

Giới thiệu Tớ Thích Cậu!

Khi một cô nàng tomboy yêu thích một chàng trai thì cô ấy sẽ làm bất cứ điều gì để thu hút người ấy. Liệu rằng tính cách mạnh mẽ, sôi nổi của cô sẽ thay bằng sự thùy mị?

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lớp trưởng mặt lạnh giận dữ

Minh Châu vừa bước vào lớp liền nhìn thấy bạn lớp trưởng “thân mến” đang ngồi đọc đọc viết viết gì đó, tiến đến, hỏi: “Ê, làm gì đó?”

Nguyễn Khôi chẳng buồn để ý, tiếp tục viết.

Minh Châu tức mình giơ chân đá một cái thật mạnh vào bàn cậu: “Tôi hỏi cậu đó, điếc hả?” tức thì một vết mực xiêu vẹo thật dài xuất hiện trên trang giấy.

Nguyễn Khôi lúc này mới ngẩng đầu lên, giọng nói ảm chứa sự tức giận: “Mù hay sao mà phải hỏi?”

Minh Châu trừng mắt nhìn: “Cậu...” giây sau lại ỉu xiu: “Tôi hỏi chơi thôi, cậu trả lời tôi một câu thì chết người à?” vừa nói cô vừa ngồi vào chỗ của mình ở sau lưng Nguyễn Khôi.

Giờ vẫn, cô Vân say sưa nói về việc ‘Giữ gìn sự trong sáng của tiếng Việt’ Minh Châu nghe mà không khỏi ngáp ngáp dài. Không phải cô không muốn học đâu nhé, chỉ là con sâu ngủ trong người Minh Châu rất thích môn Văn, hễ đến giờ Văn là rục rịch thức dậy.

Minh Châu nhìn trái nhìn phải, ai cũng cúi đầu ghi chép, Tổ Văn và Ngọc Yến thì khỏi nói, haizz chán chết. Đúng lúc đó, Minh Châu nhìn thấy một thứ...

“Ca dao có câu: ‘Lời nói chẳng mất tiền mua – Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau...’ Giọng nói đều đều của cô Vân lên, bỗng...

“Cậu làm cái gì thế hả?” Giọng nói trầm áp đặc trưng của Nguyễn Khôi vang lên rõ rệt.

Minh Châu đang viết bài, về mặt ‘ngơ ngác’: “Hả?”

Nguyễn Khôi nhắc lại: “Cậu vừa mới làm cái gì?” Giọng nói bị hạ thấp xuống hết cỡ, vừa nghe liền biết Nguyễn Khôi rất tức giận.

Nguyễn Khôi có thể làm lớp trưởng ba năm đương nhiên có lí do, ngày thường cậu ít khi nổi nóng vì chỉ cần cậu đề thấp giọng nói thì không ai không sợ. Ấy vậy mà Minh Châu nhà ta chẳng có tí dấu hiệu nào là sợ hãi, về mặt ‘vô tội’ nói: “Tôi có làm gì đâu, sao cậu lại hỏi thế!”

“Có chuyện gì?” Cô Vân vừa đi xuống lớp, vừa hỏi: “Sao em lại lớn tiếng thế hả?”

Nguyễn Khôi trừng mắt nhìn Minh Châu cuối cùng nói: “Không có gì đâu ạ.”

“Ồ hay nhỉ!” Minh Châu điếc không sợ súng, nói tiếp: “Không có gì, sao cậu lại lớn tiếng với tôi thế hả, đừng tưởng cậu muốn nói gì thì nói chứ!”

“Được rồi hai em...” Cô Vân còn chưa nói xong thì Nguyễn Khôi đã đứng phắt dậy: “Em ra ngoài một lát.” Rồi đi một lèo.

Cả lớp chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, xôn xao bàn tán một trận lập tức bị tiếng gõ thước của cô ổn định lại: “Nào cả lớp, chúng ta tiếp tục...”

Tổ Văn ngồi bên cạnh nhân lúc cô Vân không để ý, chọc chọc Minh Châu: “Ê, vừa nãy bà làm cái gì đó?”

“Suýt!” Minh Châu làm ra vẻ thần bí: “Tí nữa ra chơi tôi kể cho nghe.”

Vừa ra chơi, ba người lập tức chụm đầu lại: “Này này, bà mau kể cho bọn tôi nghe đi.”

“Thì lúc nãy tôi vô tình nhìn thấy em thạch sùng cô đơn một mình nên mới để ẻm ý chơi với bạn Nguyễn Khôi một lúc đó mà.” Minh Châu nói tinh bơ.

“Trời ạ.... bà là đồ ác độc.”

“Nguyễn Khôi của tôi thật là thật là đáng thương.”

Minh Châu không cho là đúng: “Tôi có là gì đâu mà hai bà nói tôi thế hà, tin tôi oán hai người một trận không?” Cô vừa nói vừa giơ ra nắm đấm, làm bộ như muốn đánh người thật.

Ngay lúc đó, một giọng nói vang lên: “Cậu không làm gì?”

Minh Châu giật mình quay lại đã thấy Nguyên Khôi đứng đó, cậu vẫn mặc đồng phục đi học nhưng vừa nhìn liền biết không phải bộ lúc nãy, tóc cậu ẩm ướt, không khó để đoán ra một tiết vừa rồi cậu đã đi đâu, thế nhưng cô vẫn không kìm được hỏi: “Cậu vừa mới về nhà đó à?”

Nguyên Khôi “hừ” lạnh một tiếng: “Cậu nói xem tôi nên xử lí cậu thế nào đây?”

Nghe đến từ xử lý, Minh Châu không khỏi toát mồ hôi hột: “Cậu đừng mạnh động.”

“Hử?”

“Tôi... tôi là con gái mà.” Minh Châu cười khan: “Cậu không định đánh con gái đấy chứ?”

Nguyên Khôi cũng cười, đảo mắt nhìn Minh Châu từ đầu đến chân: “Cậu? Có chỗ nào giống con gái sao, sao tôi không thấy nhỉ?”

Minh Châu hóa đá.

Một giây sau...

“Trần, Minh, Khôi, tôi sẽ giết cậu..... giết cậu....giết cậu....” tiếng hét của Minh Châu vang vọng cả dãy A, một chút áy náy cũng theo đó mà bay mất không còn một mảnh.

Nếu không phải có Tô Vân cùng Ngọc Yến giữ lại, cô nhất định sẽ làm như vậy.

Tô Vân gắng sức giữ tay cô lại nói: “Bà đừng xúc động, giết người sẽ phải đi tù đấy, vớ lại...” Tô Vân vỗ vỗ vai cô: “Tôi thấy ông nói cũng đúng đó chứ!”

Minh Châu: “...”

Cả lớp: “...”

“ha ha ha...” sau đó vô số tràng cười nối tiếp nhau nổi lên ngoại trừ hai người, một người là Minh Châu mà người còn lại là Nguyên Khôi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Làm thế nào để giống con gái?

Minh Châu vừa về đến nhà liền lao ngay vào bếp, nhìn thấy mẹ đang bận rộn nấu cơm, còn ba thì ngồi đọc báo. Cô đứng trước mặt ba xoay trái xoay phải mấy vòng hỏi: “Ba, ba thấy con gái ba thế nào?”

Ông Hoàng lật qua một tờ báo hỏi lại: “Sao là sao?”

“Thì là... diện mạo, ba thấy con có chỗ nào giống con trai cơ chứ?”

Ông Hoàng nghe thấy thế thì ngược lên cẩn thận đánh giá con gái mình một lượt, nói bằng giọng nghiêm túc: “Ba thấy con chỗ nào cũng giống con trai.” Sau đó lại thờ dãi: “Vợ à, anh nghi ngờ ngày trước bác sĩ nhận nhầm giới tính của con mình rồi.”

Minh Châu: “....”

Bà Tú bưng đồ ăn bày ra bàn, buồn cười nói: “Bây giờ mình đi đổi lại giới tính cho nó còn kịp không nhỉ?”

Minh Châu tức giận hét lên: “Ba, mẹ, hai người thật quá đáng, sao lại có thể nói con mình như thế chứ!” sau đó lạch bạch chạy về phòng.

Ông Hoàng gọi với theo: “Con trai à, thế nào cũng phải ăn cơm đã chứ.”

Minh Châu không trả lời, một lát sau, cô trở lại, hùng hồn tuyên bố: “Từ mai trở đi con sẽ để tóc dài!”

Ông Hoàng còn muốn trêu chọc con gái thêm một chút nhưng nhìn vẻ quyết tâm của con gái lại không nỡ nên đành cười cười: “Được để tóc dài thì để tóc dài.” Sau đó vẫn không nhịn được mà thấp giọng lầu bầu: “Tóc có dài đến đâu thì màn hình phẳng cũng vẫn phẳng thôi.”

Minh Châu không nghe rõ, hỏi lại: “Bà nói gì thế?”

Ông Hoàng lập tức cười ha ha: “Bà nói con gái ba xinh như vậy, có để tóc thế nào thì cũng xinh thôi.”

Minh Châu bĩu môi: “Bà xảo quá!” Thế nhưng vẫn không nhịn được cười toe toét.

Thật tình mà nói thì quả thật Minh Châu khá xinh xắn, khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng trẻo, mịn màng. Chỉ là từ nhỏ tính cách đã mạnh mẽ, cả ngày rong ruổi theo đám con trai trong xóm chơi bắn bi, bắn nã, đánh nhau, quây đến xóm làng không yên. Lớn lên một chút thì học võ, tay chân chẳng lúc nào yên.

Mười tám năm trên đời, chưa bao giờ Minh Châu có mái tóc dài ngang vai, hể dài một chút là không do dự cắt phăng, quả đầu chẳng khác gì con trai. Đi học thì luôn luôn là quần tây, áo sơ mi, thành ra không ít lần bị nhận nhầm là ‘bạn đẹp zai’ đầu..

Minh Châu là người nói được làm được, nên vừa hay buổi chiều không có tiết học, cô liền ‘nén đau thương’ mời hai cô bạn thân nổi khổ đi uống trà sữa. Ý đồ quá rõ ràng.

Trong lúc chờ đợi, Tổ Vân hỏi: “Minh Châu, sao nay bà có lòng hảo tâm mời tụi tôi uống trà sữa vậy? Có vụ gì ‘hót’ à?”

Minh Châu hơi chột dạ: “À đâu có vụ gì đâu, tự nhiên thấy thèm nên rủ hai bà cùng uống cho vui thôi.”

Tổ Vân và Ngọc Yến vừa liếc mắt liền biết cô nàng có chuyện muốn nhờ vả, mắt sáng rực lên: “Hiếm có khi được bà mời, tụi tôi cũng không khách sáo.”

Tổ Vân gọi một hơi ba bốn món, Minh Châu theo đó mắt cũng sắp rớt ra ngoài, cô hỏi: “Hai bà có ăn hết không mà gọi nhiều vậy.”

Ngọc Yến cười tít mắt: “Không ăn hết thì đem về, Ky Ky nhà tôi thích ăn mấy thứ này lắm!”

“...” Ky Ky là con chó lông vàng nhà nó nuôi. Minh Châu câm nín, không nói được gì, lặng lẽ roi hai hàng lệ, tiền ơi, chị không giữ được em nữa rồi, tạm biệt...”

Hai người Vân, Yến làm như không thấy vẻ mặt khóc tang của cô, ăn đến là vui vẻ, vừa ăn vừa cảm thán: “Đúng là của chùa, ăn ngon hơn của mình mua nhiều, Yến nhỉ?”

Tổ Vân và Ngọc Yến là chị em song sinh, là hàng xóm của Minh Châu, từ nhỏ ba người đã chơi với nhau, lúc nào cũng dính lấy nhau chẳng khác gì một cặp bài trùng. Nên thực ra muốn nhờ vả gì thì chỉ cần nói một là được, chỉ là Minh Châu muốn hỏi vấn đề hơi hơi tế nhị một xíu, sợ bị chị em nhà này cười đến mất mấy cái mặt cho nên đành để ‘của đi thay người’, ăn của người thì không thể cười người được nữa, dù có muốn cười thì cũng ráng mà... nhịn!

Thấy Tổ Vân và Ngọc Yến ăn no nê rồi, Minh Châu mới ngồi thẳng lưng, hắng giọng hai tiếng hỏi: “Hai bà thấy tôi làm thế nào mới...” tròng mắt Minh Châu đảo loạn khắp nơi, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn ấp úng: “Như thế nào mới giống con gái?”

Không khí bỗng im lặng đến đáng sợ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của cả ba người.

Minh Châu cảm nhận được không khí lạ thường, hỏi: “Sao thế?”

Một giây sau, Tổ Vân cùng Ngọc Yến phá lên cười, khiến những người ngồi trong quán đều phải quay lại nhìn.

Minh Châu tròng mắt một cái, cả hai lập tức im bật, thi thoảng hai vai sẽ hơi run một chút, khoe miệng hơi co giật một chút nhưng cũng tạm chấp nhận được.

Ngọc Yến kìm nén tiếng cười, hỏi: “Sao tự nhiên bà lại... muốn là con gái thế?”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Minh Châu thực sự nổi giận: “Cái gì mà muốn hay không muốn, tôi vốn là con gái có được hay không?”

Ngọc Yến không chút nào nề mặt Minh Châu, cười hà hà: “Con gái thì con gái, tôi cũng có nói bà là con trai đầu!”

Minh Châu giận xì khói mà chẳng thể làm được gì...

Sau đó, Tổ Văn, Ngọc Yến huy động hết no-ron thần kinh, suy nghĩ vấn đề trọng đại, làm thế nào để Minh Châu giống con gái!

Sáng hôm sau...

Có ba người đứng trước cửa lớp 12B3, thì thào to nhỏ.

“Hai bà có chắc là ổn không đó... sao tôi cứ thấy kì kì...”

“Kì là kì thế nào, bà đang coi thường con mắt tinh tường của tôi đấy à?”

“Không, nhưng mà.... tôi ngại, hay là hai bà xin cho tôi nghỉ nhé?”

“Vớ vẩn, bà mà bỏ về sau này đừng có hòng nhờ vả gì bọn tôi!”

Một lát sau...

“E hèm...” Ngọc Yến cùng Tổ Văn đứng trước cửa lớp háng giọng, chờ các thành viên trong lớp đều đã hướng mắt nhìn hai người mới đồng thanh nói: “Hôm nay lớp chúng ta có một thành viên mới, đề nghị mọi người nhiệt liệt chào mừng...”

Cả lớp đồng thời “Ồ” lên.

Ngọc Yến, Tổ Văn cùng đứng sang hai bên để lộ ra người đứng sau lưng hai người từ nãy tới giờ.

Đó là một cô gái có nước da trắng trẻo, mái tóc tém gọn gàng...

Nhất thời, cảm roi đầy đất cũng không ai thêm lượn lại.

Một bạn nam lên tiếng đầu tiên: “Tụi bay ơi, tao thấy có gì đó sai sai...” Sau đó những người khác cũng thi nói:

“Minh Châu mặc váy á! Mẹ ơi, có nhầm không vậy?”

“Trời đất quỷ thần ơi, hôm nay có bão đổ bộ đất liền à?”

“Minh Châu ơi, cậu mới đi Thái Lan về à?”

“Trái đất nguy hiểm quá, đĩa bay ở đâu mau đến đón tôi về đi.”

“....”

Minh Châu toát mồ hôi hột... có cần phải phản ứng mạnh thế không?!!

Minh Châu vô thức liếc mắt nhìn Nguyên Khôi, muốn xem xem cậu thấy đáng về này của cô sẽ phản ứng như thế nào.

Thế nhưng không, mặc cho những người khác ồn ào, náo nhiệt đến đâu, cậu vẫn yên tĩnh làm bài như ở nơi không người, thế giới xung quanh chẳng liên quan gì đến cậu.

Minh Châu tự nhiên thấy buồn rười rượi, bỏ những lời trêu chọc của đám bạn ngoài tai ngồi vào chỗ của mình, trừng mắt nhìn tám lưng ai đó nửa ngày nửa ngày trời như muốn thiêu nó ra tro vậy.

Cả buổi học hôm đó, Minh Châu sôi nổi lạ thường, hễ có thầy cô đặt câu hỏi là lập tức xung phong trả lời, cái tên Minh Châu được xướng lên liên tục.

Toàn thể lớp 12B3 lại được dịp sốc nặng, tự hỏi không biết Minh Châu hôm nay có uống thuốc quá liều hay không...

Đến Tổ Văn cũng chịu không nổi, vừa thấy Minh Châu ngồi xuống liền đặt tay lên trán cô, lẩm bầm “Nhiệt độ bình thường, không nóng không mát, chẳng lẽ hôm qua bác sĩ nối lộn dây thần kinh à?”

Minh Châu bức bối hất tay Tổ Văn ra, nhắm mắt: “Bà nói linh tinh cái gì thế hả? Có tin tôi oánh bà một trận không?”

Tổ Văn ôm ngực, vẻ sợ hãi: “Ôi mẹ ơi, con sợ quá!” Sau đó lại bĩu môi: “Mặc đồ con gái mà vẫn chẳng dịu dàng hơn được tí nào, bà không thấy hổ thẹn với bộ đồ của tôi à?”

“...” Minh Châu nghẹn họng.

Minh Châu thực ra rất khổ não, hiếm có khi nữ tính được một lần, lại có người chẳng thèm để ý tới nên mới lấy cớ lên bảng lượn qua lượn lại trước mặt ai đó, hòng ai đó chú ý tới, nhưng vẫn là thật bại... thật muốn túm cổ cậu mà hét thật to: “Tại sao lại không để ý tới tôi, hả? Nhìn tôi một lần thì chết sao, hả? Tôi xấu đến thế sao, hả? Hả? Hả?” nhưng mà chẳng có cái gan đó.

Lúc ra về, Minh Châu còn cố tình xô Nguyên Khôi một cái thật mạnh, sau đó lại ra về vô tội, nói: “A, xin lỗi bạn nha, mình không cố ý đâu.” Rồi ngượng ngùng đi về, thái độ cứ y như trẻ con giận dỗi vậy.

Nguyên Khôi lắc đầu, gọi lại: “Minh Châu!”

Trong lòng thì mừng rơn, ngoài mặt thì nhăn nhó: “Cái gì?”

“Phong cách này không hợp với cậu đâu.” Nguyên Khôi thân nhiên phán một câu.

Mặt Minh Châu nháy mắt đỏ lựng, nửa xấu hổ, nửa tức giận, hét: “Liên quan quái gì tới cậu!”

Minh Châu vừa về đến nhà liền quăng cặp cái phịch lên bàn. Bà Tú đang nấu cơm trong bếp, vừa nghe liền biết con gái đã về, từ trong bếp đi ra, thấy Minh Châu mặt mũi nhăn nhó, hỏi: “Sao thế con gái, đi học không vui sao?”

“Tức chết đi được, sao ngày trước mẹ không sinh con ra làm con trai luôn đi cho rồi.”

Bà Tú cười hiền: “Mẹ thấy con như vậy xinh mà.”

Minh Châu bĩu môi, không tin: “Mẹ đừng có an ủi con.”

“Được rồi, con đi rửa tay đi rồi vào ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chuyện trả thù

Buổi chiều hôm đó, Minh Châu lục hết những thứ có thể gọi là nữ tính đem quang vào sọt rác, kể cả bộ đồ mà Tổ Vân cho cô mượn, không chút lưu tình.

Và hôm sau đến trường, lại là quần tây, sơ mi nam quen thuộc, khiến cả lớp lại phải “ồ” lên ngạc nhiên.

Ngọc Yến thay các bạn nam trong lớp nói lên tiếng lòng: “Sao bà lại ăn mặc thế này rồi?”

“Quen rồi!” Minh Châu trả lời cộc lốc.

“Ặc, tôi thấy bà mặc đồ nữ cũng xinh lắm mà.”

Cũng, xinh á! Minh Châu hừ lạnh: “Phiền phức!”

Ngọc Yến quay sang nhìn Tổ Vân, cả hai đồng thời nhún vai, hặn hặn lời...

Tổ Vân chợt nhớ ra bộ đồ mình cho mượn, liền nói: “Thế khi nào bà mới trả đồ cho tôi?”

“Đồ của bà á hả?” Minh Châu vẻ mặt ngây thơ vô số tội nói: “Đang nằm ngoài bãi rác rồi.”

“...” một giây sau, Tổ Vân nổi sùng: “Đồ của tôi mà bà đối xử như thế à, bà có tin tôi giết bà không hả, hả, hả? Vừa nói cô nàng vừa chồm qua muốn túm cái cổ của Minh Châu nhưng mà cô lạnh tay lẹ mắt đã nhảy ra xa một khoảng. Tổ Vân vương Ngọc Yến ngồi bên cạnh, tức giận thở phì phì: “Bà tránh ra cho tôi, tôi phải xử lý con mụ mất nết kia!!!”

Ngọc Yến không những ngồi im còn ngai lữa cháy chưa đủ to, đồ thêm cả lít dầu: “Con nhỏ đó chạy nhanh lắm, bà không xử được đâu.”

Ba người đang là tâm điểm chú ý của cả lớp, nghe thấy Ngọc Yến nói thế, mọi người đều ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Đang lúc cười vui vẻ, tiếng trống vào lên vang lên, rất nhanh cô giáo dạy toán bước vào, ai nấy đều tự động nín cười, nghiêm túc đứng chào.

Vào tiết mà Minh Châu không nghe giảng cũng không ghi bài mà hí hoáy viết cái gì đó, lại còn che che dấu dấu, Ngọc Yến có hỏi cũng chỉ ra dấu im lặng. Tổ Vân cũng tò mò nhìn sang, thành ra ba người chụm đầu lại một chỗ, vô cùng bất mắt.

Cô giáo đang giảng bài trên bục lập tức nhìn thấy, tạm dừng bài giảng, hỏi: “Ba em kia đang làm cái gì?”

Cả ba giật mình ngồi thẳng dậy, đồng thanh đáp: “Em đang ghi bài ạ.”

“Ghi bài gì mà chụm đầu một chỗ thế hả? Ba em ghi chung một quyển vở hay sao?”

Minh Châu nhanh miệng đáp: “Dạ. không đâu cô, hai bạn ấy ghi bài không kịp nên mới nhìn của em đó cô.”

Cô giáo trừng mắt, có vẻ như tức giận rồi: “Thế thì em nói cho cô và cả lớp cùng nghe xem, vừa nãy cô đã nói gì nào?”

“Cái này...” Minh Châu gãi đầu: “Cô nói lâu quá, em quên mất cô nói gì rồi, hình như là cô nói...” Minh Châu vừa nói vừa khều khều Ngọc Yến, ý nói nó nhắc cho cô, cơ mà Ngọc Yến cũng đâu có nghe giảng, cũng chỉ biết lắc đầu, Tổ Văn cũng bó tay. Minh Châu bất hạnh tiếp tục lắp bắp: “Cô nói, cái gì mà đường cái gì mà bị cận gì đấy.”

Cô giáo: “...”

Cả lớp: “...”

Một giây sau một thành viên nào đó chịu không được phì cười, làn sóng ‘cười’ lập tức lan ra cả lớp ngoại trừ: Minh Châu, Tổ Văn, Ngọc Yến, Nguyên Khôi và cô giáo.

Bộ ba Châu, Văn, Yến thì ngơ ngác không hiểu gì, Nguyên Khôi thì trước giờ vẫn là một biểu cảm ‘không liên quan đến ta’, còn cô giáo thì vì quá tức giận, thiếu chút nữa ngắt xiu.

Cười đã rồi, bạn nam ngồi bên cạnh Nguyên Khôi ‘tốt bụng’ nhắc: “Là đường tiệm cận, đường tiệm cận biết không? Đương làm gì có mắt mà bị cận đâu!”

“Bốp” Cô giáo đập bàn, quát: “Ba em, ra hành lang đứng cho tôi! Đứng hết, tiết!”

Ngọc Yến cầu xin: “Cô ơi, em...” còn chưa nói hết câu đã bị ngắt lời.

“Nhanh!”

Ba người ủ rũ đứng lên, chậm chạp bước ra ngoài, lúc Minh Châu đi ngang qua Nguyên Khôi, còn vỗ một cái bốp vào lưng cậu, khiến mọi người đều ngoáy lại nhìn.

Nguyên Khôi cau mày nhìn cô, ý hỏi có chuyện gì.

Minh Châu bĩu môi: “Không có gì, định rủ cậu ra đứng cùng cho vui thôi mà.”

Mới đứng được mười lăm phút đồng hồ, Ngọc Yến đã không chịu nổi, nhỏ giọng trách: “Tại bà cả đấy, Minh Châu, bà mà chịu cho bọn tôi coi thì đã không bị phạt rồi.”

Tổ Văn lập tức gật đầu: “Đúng vậy.”

Minh Châu trợn mắt: “Đúng cái gì mà đúng, tôi làm gì mắc mớ gì đến hai bà, hại tôi bị bẽ mặt rồi còn bị phạt!”

Lúc đầu còn nhỏ giọng, càng nói tiếng càng lớn, kết quả là: “Cộc, cộc, cộc” cô giáo ở trong lớp gõ thước cảnh cáo: “Ba em trật tự, còn nói chuyện nữa tôi cho đứng giữa sân mà nói đấy.”

Cả ba lập tức im bặt.

Đúng lúc đó, lại có người đột nhiên “Ê” một tiếng ngạc nhiên, giống như là phát hiện ra một đại lục mới: “Coi trên lưng lớp trưởng có gì này.” Nói rồi đọc to cho cả lớp cùng nghe: “Tôi là Nguyễn, Nguyễn đẹp trai, Nguyễn học giỏi và Nguyễn thích bút cộc nhất trên đời!”

Có người nói: “Cái này nghĩa là gì ta.”

Vừa dứt lời, Minh Châu ở ngoài cửa lớp đã không nhịn được mà phì cười.

Nguyên Khôi theo phản xạ đưa tay ra sau lưng giựt phắt tờ giấy xuống, nhìn cũng không nhìn mà vo tròn ném thẳng vào sọt rác ở góc lớp, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm.

Vừa nhìn liền biết lớp trưởng tức giận rồi, mặc dù ai cũng ôm một bụng tò nhưng không dám hỏi, chỉ có Minh Châu ‘điếc không sợ súng’ cười không khép được miệng.

Tổ Văn hiếu kì hỏi: “Cái đó bà viết đó hả, nghĩa là sao?”

Ngọc Yến ánh mắt phát sáng chờ câu trả lời.

Minh Châu vất vả lắm mới dừng được cười, nói: “Hai bà đọc người từ bút cộc xem.”

“Bút cộc à, bút cộc, bóc...”

“...”

“...”

Tiếng Minh Châu rất rõ nên tất cả mọi người đều nghe thấy, lập tức cả lớp đều cười rộ lên, xen giữa đó là những tiếng quát bắt lực của cô giáo...

Có thể trả thù chuyện hôm qua, Minh Châu vô cùng vui vẻ. Nếu như Nguyên Khôi biết chỉ vì một câu nói mà phải nhận lấy sự trả thù thẳng tay như vậy sẽ nghĩ như thế nào nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đội bóng nam

Vào một ngày đẹp trời, Minh Châu đến lớp còn chưa kịp ngồi nóng chỗ đã bị nhân vật nổi tiếng của trường, hội trưởng câu lạc bộ thể thao Trịnh Chí Giang đến tận lớp tìm gặp.

Chuyện là gần đến ngày nhà giáo Việt Nam 20/11, các câu lạc bộ của trường bắt đầu rục rịch chuẩn bị các hoạt động chào mừng ngày lễ, đương nhiên câu lạc bộ thể thao cũng không ngoại lệ, vấn đề là...

“Đồng chí Minh Châu, tôi nói đồng chí đừng tức giận nhé!” Chí Giang khẽ chỉnh lại cặp kính cận nói: “Chà là câu lạc bộ chúng tôi muốn tập hợp đội bóng đá nam thi đấu với các trường, tôi đã tìm được 10 người chỉ còn thiếu một slot, đồng chí có muốn tham gia không?”

Minh Châu thích chơi thể thao, chuyện này ai ai cũng biết. Minh Châu thích đá bóng, ai ai cũng biết, kể cả chuyện Minh Châu từng kiến nghị với hội trưởng câu lạc bộ thể thao rằng phải lập một đội bóng đá nữ, không ai là không biết. Thế nhưng... cô nghe không nhầm thì là bóng đá nam thì phải?!

“Hội trưởng, cậu tìm nhầm người rồi.”

“Không, không, nhầm là nhầm thế nào được, đồng chí Nguyễn Minh Châu, lớp 12B3 trường THPT chứ còn gì, chú... à, đồng chí dám nói không phải đồng chí hay không?”

Minh Châu nổi giận, nghiêng răng nói ra từng từ: “Xin lỗi đồng chí hội trưởng, tôi là nữ. Female, not male, ok?” Minh Châu không muốn để ý đến cậu ta nữa, bỏ vào lớp.

Chí Giang thấy thế thì vội kéo Minh Châu lại thuận thế choàng tay lên vai, cười cười: “Uầy, thì ra đồng chí lo lắng vấn đề giới tính. Chuyện này không thành vấn đề, tôi nói đồng chí là nam thì không ai dám nói đồng chí là nữ, coi đồng chí điển trai thế này, có khi lên sân lại có cả khối em hâm mộ cũng nên... Á!”

Hiển nhiên là vị hội trưởng đáng kính nào đó đã bị Minh Châu tặng cho một cước. Nhưng cậu ta vì sự nghiệp của câu lạc bộ, quyết không lùi bước nói: “Vậy là một cái ná bắn hai con chim, quá hoàn hảo, đồng chí Minh Châu, chuyện này cứ quyết định thế nhé, sáng thứ 7, 7 giờ 30, tập hợp tại sân bóng của trường nhé! Goodbye, see you again!”

Không để Minh Châu có cơ hội liên tiếng, cậu ta chạy mất dạng, Minh Châu có vô vàn điều muốn nói, vô số lời thô tục muốn chửi nhưng cái gì cũng không thể nói, nghẹn họng trên trời hồi lâu. Một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn trời xanh, lẩm bầm: “Ông trời ơi, tại sao ông không đẻ con làm con trai luôn cho rồi...”

Chuyện gì đến cũng sẽ đến, sáng thứ bảy, Minh Châu đứng giờ xuất hiện tại sân cỏ. Có khoảng 9, 10 đang tụm lại nói chuyện, vừa liếc mắt, Minh Châu liền nhìn thấy ai đó.

Minh Châu ngạc nhiên hết sức, chỉ tay vào Nguyên Khôi cao giọng: “Sao cậu lại ở đây?”

Nguyên Khôi thấy Minh Châu cũng không mấy ngạc nhiên: “Vậy cậu thì sao?”

“...” Minh Châu nghẹn họng.

Đồng chí Chí Thành ở một bên miệng cười toe toét giới thiệu từng thành viên trong đội cho Minh Châu, và không thể ngờ là Nguyên Khôi lại là đội trưởng. Nhìn không ra người trầm tính như cậu ta cũng sẽ tham gia loại hoạt động nào nhiệt này.

Không một ai nghi ngờ vấn đề ‘giới tính’ của Minh Châu mà trực tiếp xưng huynh gọi đệ, ôm vai bá cổ, vô cùng tự nhiên làm cô suýt chút nữa cũng nghi ngờ giới tính của mình...

Buổi tập đầu tiên của đội khá suôn sẻ, nếu như không xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Lúc thi đấu giả, Minh Châu đang dẫn bóng đến cầu môn của đối phương, không ngờ bị động tác cướp bóng của đối phương làm cho trượt chân.

Cũng không phải chưa bị như thế bao giờ, Minh Châu cảm thấy không có vấn đề gì lớn, định tự mình đến phòng y tế của trường, nhưng vừa động dậy liền đau đến hít một hơi. Người làm Minh Châu ngã áy náy, nói muốn đưa cô đi nhưng lại bị Nguyên Khôi khề đưa tay ngăn lại.

“Tôi cố gắng.” Nguyên Khôi vừa nói vừa đưa lưng về phía cô.

Minh Châu đang trong thời gian ‘nữ phần nam trang’ cũng không khỏi đỏ mặt, áp ứng: “Không cần đâu, tôi chỉ bị nhẹ thôi.”

“Cậu muốn tôi bế cậu sao?”

“...”

“...”

Thế là Minh Châu được Nguyên Khôi vững vàng cõng trên lưng của Nguyên Khôi trước những ánh mắt kinh hãi của những người khác.

Minh Châu quả thật không bị nặng lắm, chỉ là bị sưng một chút, cô bác sĩ chỉ cho Minh Châu và liều thuốc, nói cô ngồi nghỉ một lát thì có thể về được, sau đó liền ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn hai người, Minh Châu nhìn Nguyên Khôi vẫn ngồi im trên ghế, không tự nhiên nói: “À, ờ, tôi cũng không có việc gì, cậu về trước đi, một lát nữa tôi tự về.”

Nguyên Khôi thản nhiên liếc Minh Châu một cái: “Tôi là đội trưởng, tôi có trách nhiệm.”

Minh Châu không nói được gì nữa, Nguyên Khôi không biết kiếm đâu ra quyển sách, đọc chăm chú.

Không khí im lặng, Minh Châu tự nhiên cảm thấy bối rối không để đâu cho hết, cố gắng kiếm chủ đề để nói chuyện: “Nguyên Khôi, cậu thấy tôi mà không ngạc nhiên chút nào sao.”

Câu trả lời là: “Có gì đáng ngạc nhiên sao?”

Minh Châu lần thứ n trong ngày, bị làm cho nghẹn họng.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bí mật bị giấu kín

Trong căn phòng chật hẹp, một người đọc sách, một người lẳng lặng nằm trên giường, không ai nói với ai một câu nào nhưng dường như hòa hợp đến kì lạ.

Từ trước đến giờ, chưa bao giờ hai người có thể chuyện nói chuyện một cách hòa bình, nếu không phải Nguyên Khôi bị chọc cho tức chết thì là Minh Châu bị làm cho nghẹn họng chết.

Quen biết nhau mấy năm, nhưng chỉ có hai người ở chung một chỗ như thế này thì là lần đầu tiên, Minh Châu không khỏi thấy hân hoan trong lòng, cũng quên mất cái chân đau của mình.

Thực ra trong lòng Minh Châu có một bí mật mà không ai hay biết, đó chính là... thích cậu.

Không phải bởi vì vẻ lạnh lùng, cũng không phải vì thành tích học tập của cậu, mà chỉ đơn giản là thích cậu!

Giống như một cơn gió giữa những ngày nóng bức của mùa hè, chỉ cần thoáng qua cũng đủ để người ta xao xuyến nhớ nhung.

Minh Châu nhớ năm lớp 10 ấy, lần đầu tiên nhìn thấy cậu đã bị thu hút, dù là cậu làm gì, nói gì cũng bắt giác để ý. Từ mến mộ đến thích thầm. Ấy thế mà cậu giống như là luôn ở trong thế giới của riêng mình, chẳng để ý đến bất kì ai, chẳng quan tâm đến bất kì thứ gì.

Thế là cô bắt đầu bày đủ trò quấy phá trêu chọc cậu, khiến cho cậu không thể không để ý tới mình, lâu dần thành quen, chỉ cần cậu thờ ơ, hờ hững, cô liền chọc phá, nhìn qua thì giống như thù hằn gì đó, nhưng chung quy cũng chỉ vì một chữ thích mà thôi!

Minh Châu thấy cậu không để ý đến mình, cũng không muốn phá hỏng không khí lúc này, liền lấy ra chiếc oppo neo 5 của mình, giả bộ nghịch điện thoại, thực chất là chụp trộm cậu mấy tấm liền, rồi cười hí hí.

Nguyễn Khôi thấy có tiếng cười, nhìn lại, hỏi: “Có chuyện gì à?”

Minh Châu có tật giật mình, đưa tay cào cào mái tóc ngắn củn của mình: “À, không có gì đâu.”

“Cười được tức là khỏe rồi đúng không? Tôi đưa cậu về.”

Minh Châu không tin vào tai mình: “Hả?”

Nguyễn Khôi liếc cô một cái, không nói gì bước ra cửa. Minh Châu thấy thế vội vang bước xuống giường, nhưng vì đứng dậy nhanh quá nên chân đau điếng, theo phản xạ “Á” lên một tiếng.

Nguyễn Khôi quay lại bên người Minh Châu, bất đắc dĩ nói: “Không đi được sao, tôi đưa cậu ra nhà xe trước.”

Ngày hôm đó có lẽ là ngày đáng nhớ nhất của cô, được cậu cống đến hai lần lại còn được cậu đeo về tận nhà. Tuy rằng vẫn là vẻ mặt lạnh lùng quen thuộc nhưng hình như lại có chút dịu dàng?

Minh Châu cảm thấy, càng ngày càng khó giữ được trái tim mình.

Tớ thích cậu quá mất rồi, làm sao bây giờ?

Cái chân của Minh Châu chỉ một tuần là khỏi hẳn, cứ buổi chiều không có tiết học là lại ra sân tập cả đội, đối với việc xưng huynh gọi đệ của bọn cũng thành thói quen, thậm chí còn có thể hòa theo bọn họ đùa giỡn vui vẻ. Việc duy nhất khiến cô buồn là thái độ Nguyễn Khôi vẫn lạnh lùng xa cách, chẳng khác xưa tẹo nào, chuyện ngày hôm đó giống như là chưa từng xảy ra vậy.

Đội bóng của Minh Châu tập luyện rất chăm chỉ, thường xuyên có mặt ở sân bóng, nên dần dần trên sân không chỉ có những thành viên của đội bóng nữa mà còn có thêm những nữ sinh cổ vũ không biết mệt mỏi.

Theo đó, danh tiếng của hai chàng trai điển trai nhất đội cũng nổi lên như cồn, nhắc đến hoàng tử lạnh lùng Nguyễn Khôi, các nữ sinh sẽ không nhận được mà yêu thích vẻ lạnh lùng ấy, còn nhắc đến ‘hoàng tử’ sân bóng Minh Châu, họ lại tán thưởng một hồi.

Minh Châu đối với chuyện này ngoài bất lực ra thì cũng không thể thay đổi được điều gì, thế nhưng truyền đến tai của cặp sinh đôi Tổ Văn, Ngọc Yến lại là một chuyện khác.

Tổ Văn cười tủm tỉm hỏi: “Minh Châu, nghe nói gần đây cậu tham gia đội bóng của trường à?” nụ cười này khiến Minh Châu rung mình một cái, bao nhiêu da gà, da ốc đều nổi hết lên, cười gượng: “Ha ha, đúng vậy.”

Tổ Văn vẫn cười: “Nghe nói cậu được nhiều nữ sinh hâm mộ lắm đấy!” Tổ Văn nói, không quên nhấn mạnh từ ‘nữ sinh’.

Minh Châu lông tơ dựng đứng: “Thế... thế á? Mình không biết.”

Ngọc Yến cũng nói: “Bọn họ còn gọi cậu là ‘hoàng tử sân bóng cơ’, cô em họ nhà mình ngày nào cũng nhắc đến cậu, còn có cả ảnh của cậu nữa cơ.”

Minh Châu ngoài cười khan ra thì không biết làm gì hơn.

“Tổ Văn, Ngọc Yến hai cậu lên lau bảng đi.” Nguyễn Khôi đột nhiên lên tiếng, hiếm khi lại có lòng tốt giải vây cho cô, chỉ một câu liền đuổi hai người đi chỗ khác.

Minh Châu cảm động đến suýt khóc. Nguyễn Khôi cũng nhìn cô, khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười mơ hồ như có như không. Dù vậy cũng đủ để khiến sự lạnh lùng ngự trị trên khuôn mặt voi bớt đi nhiều.

Lần đầu tiên thấy cậu cười, lại là cười với mình sao? Minh Châu nhất thời ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thi đấu

Ngày thi đấu được định là ngày 15 - 19/11, thi trong 5 ngày, gồm 10 trường. Hai ngày 15, 16 thi vòng loại, ngày thứ 17, 18 thi vòng 2 và ngày 19 sẽ là ngày quyết định xem trường nào sẽ đoạt được giải nhất.

Tất cả đều rất mong chờ.

Vòng đầu tiên, đội của Minh Châu đấu với đội Phan Bội Châu, hoàn toàn thắng lợi.

Vòng thứ 2, đấu với đấu với đội Nguyễn Thị Minh Khai, tỉ số 2-1 và vòng cuối cùng sẽ đấu với đội Hùng Vương tranh giải nhất. Theo tin tức tình báo mà đồng chí Chí Giang nghe ngóng được thì đây là một đội bóng mạnh, các cầu thủ phối hợp vô cùng ăn ý, cho dù là tấn công hay là phòng thủ đều là thế mạnh của bọn họ.

Ngày 19 mong chờ cuối cùng cũng đến. Hôm nay chỉ có duy nhất một sân hoạt động, cho nên khán giả đều đổ về đây, chưa đến giờ mà khán đài đã kín chỗ, reo hò không ngừng. Tên của Minh Châu và Nguyên Khôi giống như những làn sóng nối tiếp nhau truyền khắp sân vận động.

Trước lúc thi đấu, có người nói với Chí Giang: “Hội trưởng à, đội người ta có đến 4, 5 cầu thủ dự bị, đội chúng ta 1 người cũng không có thì làm sao bây giờ?”

Chí Giang trả lời vô cùng hùng hồn: “Chúng ta không có bởi vì chúng ta không cần. Tôi thấy các đồng chí có thể đảm đương được trọng trách này, đem thắng lợi về cho đội chúng ta.”

Một người khác nói: “Thế nếu mệt quá thì sao đây, hội trưởng?”

“Vậy thì chạy đến khi nào không chạy nổi nữa thì thôi.”

Cả đội lập tức cười ầm lên. Không khí căng thẳng trước trận đấu cũng thoải mái hơn nhiều.

Thế nhưng Minh Châu vẫn không tránh khỏi bị áp lực, chỉ cười gượng mấy tiếng rồi thôi.

Thời gian càng đến gần, Minh Châu càng hồi hộp, trái tim giống như đánh trống trong ngực, chỉ sợ bị người khác nghe thấy, Minh Châu liền lên đến một góc cổ làm bản thân bình tĩnh hơn. Thế nhưng chẳng có mấy tác dụng.

Đột nhiên vai bị người khác vỗ một cái. Nguyên Khôi nói: “Không cần quá căng thẳng, đâu phải mình cậu ra sân.”

Chỉ một câu đơn giản như thế, nhưng lại khiến con tim Minh Châu chịu nằm yên trở lại, nếu có đập loạn vài cái thì đó cũng là bởi cậu ngồi quá gần mà thôi!

Minh Châu cười nhẹ: “Cám ơn cậu!”

Tiếng còi của trọng tài vang lên, trận đấu cũng bắt đầu.

Minh Châu mang áo số 7, di chuyển trên sân bóng trông nhẹ nhàng mà vô cùng năng động.

Nguyên Khôi mang áo số 10, không nghiêm khắc lạnh lùng như mọi khi mà lại tràn đầy vẻ phóng khoáng pha thêm chút lạnh lùng khiến cho những nữ sinh trên đài không thể rời mắt.

Minh Châu vừa ra sân thì lại cảm thấy bình tĩnh là thường, chẳng hề để tâm đến điều gì khác mà chỉ còn tình yêu với bóng đá và nhiệt huyết của tuổi trẻ. Ngẫu nhiên cũng sẽ liếc nhìn Nguyên Khôi một cái, liền nhận được ánh mắt cổ vũ của cậu liền giống như được nạp năng lượng, hoạt động không biết mệt.

Cầu thủ mang áo số 9 của đối phương đang giữ bóng, vượt qua các cầu thủ của đội ta từng bước đưa bóng về khung thành của đội, Minh Châu thấy thế liền tiếp cận đối phương, nhân lúc cậu ta đang đề phòng cầu thủ khác của đội mình, Minh Châu làm một động tác soạn đẹp mắt, thành công cướp bóng về chân mình.

Khán đài bên phía trường lập tức hò reo, các nữ sinh thì lại càng nhiệt tình hơn nữa, đồng thanh hô: “Minh Châu cố lên!” hoặc là: “Hoàng tử sân bóng cố lên!”

Minh Châu làm như không nghe thấy, tiếp tục dẫn bóng về phía khung thành. Càng gần đến khung thành, đội ngũ phòng thủ của đối phương càng chắc chắn, trước mắt Minh Châu đã có 3 người chặn lại.

Khóe mắt liếc thấy Nguyên Khôi các đó không xa, Minh Châu phản xạ rất nhanh, làm như muốn lách qua bên trái, ba người đó lập tức di chuyển qua bên trái, Minh Châu tận dụng khoảng trống mới được tạo ra bên phải, chuyển bóng cho Nguyên Khôi. Cầu thủ của đội Hùng Vương đều đang tập trung phía Minh Châu, nhất thời không ai phản ứng kịp, bóng thuận lợi đến chân Nguyên Khôi, cậu nhận bóng lập tức thực hiện một cú đá xoáy, bóng theo đường vòng cung bay tới góc trái cầu môn.

Nói thì lâu, thực chất thì một loạt hành động ăn ý của hai người chỉ diễn ra trong vòng vài giây, toàn bộ khán giả không kịp phản ứng.

Đến khi tiếng còi của trọng tài vang lên, một loạt tiếng hoan hô vang vọng. Nữ sinh trường hò hét, nữ sinh trường Hùng Vương cũng hò hét, không phải cái gì khác, chỉ bởi vì đường bóng quá đẹp, phong thái của hai cầu thủ mang áo số 7 và số 10 cũng quá đẹp.

Bản thân Minh Châu cũng không ngờ là trái bóng đó sẽ ghi điểm, liền tục hét “vào rồi” chạy ù đến ôm chầm lấy Nguyên Khôi. Chỉ là động tác quá nhanh và mạnh, Nguyên Khôi không giữ được thăng bằng, ngã ra sau...

Khán đài một lần nữa rơi vào im lặng, kinh ngạc đến nín thở, toàn bộ ánh nhìn đều tập trung vào 2 bóng dáng nổi bật trên sân cỏ.

Minh Châu nằm trên người Nguyên Khôi, hai tay ôm lấy cổ Nguyên Khôi, mặt kề mặt, mũi kề mũi và.... môi chạm môi...

1 giây, 2 giây, 3 giây,... hai người vẫn giữ nguyên tư thế. Hiện tại Minh Châu cái gì cũng không nghe thấy, nhìn thấy, chỉ còn cảm giác ấm áp ở môi đánh thẳng đến não bộ.

Hiệp đấu thứ nhất kết thúc cùng với sự hân hoan của rất nhiều người, và cả sự ngượng ngùng của một người.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thi đấu 2

Sau một trận đấu, hai đội có 15 phút để nghỉ ngơi lấy sức, Minh Châu muốn xin lỗi Nguyên Khôi nhưng rõ ràng là cậu đang tránh mặt cô. Minh Châu buồn rầu.

Rõ ràng người bị thiệt là cô, người bị mất nụ hôn đầu cũng là cô, sao lại biến thành cậu giận đối chứ, cô cũng rất muốn giận, nhưng mà cho dù cô có tức chết thì chắc cậu cũng chẳng thêm để ý đâu. Minh Châu thở dài thườn thượt, mồ hôi lấm tấm trên trán cũng chẳng buồn lau.

Lúc này, Tổ Vân cùng Ngọc Yến lại đến, Ngọc Yến đưa một chai nước đến trước mặt cô, ra vẻ thẹn thùng nói: “Anh Châu đẹp trai uống nước của em đi.”

Tổ Vân: “Ui, trán anh đầy mồ hôi này, em lau giúp anh nha!”

Đội bóng: “Thằng oắt này sướng thế, mình nó có tận hai em, mình chẳng có em nào...”

Thế nhưng Minh Châu nào có tâm trạng đùa giỡn với hai nàng, đẩy hai cánh tay đang làm loạn kia ra, khề quát: “Hai bà có thôi đi không.”

Minh Châu ngày thường lúc nào cũng vui vẻ, cho dù có bị trêu chọc thì cũng không để bụng, bộ dụng cụ có không vui này là lần đầu tiên hai người nhìn thấy, không khỏi sửng sốt một phen.

Ngọc Yến kéo Tổ Vân ra một góc thì thầm: “Bà có nghĩ giống tui không?”

Tổ Vân gật đầu lia lịa: “Bình thường đã lạ, hôm nay không chỉ lạ mà còn siêu siêu lạ.”

“Chẳng lẽ.... hoa đào đã nở rồi?” Tổ Vân, Ngọc Yến không hẹn mà cùng nói ra nghi vấn của mình.

Tỉ số giữa hai đội hiện tại là đang dẫn trước 1-0. Điều này càng làm tăng tinh thần của đội Minh Châu nhưng khí thế của đội Hùng Vương cũng không giảm chút nào.

Riêng Minh Châu thì tinh thần sa sút thấy rõ, làm mất bóng không nói, đá bóng ra ngoài sân cũng chưa tính, còn có mấy lần để đối phương dẫn bóng đến khung thành, may mà thủ môn của đội liều mạng bảo vệ khung thành đến những phút cuối cùng của trận đấu.

Tiếng còi của trọng tài vừa vang lên, cả đội đều phấn khích hò hét vang vọng cả sân bóng, không ít nữ sinh đổ về vây quanh các cầu thủ. Minh Châu này giờ vẫn ủ rũ cũng vui lây.

Minh Châu vừa liếc mắt liền nhận thấy bóng dáng cao lớn của ai đó vô cùng nổi bật giữa đám đông, được không ít nữ sinh bao quanh. Cậu dường như cũng rất vui, thoải mái tươi cười với mọi người, thi thoảng cũng sẽ đáp lại bọn họ vài câu.

Minh Châu chỉ cách nhau mười mấy bước chân, nhưng lại giống như đứng giữa biển người, chỉ có thể nhìn cậu, mà chẳng thể nào chạm tới được.

“Anh Khôi!” giọng nói nhẹ nhàng mềm mại từ xa truyền đến hấp dẫn vô số ánh nhìn. Minh Châu cũng nhìn lại, chỉ thấy một cô gái xinh xắn dễ thương đang rẽ đám đông chạy đến bên Nguyên Khôi.

Minh Châu dờ dẩn nhìn cô gái đó nhào vào lòng Nguyên Khôi, cười nói tíu tít: “Anh Khôi, chúc mừng anh nha, đội của anh giành được giải nhất rồi, lát nữa anh phải khao em đó.”

“Đội của anh chơi hay thiệt đó, em xem mà tìm suất rơi ra ngoài rồi nè, đương nhiên anh Khôi của em vẫn là giỏi nhất.”

Thi thoảng lại có tiếng hét của nữ sinh, “anh Nguyên Khôi có bạn gái rồi sao?”, “cô ấy có phải bạn gái anh không?”,...

Hai tiếng “bạn gái” giống như một quả bom thả vào não bộ của Minh Châu khiến nó đình chỉ hoạt động, khiến cô chẳng thể nghe được gì nữa, trong mắt chỉ phản chiếu hình ảnh, Nguyên Khôi ôm cô gái đó, tươi cười sáng lạn, nụ cười mà cô chưa từng thấy trước đây.

Trước đây chỉ nghĩ nếu ngày nào cũng lượn lờ trước mặt cậu thì sẽ có ngày cậu thích cô, chỉ nghĩ cậu chịu quan tâm đến cô, cổ vũ cô thì cô đã có cơ hội, nhưng mà... hóa ra không phải.

Nhìn xem, cô gái ấy mới xinh đẹp, dịu dàng, nữ tính làm sao, nhìn thế nào cũng chẳng giống người cả ngày ôm vai bá cổ, xưng huynh gọi đệ với một đám con trai.

Minh Châu chưa bao giờ cảm thấy mình ngu ngốc như vậy.

Chợt có người đẩy vai cô, Tổ Vân hỏi: “Bà có sao không?”

Minh Châu vội vàng ra vẻ bình: “Sao là sao?”

Ngọc Yến cũng không vòng vo: “Bà thích Nguyên Khôi đúng không?”

“Bà đừng có nói linh tinh, ai mà thích cậu ta chứ?”

Tổ Vân trề môi: “Không phải thì thôi, làm gì căng. Cho tui mượn điện thoại bà một tẹo.”

Minh Châu lập tức cảnh giác: “Làm gì?”

“Thế bà nghĩ điện thoại của bà có gì hay ho?”

“...” Minh Châu đành rút điện thoại ra cho hai đứa mượn, còn lăm bằm lâu lâu.

Tổ Vân cười gian: “Mượn tí thôi, có sút mẻ gì đâu, he he.”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quân sư ra tay

Tổ Vân với Ngọc Yến loay hoay với chiếc điện thoại của Minh Châu một lúc lâu, Tổ Vân đột nhiên nói: “Coi bộ cái điện thoại rách của bà mà cũng có nhiều hình đẹp quá ha, ề....Ngọc Yến, Ngọc Yến, coi nè, đây không phải là Nguyên Khôi lớp mình à, đây nữa, ôi chao, coi qua cũng phải mấy chục hình chứ ít à.”

Ngọc Yến: “Nhiều thật đó nha, mà để ý thấy hầu như đều là chụp lên à.”

Ngày thường hai người họ cũng thường mượn điện thoại cô, chủ yếu là vì có nhiều game, nên cũng không để ý. Cô còn đang bần ần, nghe thế thì giật bản mình, lao nhanh đến giật lại điện thoại, tiếc là Tổ Vân đâu để cô lấy lại dễ dàng, cầm điện thoại chạy vòng vòng, vừa chạy vừa hét: “Mau khai báo, trong điện thoại bà lại có nhiều hình Nguyên Khôi như vậy? Lại còn cài cả password, bà tưởng tui tôi không biết bẻ à?”

Minh Châu ngượng đến đỏ mặt: “Bà mau trả lại cho tôi.”

“Không trả thì sao?” nói xong còn khước khước điện thoại trêu: “Coi Nguyên Khôi đẹp trai biết bao, nếu bà không thích người ta thì để tôi cura ổng nha!”

“Không được!” Minh Châu theo phản xạ thốt lên, ngay sau đó lại hối hận.

Ngọc Yến, Tổ Vân thay phiên nhau “tra khảo”: “Sao lại không được, có phải bà thích ổng không? Chẳng thấy được khoan hồng, cổ tình dầu điểm thì... Tổ Vân, bà nghĩ nên xử lý đồng hình này thế nào?”

Tổ Vân cười khà khà: “Tôi thấy chỉ bằng gửi hết qua máy tôi, và xóa toàn bộ ảnh gốc đi là được, chẳng nào thì bà Châu cũng đâu có thích, để nhiều ảnh như vậy nặng máy lắm, để tôi ngắm là được.”

“Đừng vậy đấy!” Mặt Minh Châu mếu máo sắp khóc đến nơi, nhìn đến là tội, Tổ Vân dường như cũng thấy mình hơi quá đáng, trả lại điện thoại cho cô: “Thủ nhận sớm có phải tốt không?”

“Hai bà thật quá đáng, tôi không thèm chơi với hai bà nữa.”

Ngọc Yến cười khan: “Đừng thế mà, tui tôi chỉ muốn giúp bà thôi, bà mà không chịu nói thật thì tui tôi giúp thế nào được.”

“Giúp thế nào?”

Tổ Vân, Ngọc Yến liếc mắt nhìn nhau đồng thanh đáp: “Thì giúp cậu tỏ tình chứ sao?”

Minh Châu trẻ môi: “Muộn rồi, người ta cũng sắp có bạn gái rồi.”

“Ài?”

“Thì cái cô vừa nãy chạy đến ôm Nguyên Khôi nhiệt tình ấy, chỉ sợ không phải giữa sân thi đấu thì có khi hôn luôn rồi.”

Tổ Vân ồ lên: “Hóa ra đây là lí do cậu trốn ra đây khóc một mình à...”

Minh Châu trừng mắt: “Ai khóc hả?”

“Ừ, cậu không khóc, chỉ là mắt đỏ hoe thôi à. Đi về, bọn tôi tính kế giúp bà, Minh Châu của chúng ta là thiên hạ đệ nhất dễ thương lẽ nào lại thua người ngoài. Đừng khóc Ngọc Yến.”

Ngọc Yến gật đầu như giả vờ; “Đúng, đúng.”

Ba người ngồi trong quán trà sữa, bày mưu tính kế, Minh Châu hỏi: “Thế kế hoạch của hai bà là gì?”

“Ừm...” Tổ Vân trầm ngâm, vô cùng ra dáng ‘thánh tình’: “Cura trai cũng phải có nghệ thuật, nhất là kiểu lạnh lùng như Nguyên Khôi thì càng phải lên kế hoạch kĩ lưỡng, không thể tùy tiện.”

Minh Châu chăm chú lắng nghe, gật đầu lia lịa: “Tiếp tục, tiếp tục, không cần dừng lại.”

“Bước đầu tiên chính là... viết thư, tình!”

“Thư tình á? Không được đâu, ngại lắm, chẳng may bị người khác thấy thì mình biết dấu mặt đi đâu.”

Ngọc Yến nguyệt một cái sắc lẹm.

Minh Châu: “Mời tiếp tục.”

“Tiếp theo chính là: Thực nữ. Con trai đều thích con gái dịu dàng, nhẹ nhàng còn cậu..., bỏ qua đi, cậu chỉ cần đừng có động một chút là chộc tức ông là may rồi.”

Minh Châu bắt mắt ra mặt: Người ta trời sinh đã thế, biết sao được.

“Cuối cùng, cái này mới quan trọng nè.” Tổ Vân ra hiệu cho hai người ghé sát lại: “Quan trọng nhất là phải dùng mắt, bà phải ‘liếc mắt đưa tình’, ‘sóng tình dạt dào liên miên không dứt’, kiểu như ‘mắt em chứa cả bầu trời thương nhớ’... á! Sao đánh tôi, tôi đang giúp bà mà.”

“Bà nói luyên thuyên cái gì thế hả, bà tưởng tôi là Thúy Kiều chắc.”

“Bà chẳng biết gì cả, đã nghe câu: ‘Yêu một đôi mắt, lấy cả con người’ bao giờ chưa.”

Minh Châu lắc đầu.

“Đây, bà cứ ăn nhiều ít học như thế thì làm sao mà được, nghe tôi, phải phát huy tinh thần hiếu học của cha ông, nhá!”

“Ê, ê” Đột nhiên Ngọc Yến la lên, kéo tay hai người. “Tụi bây coi ai kia.”

Nhìn theo hướng Ngọc Yến, chỉ thấy một nam, một nữ sóng vai đi vào quán, nữ ôm tay nam, cười cười nói nói, mà nam thì cũng cười nhẹ, thi thoảng lại gật đầu. Không ai khác chính là Nguyên Khôi và cô gái ‘bạn gái tin đồn’.

Minh Châu lập tức xẹp lép như quả bóng xì hơi: “Sóng tình miên man mà bà nói là thế kia đó hả?”

Tổ Vân, Ngọc Yến chỉ còn biết cười khan...

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tình địch xuất hiện rồi

Ngày hôm, Minh Châu vừa đến lớp đã bị Ngọc Yến dúi vào trong tay một phong bì màu hồng, trái tim bay phấp phới, hiển nhiên là thư tình.

Minh Châu vội vàng đem thư dấu vào học bàn, đầu ngó nghiêng khắp nơi chỉ sợ bị người khác nhìn thấy, đến khi xác định là không có ai để ý mới thở phào, nói: “Mới sáng sớm, bà làm cái trò gì vậy?”

Ngọc Yến về mặt vô tội nói: “Trò gì là trò gì, tôi với Tổ Vân phải thao thức cả đêm mới viết được cho bà đây, cũng không biết là vo nát bao nhiêu tờ giấy đâu, bà không cảm ơn thì thôi, bây giờ còn hỏi tôi cái trò gì.”

Đột nhiên Tổ Vân đẩy hai người: “Suyt! Đến rồi, đến rồi kìa!”

Nguyễn Khôi đi vào lớp, liếc thấy bảng lớn vẫn chưa lau, hỏi: “Hôm nay ai trực nhật, sao chưa lau bảng?”

Tổ Vân hô lên, tiện tay đẩy Minh Châu một cái: “Đến phiên bà trực nhật, sao lại không chịu lau bảng gì sất!”

Minh Châu ngó người: “Hả? Đầu phải tôi...”

“Nhanh, nhanh, sắp vào lớp rồi.” Nói rồi còn ra sức nháy mắt, hất cằm, con ngươi liếc ngang liếc dọc ra hiệu cho Minh Châu. Tiếc là Minh Châu nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra cái gì, mang tâm tình ‘nhỏ này phát bệnh à’ chậm chạp nhưng rất nghiêm túc lau bảng. Đến khi trở lại chỗ ngồi mới kì quái hỏi Tổ Vân: “Nay bà quên uống thuốc à, hôm nay có phải tôi trực nhật đâu.”

Tổ Vân tức giận trừng mắt, vội vàng kéo Minh Châu chầu ra khỏi lớp, Ngọc Yến cũng lò dò đi theo.

“Bà chẳng biết gì sất, tôi là đang tạo cơ hội cho bà vậy mà bà chẳng làm theo lời tôi gì hết là sao, hả?”

Minh Châu ngơ ngác: “Bà nói gì? Hồi nào?”

“Chính là...” Tổ Vân làm lại ám hiệu một lần.

Minh Châu: “Mất bà bị lác à?”

Tổ Vân, Ngọc Yến: “....”

Ngọc Yến: “Để tôi nói cho.”

“Ý của tui tôi là, bà nhân lúc đi ngang qua Nguyễn Khôi, bắn điện cho Nguyễn Khôi, giả vờ bảng cao quá lau không tới, nếu có thể ngã vào lòng ông thì càng tốt, aizzz... thế mà.”

Minh Châu càng nghe mắt mở càng to, đợi Ngọc Yến nói xong thì mặt đỏ tới mang tai, mắng: “Hai bà bớt bớt xem phim tình cảm lại cho tôi nhờ!”

Cô Vân bước vào lớp, giọng nhẹ nhàng hỏi: “Nguyễn Khôi, lớp đi học đầy đủ chứ?”

“Thưa cô, lớp đủ ạ!”

Cô Vân hài lòng gật đầu, ngồi xuống bàn giáo viên, bắt ngó thờ dài một hồi.

“Các em đều đã là học sinh 12 rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ thi đại học. haizzz”

Có bạn nam nghe thế nhanh miệng nói: “Cô sợ em tốt nghiệp rồi không gặp được nữa hả cô?” Cả lớp cười rộ lên.

Cô Vân trừng mắt bạn đó một cái, lại nói: “Hôm qua, hàng xóm nhà cô phát hiện con gái họ yêu sớm, từ học sinh giỏi toàn trường tụt xuống gần hạng bét, sợ là trường đại học hạng trung cũng không vào được.”

Minh Châu chột dạ, thu người núp sau lưng Nguyễn Khôi.

Đột nhiên cô lạnh giọng, quét mắt nhìn khắp lớp: “Tôi mà phát hiện ai trong lớp này yêu đương, thì... hừ, hừ!”

Minh Châu cảm thấy giống như có hai tia nhìn lạnh lẽo như hai lưỡi dao xuyên qua người Nguyễn Khôi găm lên người mình, sợ đến đổ mồ hôi.

“Được rồi, chúng ta học bài nào.”

Minh Châu thở phào một hơi.

“À, phải rồi, lớp chúng ta có bạn học mới đây, Hà Thanh, em vào đi.”

Lập tức, có một người từ ngoài cửa bước vào, mặt mày thanh tú, tóc đen mượt mà, đồng phục học sinh vừa vặn tôn lên dáng người mềm mại. Dừng từ dễ hiểu mà nói chính là ‘phần nào ra phần đấy’.

Phái nam trong lớp đều sáng mắt lên, nhao nhao như chợ vỡ. Phái nữ thì có người hâm mộ, có người ghen tị. Riêng Minh Châu, hai mắt tròn tròn, đơn giản bởi vì: Động vật giống cái này thật quen mắt!

Hà Thanh đứng trước lớp, cười ngọt ngào nói: “Chào các bạn, mình tên là Hà Thanh, là bạn của Nguyên Khôi, mong các bạn giúp đỡ nhiều hơn.”

Cả lớp lại “Ồ” lên một trận, còn Minh Châu thì tức muốn nổ đóm đóm mắt: “Bạn của Nguyên Khôi?” hèn chi lại quen mắt đến vậy!!!

Ngọc Yến ở bên cạnh không quên đổ thêm dầu vào lửa: “Ê, nhỏ này không phải ‘bạn gái tin đồn’ của Nguyên Khôi nhà cậu à. Đuổi đến tận đây rồi cơ đây, kinh nhì!”

Hai mắt Minh Châu long sòng sọc, nếu không phải đang ở trong lớp học, chắc chắn Minh Châu đã lao lên túm lấy cổ áo nhỏ ném ra ngoài một phen. Tiếc là ‘nhiều khi ước mơ chỉ là mơ ước’.

Cô Vân đập bàn, ổn định lớp, rồi mới nói: “Được rồi, Hà Thanh, em chọn một chỗ ngồi đi, chúng ta bắt đầu bài học.”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Hà Thanh đi đến trước bàn Nguyên Khôi thì dừng lại, nhẹ nhàng nói: “Khôi, có thể cho mình ngồi cùng được không?”

Không thể!

Cậu ngồi chỗ khác đi!

....

Trong đầu Minh Châu hiện tại có hơn một trăm câu từ chối thường dùng của cái người nào đó, thế nhưng..

“Được.” Nguyên Khôi đứng lên, nhường đường cho Hà Thanh đi vào, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh trước giờ chẳng có ai ngồi.

Minh Châu nhìn mà há hốc mồm, nửa ngạc nhiên, nửa tức giận. Tổ Vân, Ngọc Yến đồng thời liếc mắt nhìn Minh Châu, lắc đầu, thờ dãi: “Ca này khó đây!”

Hà Thanh mỉm cười, giọng nói ngọt ngào làm động vật giống nam trong lớp đổ nghiêng ngả: “Cám ơn Khôi!”

Minh Châu bĩu môi: “Người mới mà biết lựa chỗ ghê ha! Không phải tự nhiên mà trống đầu à...”

Ngọc Yến, Tổ Vân gật gật đầu: “Mọi thứ đều có nguyên do.”

Hà Thanh không khỏi tò mò, quay lại hỏi: “Thế sao? Vậy lý do đó là gì?”

Minh Châu cười híp mắt: “Nói ra mất linh.”

“...”

Tại một bàn khuất trong góc căn-tin trường, có ba người đang chụm đầu thì thầm, hai người giống nhau như hai giọt nước, người còn lại tóc tím, sơ mi nam, chính là bộ ba Minh Châu.

Ngọc Yến: “Ê, Minh Châu, bà tính khi nào mới chịu đưa ‘thư’ cho Nguyên Khôi hả, mau triển khai kế hoạch của tụi mình đi chứ, tình địch cũng xuất hiện rồi, bà mà không nhanh là Nguyên Khôi bị nhỏ đó cướp mất đó.”

“Suyt! Bà bé bé cái mồm thôi, để đến tai cô Vân là... đến tai mẹ tôi, mà đến tai mẹ tôi là...”

Minh Châu còn chưa nói, hai người Vân, Yến đã đồng thanh đáp: “Tổng cổ bà ra khỏi nhà chứ gì, không có câu nào mới hơn à.”

Tổ Vân ăn bánh trắng trộn nhồm nhoàm nói: “Tui thấy con nhỏ Hà Thanh gì gì đó chả thèm Nguyên Khôi nhỏ dãi ra còn làm bộ. ‘Khôi, có thể cho mình ngồi cùng được không? Cám ơn Khôi!’... thật buồn nôn!” Tổ Vân bắt chước giọng điệu của Hà Thanh lúc trước, nói xong còn khoa trương làm động tác muốn nôn làm cả đám cười ha ha.

Cười chán rồi lại cùng thờ dãi.

Tổ Vân: “Bà phải làm gì đi chứ, sao để yên cho nhỏ đó ngồi đó mãi được.”

“Yên tâm, trong vòng ba ngày, tôi mà không đuổi được nhỏ đó đi chỗ khác thì tên tôi sẽ viết ngược.” Minh Châu nói, trong mắt lóe lên một tia ranh mãnh.

Ngọc Yến: “Há há, vụ này được à. Đến lúc tôi sẽ gọi bà là Mâu Chính, he he.”

Minh Châu đập cái bốp vào đầu Ngọc Yến: “Bà mong tôi thất bại đến thế à?”

Ngọc Yến xoa đầu, chẳng có tí nào gọi là áy náy nói: “Đầu có, tôi đang dự trù khả năng xảy ra mà.”

“Ba bạn nói chuyện gì mà rôm rả thế? Cho mình tham gia với được không?” Đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trên đầu làm cả ba giật mình. Quay lại đã thấy trước bàn có thêm hai người, cũng chính là hai người vừa mới xuất hiện trong câu chuyện của họ, Nguyên Khôi và Hà Thanh.

Ngọc Yến và Tô Vân liếc nhau một cái, đồng thời gật đầu: “Được, được chứ!”

Minh Châu thì lại âm thầm chây mò hỏi hột, ba người nói chuyện cũng không nhỏ, lại không biết Nguyên Khôi đến từ lúc nào, đã nghe được bao nhiêu. Mà cái mặt lạnh ngán năm không đổi của ai đó càng làm cho Minh Châu chẳng thể đoán được gì.

Hà Thanh ngồi xuống phía đối diện mà Nguyên Khôi lại ngồi cạnh Hà Thanh vừa hay đối diện với Minh Châu. Vân, Yến lại liếc Minh Châu một cái đầy thâm thúy.

Hà Thanh mỉm cười: “Các bạn nói chuyện gì mà vui thế, từ xa đã nghe tiếng ba người cười.”

Tô Vân xua tay: “Chuyện linh tinh thôi, nếu đã có nhân vật mới ở đây thì chúng ta nói về người mới đi.”

Ngọc Yến phụ họa: “Được đấy, Hà Thanh giới thiệu một chút đi.”

“À, lúc trước mình học ở Anh, nhưng vì một vài lý do nên ba mẹ mình kêu mình về nước, nhà mình là hàng xóm của Nguyên Khôi.”

Tô Vân gật gù: “Thảo nào, nhìn hai người thân thiết như vậy.”

Nguyên Khôi vẫn vẻ lạnh nhạt lặng im ngồi ở một bên, mà Hà Thanh thì cúi đầu thẹn thùng: “Thực ra cũng không thân lắm, mình ra nước ngoài cũng khá lâu rồi, không thường liên lạc.”

“Haizz, thực là có điều kiện nha, ra nước ngoài khá lâu vậy thì không cần phải học tiếng Anh rồi.” Giọng điệu này nghe kiêu gì cũng giống châm chọc, thế nhưng Minh Châu lại rất tự nhiên gấp đồ ăn cho Hà Thanh. Miệng còn không quên cười một cái.

Hà Thanh không phát hiện ra, nhưng hai người Vân, Yến lại nghe rõ rành rành. Tô Vân thầm kêu không ổn, thấy dấm của ai đó sắp sửa đầy một xô, Tô Vân rất nhanh trí, nói: “Hà Thanh này, cậu mới đến đến, chắc vẫn chưa biết nhiều về trường mình, hay là để tôi với Ngọc Yến đưa cậu đi tham quan một chút nhé!” vừa nói vừa nháy mắt với Ngọc Yến.

Ngọc Yến rất nhanh liền hiểu ý, phối hợp nói: “Trường mình có rất nhiều chỗ đẹp, đảm bảo selfie thì cực chuẩn luôn!”

Không chờ Hà Thanh lên tiếng, hai người đã đến bên Hà Thanh, nửa lời nửa kéo người đi mất, để lại Minh Châu ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra và một người mặt lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đại chiến tình địch bắt đầu

Minh Châu nhìn ba người rời đi nhanh như chớp, chỉ còn biết cười khan, cúi đầu uống nước.

“Mọi người trong đội bóng thường nhắc đến cậu!”

“Há?” Minh Châu còn đang nghĩ Nguyên Khôi sẽ tiếp tục làm bức tượng không cảm xúc thì cậu lại đột nhiên nói ra một câu chẳng ăn nhập. Minh Châu nhất thời không hiểu.

“Chiều nay cùng tôi đến sân bóng.”

“Đến sân bóng? Làm gì?” Minh Châu tiếp tục ngơ ngác.

“Tôi hứa với mọi người là sẽ đưa cậu đến cùng. Chiều nay cậu bận gì sao?”

“À... không bận, nhưng mà...”

“2 giờ, tôi đến đón cậu.”

Một buổi sáng đẹp trời, có một con bò nào đó đã bị một người nào đó cứ thế xỏ mũi dắt đi, dắt đi, dắt đi...

Đến tận khi về nhà, con bò nào đó mới tiêu hóa được vấn đề, vò loạn mái tóc ngắn, hét toáng lên: “Trời ơi là trời...” khiến cho mẹ của người nào đó đang nấu cơm trong bếp phải nói vọng ra ngoài: “Con nhỏ này, mới về nhà đã phát điên cái gì, sáng nay chưa uống thuốc à?”

Đúng 2 giờ chiều...

“Kính coong... kính coong...”

Nguyên Khôi rất đúng giờ xuất hiện trước cửa nhà Minh Châu, vừa bấm chuông không lâu đã thấy một người phụ nữ mở cửa. Nguyên Khôi lễ phép chào: “Cháu chào cô.”

Bà Tú cười tí mắt hỏi: “Cháu là bạn Châu phải không? Vào nhà ngồi chờ nó một chút.”

Không chờ Nguyên Khôi đồng ý, bà Tú đã kéo cậu vào nhà, hết lấy nước, hoa quả, rồi hỏi han đủ kiểu, nếu không phải là Nguyên Khôi thì e là sớm chạy mất dạng. Thế nhưng đến khi cùng Minh Châu ra khỏi nhà thì mặt cậu cũng đã đen hơn một nửa.

Minh Châu cười khan: “Mẹ tôi hơi nhiệt tình, cậu đừng để bụng, ha ha...”

“Tôi lại thấy mẹ cậu nói rất đúng.”

“Mẹ tôi nói gì?”

“Bà ấy nói cậu... rất ngốc!”

Minh Châu đang đạp xe, lao đảo đâm vô lẽ đường cái rầm

“Thật, thật á?”

“Lừa cậu đấy!” Nguyên Khôi thản nhiên nói, khiến ai đó vừa mới leo được lên yên xe lại suýt nữa ngã ngựa.

“Hai người tiến triển đến đâu rồi?”

“Cái gì tiến triển?”

“Phải không đó, tụi tôi đã giúp bà ‘chiến đấu trường kì’ với quân địch... à không, tình địch của bà rồi mà vẫn không làm nên cơm cháo gì à.”

“À, ờ thì không phải là không có.”

Cuộc đối thoại trên chính là của bộ ba nào đó, cặp sinh đôi Vân, Yến vừa mới nghe đến đó thì mắt sáng lên, trên mặt viết rõ hai chữ ‘bà tám’, còn Minh Châu thì chẳng để tâm, lục lọi trong cặp hồi lâu, rút cuộc lôi ra một sinh vật đen đen hôi hôi mà người ta hay gọi là... chuột ấy!

Tổ Vân, Ngọc Yến sớm hình thành phản xạ từ lâu, lập tức nhảy ra xa ba mét, mặt trắng bệch: “Bà tậu đâu được cái thứ đồ chơi kinh dị ấy thế, tính dọa nhau à?”

Minh Châu cười khà khà: “Đã chơi thì phải chơi hàng ‘xịn và mịn’ chất lượng cao chứ!” nói rồi vươn người, bỏ vật trong tay vào ngăn bàn phía trên, chệch sang bên phải 45 độ.

Tổ Vân, Ngọc Yến đồng thời nuốt nước bọt, âm thầm cầu nguyện thay cho tình địch bất hạnh nào đó.

Không lâu sau, Nguyên Khôi cùng Hà Thanh cũng tới, Nguyên Khôi vẽ mặt như thường lệ ngồi vào bàn, mà Hà Thanh thì tươi cười chào hỏi.

Minh Châu cũng chào lại đôi ba câu, sau đó quay sang nói với Ngọc Yến: “Bà đi căn-tin với tôi mua mấy lọ thuốc chống chuột chứ dạo đây lớp mình hơi nhiều à.”

Mặt Hà Thanh thoáng cái đã trắng bệch, lắp bắp nói: “Lớp mình, có chuột á?”

Minh Châu vẽ mặt hết sức nghiêm túc và vô tội: “Đúng vậy, cậu mới đến nên chắc không biết, không cẩn thận mà để nó bò lên người thì...” Minh Châu giống như nghĩ đến điều gì kinh khủng lắm mà rùng mình một cái thật mạnh.

Hà Thanh vội vàng kéo tay Nguyên Khôi: “Khôi ơi, mình sợ chuột lắm, cậu... cậu phải giúp mình nha!”

Nguyên Khôi cau mày, liếc Minh Châu một cái đầy ý đe dọa, hiển nhiên là biết ai đó lại bày trò quậy phá.

Hà Thanh mãi không thấy Nguyên Khôi nói gì, lắc tay cậu, vẻ mặt như muốn khóc: “Nha Khôi, giúp mình đi mà!”

Rõ là đáng thương thế nhưng lọt vào mắt Minh Châu lại thành đáng vẻ vô cùng đáng khinh. Minh Châu âm thầm trừng mắt, hỏi thăm 18 đời tổ tông cô nàng rồi mới kéo Ngọc Yến đi mất.

Một lát sau... hai người thập thò trước cửa lớp, nhỏ giọng thì thầm.

“Bà không ở trong lớp lại chạy ra đây làm gì?”

“Bà không biết gì cả, cái này gọi là tạo bằng chứng ngoại phạm”

“Hờ?” Ngọc Yến chẳng hiểu gì.

“Suyt! Im lặng nào, xem chuột đại nhân nhà mình ra tay đây.” Nói đoạn lấy ra một cái điều khiển từ xa, bấm nút nguồn, rất nhanh một âm thanh cao tới quãng tám vang dội truyền ra từ trong lớp: “AAAA! MẸ ỒI, CHUỘT!”

Không cần nói cũng biết âm thanh ấy phát ra từ ai rồi đấy, ngày thường mềm mại bao nhiêu thì hiện tại lại càng chói tai bấy nhiêu!

Minh Châu ngồi xồm trước cửa lớp, một bộ dạng ôm bụng nín cười đến nội thương. Mà Ngọc Yến thì toát hết cả mồ hôi hột.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Kế hoạch thất bại!

Bên ngoài, Minh Châu vẻ mặt chăm chú với cái điện thoại, bên trong “đại ca” chuột đặc biệt yêu thích bạn học mới Hà Thanh. Đến khi tiếng hét vang vọng lần thứ e-nờ thì Minh Châu bước vô lớp, vẻ mặt ‘ngơ ngác’ và ‘vô tội’ hỏi: “Chuyện gì xảy ra thế?”

Có người nói: “có một con chuột cứ chạy xung quanh Hà Thanh từ nãy đến giờ.”

“Thế á? Đúng là lũ chuột hoành hành thật đấy. sao không ai giúp Hà Thanh bắt nó à?”

“Không bắt được, con chuột này tinh ranh quá!”

Minh Châu cười thầm: chuột đại ca nhà ta mà lại! Thế nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ lo lắng thay.

Nguyên Khôi nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên nói: “Không phải cậu đi mua thuốc diệt chuột sao, sao lại về tay không?”

“A!” Minh Châu cũng quên mất thế này, “À,... mình đi mua nhưng mà không có, chủ quán nói bà ấy vừa mới bán hết mất rồi!”

“Cậu đừng quậy nữa!” Nguyên Khôi ngắt lời, giống như một lời trách móc lại giống như một lời một tiếng thở dài bất đắc dĩ hiển nhiên là đã biết trò đùa dai của ái đó. Minh Châu nghe ra nhưng những người khác thì không.

Minh Châu tính ương bướng trời đây, quyết giả ngu: “Quậy cái gì cơ?”

Trong lúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ, một cuộc trò chuyện của hai nữ sinh vang lên trong không gian yên tĩnh tạm thời.

Một người nói: “Kì lạ thiệt nha, mỗi khi có người ngồi đó thì nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó giống như là... phong thủy không tốt vậy!”

Một bạn nữ khác trả lời: “Đúng vậy, nếu không thì tại sao từ lớp 10 đến giờ Nguyên Khôi đều ngồi một mình chứ, chỗ tốt như vậy ai mà không muốn ngồi.”

Những người khác cũng gật gù đồng ý.

Hà Thanh vẻ mặt nghi ngờ hỏi Nguyên Khôi: “Thật là vậy sao?”

Nguyên Khôi miễn cưỡng gật đầu.

“Lần nào cũng xảy ra chuyện tương tự sao?”

Nguyên Khôi liếc mắt nhìn ai đó, lại gật đầu.

Minh Châu bị nhìn chột dạ, tìm cơ đánh trống lảng: “A! Xong rồi, xong rồi, mình quên làm bài tập toán rồi!”

Tiếng hét này giống như một hồi chuông cảnh tỉnh mọi người. Ai nấy đều nhanh chóng trở về chỗ ngồi, ném hết chuyện về ‘chuột đại ca’ nào đó ra sau đầu và đương nhiên, Hà Thanh vẫn ngồi ở chỗ cũ, một chút ý nghĩ chuyển đi cũng không có.

Kế hoạch đầu tiên của Minh Châu tuyên bố ‘phá sản’.

Ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa, liên tục xảy ra những chuyện tương tự dù là giờ đầu giờ hay là giờ ra chơi, mức độ kinh dị chỉ tăng chứ không có giảm. Thế nhưng so với độ gan lỳ của bạn mới Hà Thanh thì vẫn còn thua xa.... và

“Mâu Chính ơi là Mâu Chính, tôi còn tưởng bà ghê gớm thế nào, hóa ra so với độ dày da mặt của người ta thì cũng là hạng xoàng thôi!”

Ba người lại tụ tập tại quán ăn vặt ‘ruột’ quen thuộc, Ngọc Yến vỗ vai Minh Châu ra chiều ‘buồn thay’ nhưng trên mặt lại là biểu cảm ‘cười trên nỗi đau của người khác’ hết sức là đáng đánh.

Tổ Vân cũng một bộ dạng tương tự: “Haizz, ai bảo bà mạnh miệng chi, bây giờ tui tôi không gọi cũng không được, thôi thì bà làm quen dần đi ha!”

Minh Châu hận đến nghiêng răng kèn kẹt.

Lúc này, từ phía cửa phát ra hai tiếng đĩnh đang vui tai, cho biết có khách đi vào. Điều này cũng không có gì lạ thể nhưng Tổ Vân ngồi đối diện với cửa ra vào, vừa nhìn liền vội vàng bỏ ly nước cam xuống la lên: “Kia không phải là Nguyên Khôi với Hà Thanh sao?”

Hai người nọ lại đi với nhau, Hà Thanh khoác tay Nguyên Khôi vô cùng thân mật. Bọn họ ngồi vào bàn cách hai người khá xa, Hà Thanh nói gì đó, Nguyên Khôi gật đầu, không khí nhìn qua có vẻ rất hòa hợp.

Minh Châu nhớ đến lần nào đó vô tình túm tay áo Nguyên Khôi bị cậu ghét bỏ gạt ra so với cảnh tượng vừa nhìn thấy thật là khác xa một trời một vực, tâm trạng vốn không tốt, liền một bước rút xuống tận đáy.

Đến tận sáng hôm sau đi học, tâm trạng vẫn chẳng thể nào tốt lên được.

Giờ thể dục, học cầu lông, con gái thì thường chơi thể thao không tốt đương nhiên là ngoại trừ bạn học Minh Châu từ nhỏ đã có năng khiếu thể thao, ngược lại con trai lại chơi rất khá. Thầy liền phát câu: “Đề các bạn nam kèm các bạn nữ tập vậy!”

Chỉ chờ có thế, Hà Thanh lập tức chạy đến bên Nguyên Khôi cười e then, ngại ngần nhờ giúp đỡ, Minh Châu chỉ hận bản thân sao lại không chơi cầu lông kém một chút!!!

Minh Châu tức giận đá hòn sỏi, trong lòng thầm mắng người nào đó hơn một nghìn lần cho thỏa.

Ông trời có mắt, à không, nên nói là viên sỏi có mắt, nhắm thẳng hướng cái trán của Hà Thanh mà bay tới, dù chỉ to bằng đầu ngón tay cái cũng đủ để khiến cái trán nhăn nhó nổi lên một cục u màu đỏ.

Minh Châu suýt nữa thì bật cười ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chuyện đáng xấu hổ

Tổ Vân với Ngọc Yến đương nhiên cũng nhìn thấy ‘nguồn gốc’ của hòn sỏi kia, buồn cười mà ráng nhịn, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tay kéo Hà Thanh đến phòng y tế.

Không còn bóng đèn sáng chói lóa, Minh Châu liền đến bên Nguyên Khôi, lấy cùi trỏ hích hích tay cậu hỏi: “Cậu không đi theo à?”

“Gi cơ?”

Minh Châu chỉ theo hướng đám Tổ Vân vừa đi: “Hà Thanh đó!”

Nguyên Khôi liếc mắt khinh thường: “Cũng đâu phải trẻ con, tôi đi theo làm gì?”

“Ồ thì, không phải cậu... thích... Hà Thanh à?” nói nghe thì đơn giản đó, nhưng có trời mới biết tim cô đập mạnh thế nào, mong lắm câu ‘không phải đâu’.

Minh Châu quan sát từng biểu cảm trên mặt Nguyên Khôi, tiếc là từ đầu đến cuối cậu chỉ nhủu mày một cái, chẳng rõ là phủ nhận hay khẳng định.

“Cậu rảnh rồi lắm phải không, rảnh thì đấu với tôi một ván!” dứt lời, đã có một quả cầu màu trắng hướng thẳng Minh Châu mà bay tới, quay một vòng trên không, sau đó... vừa hay đập trên đầu Minh Châu vẫn còn đứng đực ra đấy.

“!!!”

Lại sau đó nữa, khoe miệng ai đó khề nhếch 0,3 độ!

“!!!”

“TRẦN! MINH! KHÔI!”

Tan học, Minh Châu vừa định leo lên con xe đạp về nhà thì phát hiện cả bánh trước lẫn bánh sau đều xẹp lép, một chút hơi cũng không có.

Đối với người chỉ quen trêu chọc người khác mà nói việc này quá quá không thể chấp nhận, Minh Châu tức đến nổi đá cho cái xe một cái khiến nó ngã ngửa.

Ngọc Yến với Tổ Vân đi đến, thấy thế thì hỏi: “Sao đó bà.”

“Bánh xe hết hơi rồi. Để tôi biết kẻ nào đối xử tàn nhẫn với con xe ‘iu dẫu’ của tôi thì tôi sẽ cho nó biết thế nào là nghệ thuật xì hơi!”

“Tôi không đi xe về được rồi, hai bà thương tôi cho tôi về với.” Mới giây trước còn đang hùng hùng hổ hổ, giây sau đã đổi sang vẻ mặt đáng thương.

“Không được.” Tổ Vân, Ngọc Yến đồng thanh.

“Tụi tôi hôm nay đi có một xe thôi.”

“Hả?” sao lại trùng hợp như vậy chứ!!! Minh Châu khóc ròng, trơ mắt nhìn hai người đèo nhau đi mất.

Đúng lúc thấy Nguyên Khôi đi qua, Minh Châu liều mạng túm lấy xe cậu, xe vừa dừng, cô liền chuyển qua túm áo cậu.

“Xe mình bị hư rồi, cho mình đi nhờ với!”

Nguyên Khôi nhủu mày nhìn ‘ma trảo’ đang ngự trên áo mình, không vui: “Tạo sao tôi phải cho cậu đi nhờ?”

“Đi mà, làm ơn, làm ơn, Nguyên Khôi tốt bụng sẽ không nỡ nhìn mình ôm theo cái bụng trống không lết về nhà giữa trời nắng, nguy cơ say nắng ngất giữa đường trên 80% đúng không?” Minh Châu vận dụng hết kỹ năng diễn xuất từ thuở mới sinh đến giờ, hết sức làm ra bộ mặt đáng thương.

Ông trời cũng rất phối hợp nổi lên một trận gió khiến cho Minh Châu rùng mình một cái, da gà roi rụng đầy đất.

“Cậu buông tay trước đã.”

Được Nguyên Khôi nhắc nhở, Minh Châu mới để ý thấy tay mình đang túm chặt lấy áo cậu, khiến nó nhăn nhúm một mảng, mặt cũng thoáng đỏ, thế nhưng nếu ngại ngừng bỏ tay theo lời cậu thì sẽ chẳng phải là cô nữa. Thế nên, Minh Châu quyết đoán chuyển qua túm lấy tay cậu.

“Không buông!”

“Cậu buông.”

“Không!”

Nguyên Khôi nhìn sân trường đã vắng tanh, bắt đắc dĩ thở dài chịu thua: “Được rồi, cậu lên đi!”

Minh Châu buồn, rất buồn.

Nguyên Khôi đèo rất vững, rất êm, cả đoạn đường dài như thế mà cũng không xóc nảy đến một cái, cô không cần bám víu vào đâu cũng có thể ngồi chắc chắn, và tuyệt nhiên không nói đến một lời.

Không phải những trường hợp như thế này nam chính nên nói mấy lời như ‘bám vào anh’ hoặc là cố ý ‘vấp đá’ để khiến nữ chính phải chủ động ôm eo hay sao? Tại sao lại không có? Wây-sờ-ma?

Minh Châu nhàm chán trừng mắt nhìn Nguyên Khôi, hết trừng rồi trợn mắt, le lưỡi các kiểu.

Minh Châu còn đang bận rộn bày ra ‘360 biểu cảm’ thì xe đột nhiên phanh kít lại, cô mất đà đập đầu vào lưng cậu.

Nguyên Khôi hai chân chống xuống đất giữ thăng bằng, quay đầu nhìn Minh Châu, Minh Châu cũng ngược đầu, có thể nói là ‘bốn mắt nhìn nhau’. Nhưng người ta là tình ý dạt dào, còn đối với Minh Châu chỉ có một từ ‘thăm’ không thể tả.

Bởi cô nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt đen láy của cậu, một cô gái với hai cánh tay giờ ngang mặt, hai ngón trỏ đang kéo rộng khóe miệng sang hai bên, lưỡi còn thè ra ngoài, mắt mở to chính là tạo hình mặt quỷ đúng tiêu chuẩn!

“Đến nhà cậu rồi”

“À, ừ, cảm ơn.” Minh Châu bình tĩnh buông tay, thu lưỡi, nói cảm ơn rồi đi vào nhà, thế nhưng trong lòng cô đang dậy sóng, so với sóng thần chỉ có hơn chứ không có kém.

Cố ý, nhất định là cậu ấy cố ý, nếu không thì sao khóe miệng cậu lại cao hơn bình thường 0,5 phân cơ chứ!!!

Oh, my, god!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Kế hoạch tỉnh tò

Hà Thanh đi qua đi lại trước cổng, cũng không biết là lần thứ bao nhiêu nhìn đến con đường kia thì rốt cuộc Nguyên Khôi xuất hiện.

“Nguyên Khôi!”

Nguyên Khôi không có ý định nói chuyện với Hà Thanh, thế nhưng khi nghe thấy tên mình, cậu vẫn dừng lại.

“Tan học cũng lâu rồi sao bây giờ cậu mới về, mình nghe mẹ cậu nói cậu còn chưa về nên hơi lo.”

“Xe Minh Châu bị hỏng nên đưa cậu ấy về.”

Hà Thanh rất ngạc nhiên: “Không dung sao lại hư chứ?”

“Không biết!”

Biết mới có vấn đề, bởi người làm ra ‘sự hư hỏng’ đó không ai khác ngoài cô.

Có tật thì gạt mình, cho nên ‘gây án’ cô tự mình về trước, thực không nghĩ tới lại làm lợi cho người khác.

Sẽ lại không có lần sau đâu!

Minh Châu tuy không phải chị đại gì cho cam, thế nhưng bị chặn đường thì đúng là lần đầu tiên trong đời.

Hôm qua thì bị xì lốp xe, hôm nay bị chặn đường, chắc gần đây cô sống phúc hậu quá rồi đây mà.

“Cậu không muốn về nhà thì đừng về, nhưng cũng đừng có chặn đường người khác thế chứ, tôi còn muốn ăn cơm mẹ nấu nha!”

Nếu là người khác, thì cô chắc còn nói chuyện hiền lành một chút chứ cái vị ‘tình địch’ mặt dày này thì còn lâu, cô còn muốn mắng thêm mấy câu nữa cho sướng miệng. Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng thì Hà Thanh lại lùi sang một bên thật.

Minh Châu: “...”

Tổ Vân, Ngọc Yến cũng đồng dạng bị chặn, thấy thế liền lần lượt đi qua, đến lượt Minh Châu chuẩn bị đi qua, thì một lần nữa đường lại bị chặn.

Minh Châu tức đến ói máu! Đùa nhau đấy à.

Trái lại, Hà Thanh vẫn thản nhiên nhún vai như không có chuyện gì, nói:

“Chúng ta nói chuyện với cậu một lát.”

Minh Châu ngạc nhiên, hai người thân đến mức có chuyện để nói riêng cơ á, sao hồi giờ cô không biết nhi!!!

“Có chuyện gì nói luôn đi.”

“VẬY thì tôi cũng không ngại cùng cậu đứng đây đến chiều đâu.”

Cũng lúc này, từ bụng Minh Châu truyền đến hai tiếng “ọt ọt” để nói cho chủ nhân của nó biết rằng ‘nó đã đói lắm rồi.’ Thế nên, cô chịu thua, không phải thua Hà Thanh mà là thua chính cái bụng của mình.

Khí thế bỗng chốc lép xẹp như quả bóng xì hơi: “Được rồi, nói gì nói lẹ đi cho tôi còn về, Tổ Văn, Ngọc Yến hai bà nhớ chờ tôi, cấm về trước đấy!”

Mình chịu khổ cũng không quên kéo theo hai người khác đâu!

“Tôi thích Nguyên Khôi!”

“Và tôi biết cậu cũng thích cậu ấy. Cho nên chúng ta cạnh tranh công bằng đi, cậu thấy thế nào?”

“Cạnh tranh công bằng... là thế nào?”

“Cả hai chúng ta cùng tỏ tình, nếu cậu ấy đồng ý người nào, thì chính là người đó thắng, người kia đương nhiên phải cách xa cậu ấy một chút.”

“Nếu cả hai cậu ấy đều không thích thì sao?”

“Tôi lại không nghĩ vậy đâu!”

Mình Châu nhớ lại cuộc nói chuyện ‘riêng tư’ lúc chiều với Hà Thanh mà tức đến sôi máu.

Trên đời làm sao lại có loại người tự tin đến điên rồ thế chứ, cái gì gọi là cạnh tranh công bằng cơ chứ, rõ là chẳng có tí công bằng nào.

Mình Châu vò tung mái tóc ngắn cùn của mình, não cũng muốn xoắn thành một cục, thế nhưng cái người điên nhất vẫn là cô đây này, như thế nào lại chấp nhận cái lời công kích ‘công lệch’ đấy cơ chứ.

Đúng là điên hết sức mà!

Đám lao thì phải theo lao. Đây chính là kết luận của Minh Châu sau một đêm chần chọc suy nghĩ. Không nhưng đám mà còn phải đám thật nhanh thật sớm, làm người có thể thua về nhan sắc nhưng nhất định không thể thua về khí thế và tốc độ.

Thế là bạn học Minh Châu bắt đầu lên kế hoạch ‘tình tò’. Mà kế hoạch này đương nhiên không thể thiếu sự góp mặt hai quân sư ‘gà mờ’ Tổ Văn và Ngọc Yến rồi.

Sau khi họp cuộc họp tối cao, ban quân sư đã đưa ra những phương án sau:

Phương án 1: Viết thư tình. (Loại từ vòng gửi xe, lý do: quá sến.)

Phương án 2: Nén trái tim. (Loại, lý do: quá quá sến.)

Phương án 3: Không có phương án ba!!!

Mình Châu thẳng tay đập cái bóp vào đầu hai đứa bạn: “Trong đầu tụi bay còn có gì khác ngoài phim Hàn không hả?”

“Bà có giỏi thì đừng có nhờ tụi tôi.”

Mình Châu uể oải nằm ườn ra bàn: “Nếu mà tôi nghĩ ra thì còn cần nhờ đến hai bà chắc.”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thất vọng

Mới sáng sớm Minh Châu đã có linh cảm hôm nay sẽ gặp phải chuyện gì đó không tốt. Quả nhiên là, thầy Văn vừa bước vào lớp, câu đầu tiên chính là:

“Các em lấy giấy làm bài kiểm tra 15 phút.”

Thầy Văn là thầy dạy môn toán, có thể nói trong các thầy cô giáo ở trường thì Minh Châu sợ nhất chính là vị này. Chẳng thích gì chỉ thích là bất ngờ, bất ngờ kiểm tra bài tập, bất ngờ kiểm tra bài cũ, và bất ngờ kiểm tra 15 phút.

Trong lòng Minh Châu lập tức gào to, không xong rồi!

Minh Châu nhìn đề bài mới viết được một nửa trên bảng, thiếu chút nữa là ôm đầu đập bàn.

“Bà biết làm không?” Minh Châu hỏi Ngọc Yến.

“Biết một chút.”

Ngọc Yến nói biết một chút tức là biết là biết làm, Minh Châu yên tâm. Thế nhưng...

“Các bạn làm nghiêm túc cho tôi, không cho phép gian lận. Ngọc Yến, Tổ Văn, hai bạn lên bàn đầu ngồi.”

Lần này Minh Châu đập đầu thật. Thầy muốn em sống sao?

Minh Châu ngồi ‘ngẩn’ thầy, hể thầy nhìn đến, cô liền cúi đầu viết bậy vào nháp một đồng loảng ngoảng rồi thì ra chiều suy nghĩ ghê lắm. Kết quả là hết nửa thời gian, bài vẫn trắng tinh.

Đề bài đúng là có khá khó, tuy nhiên đối với Nguyên Khôi thì đơn giản như bài cơ bản, nhóang cái đã xong. Hơi nghiêng đầu liền nhìn thấy Minh Châu còn đang vẽ vòng tròn, bài thì trắng mà giấy nháp thì sắp không còn nhận ra màu giấy nữa rồi.

Nguyên Khôi mặt không biểu cảm ném cho Minh Châu một mảnh giấy.

“Hôm nay phải cảm ơn cậu rồi.” Minh Châu cười hi hi đưa chai nước cho Nguyên Khôi. “Ai cũng nói bài đó rất khó, cậu làm sao lại làm nhanh như vậy nha?”

Nguyên Khôi nhận lấy chai nước, uống một ngụm: “Thật ra cũng không khó lắm.”

Minh Châu gạt đầu, trong lòng âm thầm bỏ sung: đương nhiên chỉ đối với cậu thôi.

Hiện tại hai người đang ngồi ở sân vận động, cũng vì Minh Châu lấy cơ ‘báo ơn’ nhất định kéo Nguyên Khôi ra đây cho bằng được.

“Cuối tuần này, cậu có bận gì không, nếu không cùng đi công viên đi, mình nghe nói gần quảng trường mới mở một cái rất khá.”

“Không trả lời tức là không bận đúng không? Vậy hẹn 7 giờ trước quảng trường nhé, đồng ý rồi đấy!”

Minh Châu tự mình nói một hồi cũng không quan tâm Nguyên Khôi có đồng ý hay không liền tự mình quyết định.

Chủ nhật rất nhanh liền tới.

Minh Châu lục tung cả tủ đồ nhỏ xíu của mình cả nửa ngày rốt cục cũng tìm được một bộ đồ cũng coi như là có chút nữ tính.

6 giờ, Minh Châu đã đứng trước cổng quảng trường, trong lòng vừa vui vẻ vừa hồi hộp. Thế là cô rút điện thoại ra đăng lên face một status.

Lần đầu hẹn hò hồi hộp quá các bác ơi!

Nghĩ nghĩ một chút lại qua google tìm ‘lần đầu hẹn hò nên làm như thế nào’, kết quả tìm được là: cười phải duyên, nói chuyện nhỏ nhẹ phải dịu dàng, nhẹ nhàng, da mặt phải mỏng một chút.

Mặc dù Minh Châu cảm thấy mấy cụm từ kiểu như nữ tính, nhẹ nhàng,... chẳng có tí liên hệ với nào với cô nhưng vẫn lấy ra một cái gương, cố gắng hết sức làm ra dáng vẻ ‘dịu dàng’.

Đúng lúc có một cặp nam nữ đi ngang qua nhìn Minh Châu bằng ánh mắt ‘bệnh nhân trốn trại’ khiến ai đó ngượng đỏ mặt.

Nơi này người qua lại không ít, Minh Châu sợ cô sẽ bị mấy chú công an đẹp trai tổng lên phi thuyền ném về sao thổ nên không thể làm gì khác hơn là nghiêm túc chờ đợi.

Chờ rồi chờ, giờ hẹn cũng đã qua được chục phút, thế nhưng người còn chưa thấy. Sự mong chờ trên khuôn mặt chậm rãi chuyển thành buồn bã. Nguyên Khôi trước giờ luôn luôn đứng giờ, muộn giờ thì chỉ có một khả năng, cậu không muốn đến.

Chỉ có một mình cô mong chờ, một mình cô vui vẻ, cũng chỉ có một mình cô thất vọng.

Tus đăng được hơn 1 giờ có đến mười mấy lượt bình luận, cũng không ít người bày tỏ cảm xúc haha. Minh Châu thấy càng thêm nhức mắt, thế là dứt khoát xóa luôn. Off face, tắt nguồn. Đáng ra nên về nhà, nhưng cô lại không muốn cứ thế trở về, thế là một mình đi vào công viên trò chơi.

Cũng không phải chỉ hai người mới có thể chơi, một người cũng có thể chơi thật vui nha.

Thế nhưng dường như ông trời cũng muốn chứng minh cô sai, nên hết lần này đến lần khác, Minh Châu đều gặp một đôi tình nhân cười nói vui vẻ. Lúc đi tàu siêu tốc, ngồi trước cô là một cô gái, thời điểm tàu chạy nhanh, cô gái sợ hãi nép vào lòng bạn trai ngồi bên cạnh. Đi nhà ma cũng chỉ có cô là đi một mình, xung quanh đều là tiếng hét sợ hãi của cô gái và tiếng đồ đạc của bạn trai.

Để ý một chút liền thấy bọn họ đều là tóc dài mềm mại, áo váy thướt tha, vừa nhìn liền có cảm giác dịu dàng, yếu đuối.

Trong khi chính mình thì...

Minh Châu cũng không tiếp tục làm khó mình mà đến chỗ hồ phun nước tạm coi là vắng vẻ ngồi xuống.

Thì ra tất cả con trai đều thích kiểu con gái như vậy. Nguyên Khôi cũng không phải ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tôi chỉ coi cậu là bạn

Trên mặt nước phản chiếu hình ảnh cô gái tóc ngắn, khuôn mặt mộc mạc không son không phấn. Đôi mắt buồn rười rượi. Minh Châu lẳng lặng ngồi ngắm những giọt nước lăn tăn trên mặt hồ như đang tấu lên một bản nhạc buồn.

“Minh Châu!”

Đột nhiên có người gọi tên mình, Minh Châu kinh ngạc quay lại nhìn Nguyên Khôi đang đứng không xa.

“Cậu...?!”

“Tôi gọi cậu sao không được?”

Minh Châu tươi cười, phảng phất như mọi buồn bã vừa rồi chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi, tỉnh mộng, Nguyên Khôi đã gần trong tầm tay.

“Tôi còn tưởng cậu không đến cơ đấy!”

“Đã hẹn đương nhiên sẽ tới. Sao cậu lại ngồi đây một mình?” Nguyên Khôi bước lại, ngồi xuống bên cạnh Minh Châu.

“Tôi tưởng cậu không đến nên tự mình chơi,... nhưng mà chơi không vui chút nào.”

Nguyên Khôi cười nhẹ: “Hiện tại muốn chơi gì không?”

Minh Châu lắc đầu: “Cảm thấy yên tĩnh như vậy cũng tệ.”

“Đúng là rất yên tĩnh.”

Hai người chỉ ngồi lặng im ngồi cạnh nhau như vậy nhưng cũng đủ để khiến Minh Châu cảm thấy vui vẻ đến nhường nào. Một bản nhạc buồn cũng như đổi sang một bản nhạc lãng mạn.

Minh Châu nhìn khuôn mặt nghiêng của Nguyên Khôi, xung quanh là những hạt nước li ti lững thững bay trong không khí phản chiếu ánh sáng nhiều màu sắc của những bóng đèn đăng xa khiến cho không khí thêm mờ ảo. Khuôn mặt nửa sáng nửa tối của Nguyên Khôi lại đẹp đến kì lạ.

Cô ngắm đến ngẩn người.

“Nguyên Khôi, tớ thích cậu!”

Cô nghe thấy chính mình nói như thế, cô cũng không chắc có phải là mình nói thật hay không nhưng khi nhìn thấy Nguyên Khôi nhìn mình bằng ánh mắt kinh ngạc thì cô đã chắc chắn.

“Tớ thích cậu, rất thích!” Và thích cậu từ rất rất lâu rồi!

Cho nên dù đáp án của cậu là gì, tớ cũng không hối hận.

“Nguyên Khôi!”

Khi mà Minh Châu còn chưa nhận được câu trả lời thì bị một giọng nói khác cắt ngang.

Hơn hai giờ trước, Nguyên Khôi chuẩn bị đến điểm hẹn thì bất gặp Hà Thanh đang định đi đâu đó.

“Nguyên Khôi, cậu đi đâu à?”

“Công viên gần quảng trường.”

“Thế sao, nghe nói chỗ đó mới mở, rất đắt khách, mình cũng muốn đi mà chưa có dịp, hay là cậu chờ mình đi cùng nha.”

Hà Thanh không đợi cậu đồng ý đã chạy vọt vào nhà, Nguyên Khôi cũng cảm thấy có thêm một người cũng không có vấn đề gì liền dừng chờ.

Chỉ là không ngờ ‘một chút’ của Hà Thanh lại gần một tiếng đồng hồ, đến khi hai người đến quảng trường thì đã không thấy Minh Châu đâu, điện thoại cũng không liên lạc được.

Hà Thanh thấy thế thì liền nói: “Đằng nào cũng đã đến đây rồi, bọn mình cứ vào đi, lần sau lại rủ cậu ấy đi là được.”

Nguyên Khôi gật đầu. Sau đó chính là Nguyên Khôi gặp Minh Châu ở hồ phun nước.

“Thì ra cậu ở đây, mình thấy cậu đi lâu quá nên đi tìm cậu. A, Minh Châu, cậu cũng ở đây sao?” Hà Thanh nhìn thấy Minh Châu thì thốt lên bất ngờ.

Minh Châu càng bất ngờ hơn, hết nhìn Nguyên Khôi lại nhìn Hà Thanh.

Nhưng Nguyên Khôi lại chỉ Hà Thanh: “Mình gặp Minh Châu nên nói chuyện với cậu ấy một lát.”

“Cậu đi một mình sao? Nếu vậy thì cùng chơi với bọn mình đi, càng đông càng vui mà.”

Minh Châu lắc đầu: “Vốn là hẹn bạn nhưng mà cậu ấy không tới, nên thôi vậy, tôi về trước, hai người cứ chơi vui vẻ đi.” Hai từ vui vẻ, Minh Châu gần như nghiêng răng để nói.

Thật ra Minh Châu rất muốn hỏi Nguyên Khôi rằng tại sao cậu lại đi cùng Hà Thanh, hỏi cậu rốt cuộc có một chút gì là thích cô hay không. Tin nhắn cứ viết lại xóa nhưng vẫn không có nhấn nút gửi đi.

Tin nhắn chưa gửi, nhưng lại chờ được tin nhắn đến. Nguyên Khôi nói: “Tôi chỉ coi cậu là một người bạn!”

“Thật quá đáng!” Ngọc Yến đập bàn, “Sao cậu ta có thể làm như thế cơ chứ.”

“Đúng vậy, có ai đi chơi với một cô gái lại còn ‘mời’ thêm một cô gái khác cơ chứ.” Tổ Văn cũng tức giận thay.

“Biết sao được, người ta cũng nói chỉ coi tôi là bạn.”

Tổ Văn vỗ vai Minh Châu: “Bà cũng đừng buồn, không có người này thì có người khác, để mai tôi giới thiệu cho bà vài anh chàng siêu cấp đẹp trai, bà gặp là thích liền ha.”

Ngọc Yến gật đầu lia lịa: “Đảm bảo không soái không lấy tiền.”

“Nói đúng lắm, tôi nhất định phải kiếm một người lạnh lùng hơn, đẹp trai hơn, cao hơn, học giỏi hơn cả cậu ta. Chẳng qua cũng chỉ là một cái ‘mồm ngang mũi dọc mắt mọc hai bên’ sao, ai mà không có!!!!”

“Đúng vậy, tôi cũng có nữa này.”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tôi không muốn làm bạn cậu!

Trong lớp, kiểu người được nữ sinh yêu thích nhiều nhất chính là kiểu người như Nguyên Khôi, đẹp trai, lạnh lùng, học giỏi, chơi thể thao cũng giỏi. Có thể nói là văn võ song toàn.

Cho nên, khi tin đồn Nguyên Khôi có bạn gái lan ra thì không bất ngờ, mà khi biết người đó là Hà Thanh thì lại dường như không phải là chuyện gì quá kinh khủng cũng bởi vì cách cậu đối xử với Hà Thanh không hề giống với cô gái khác ai cũng nhìn ra được.

Minh Châu thì một chút cũng không bất ngờ, đây đã là điều chắc chắn rồi, cho dù mấy ngày trước cô có không cam lòng, không chấp nhận đi chăng nữa thì nó vẫn sẽ là kết quả cuối cùng. Chẳng vì cô không muốn mà sẽ không xảy ra.

Minh Châu nhìn một đám con trai ở bên cạnh ríu rít hỏi cậu mấy kiểu ‘tin đồn có phải thật không’, ‘làm thế nào đồn được trái tim mỹ nữ’, mà Nguyên Khôi không hề phủ nhận, chỉ khéo léo đui người. Minh Châu im lặng ôm cặp của mình đi đến cuối lớp.

“Cậu đi đâu vậy?” Tổ Văn ngạc nhiên hỏi.

“Ngồi mãi một chỗ chán rồi, chuyển.”

Bàn cuối cùng có một nam sinh gầy gò, mắt đeo cặp kính cận dày cộp, Minh Châu ‘đuổi’ bạn ấy lên chỗ cũ của mình, bản thân thì chiếm nguyên cái bàn, dù là bày bừa cỡ nào cũng không ai quản, buồn ngủ thì ngủ, giáo viên chẳng mấy khi chú ý. Minh Châu rất hài lòng.

Về phần bạn nam kia thì càng vui hơn, vừa gần bảng, gần đại thần, còn gần cả hai đại mỹ nữ Tổ Văn và Ngọc Yến, cười đến không thấy tỏ quốc.

Từ ngày ngồi cuối lớp, Minh Châu giống như ‘tàng hình’, cả ngày chẳng buồn nói chuyện với ai, giờ ra chơi Tổ Văn, Ngọc Yến chạy xuống, mới nói được đôi ba câu liền bị đuổi về chỗ.

Trong giờ học nếu không phải chơi điện thoại thì là ngủ gật, nhân vật ồn ào như Minh Châu mà chịu ngồi im nghĩ đủ trò quậy phá thì thầy, cô đã mừng lắm rồi, nào ý định gọi cô dậy.

Chớp mắt, Minh Châu đã ngồi cuối lớp được 1 tháng, một tháng này Minh Châu không tìm Nguyên Khôi nói chuyện, Nguyên Khôi cũng vậy mà Hà Thanh vẫn là ‘bạn gái’ Nguyên Khôi như cũ.

Một tháng trôi qua, kì thi cuối kì 1 cũng đã tới.

Ngày thi, phòng thi vẫn là phòng học như ngày thường nhưng vị trí thì có thay đổi một chút. Thật không may là ngày thi môn toán, Minh Châu lại ngồi cạnh Nguyên Khôi.

Nguyên Khôi làm bài như máy trời nước chảy, chẳng mấy chốc đã viết kín giấy, mà Minh Châu thì từ đầu đến cuối cũng chưa viết được một chữ mà đã ngủ gật đến mấy lần.

Giám thị thông báo: “Còn 20 phút nữa hết giờ.”

Nguyên Khôi làm xong bài, liếc qua bên cạnh, thấy Minh Châu còn đang mãi ngẩn ngơ, ngẩn trời, im lặng cầm bút chép lại hai bài toán lên giấy nháp, im lặng đẩy sang bên cạnh.

Minh Châu nhìn thấy không nói không rằng đẩy tờ nháp lại chỗ cũ.

Nguyên Khôi nhú mày, thấp giọng nói: “Cậu còn không chép? Không còn nhiều thời gian đâu?”

“Không cần.”

Nguyên Khôi còn định nói tiếp thì Minh Châu đã đứng dậy nộp bài.

“Cậu bị làm sao đấy hả?” Nguyên Khôi cũng nộp bài, vừa ra khỏi lớp liền tìm Minh Châu, tức giận hỏi.

“Tôi làm sao?”

“Chẳng còn mấy tháng nữa là đến kì thi đại học rồi, cậu còn học hành như thế thì thi như thế nào? Cũng nộp giấy trắng sao?”

“Tôi như thế nào thì liên quan gì đến cậu?” Minh Châu cũng tức giận, lớn tiếng hỏi lại.

“Cậu là bạn tôi!” nghe thế Minh Châu ngẩng đầu, nhìn Nguyên Khôi chăm chăm, nhẹ nhàng nói ra một câu: “Nhưng tôi không muốn làm bạn cậu.”

Trước đây thường thấy trong phim hàn quốc, nữ chính bị nam chính từ chối cũng sẽ nói một câu: tôi không muốn làm bạn với cậu. Khi đó cô còn cảm thấy phim ảnh phóng đại, từ chối thì từ chối, vẫn cùng nhau đi chơi, cùng nhau làm bài tập là được rồi, có cần phải phân biệt rạch ròi bạn bè hay không bạn bè thế hay không. Bây giờ đến lượt bản thân nói ra câu đó, rốt cuộc cô cũng hiểu.

Bởi vì thích cậu, cho nên không thể làm bạn bè với cậu, nếu còn làm bạn với cậu thì tôi sẽ chẳng thể kiềm chế được mà tiếp tục thích cậu!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Bạn học mới!

Sau kì thi thi mọi học sinh được một tuần, sau đó lại tiếp tục đến trường, bắt đầu kì học mới.

Có rất nhiều người gọi đây là kì nổi loạn, bởi vì còn hơn một tháng nữa là đến tết nguyên đán, mọi người đều có tâm lý muốn chơi mà đám học sinh thường xuyên đòi giáo viên cho nghỉ sớm hoặc là không kiểm tra bài cũ với lí do ‘lì xì’.

Mà Minh Châu, tiếp tục làm tổ ở cái bàn cuối lớp với đồng sách vở ‘đồ xộ’ của mình.

Giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp, việc đầu tiên là răn đe học sinh của mình: “Đã là học kì 2 rồi, chỉ còn vài tháng nữa là tới kì thi đại học, thi xong có thể chơi thoải mái, muốn chơi thế nào thì chơi, nhưng trước đó cô yêu cầu các em, nghiêm túc học hành....”

Nghiêm túc học hành, tích cực giải đề, luyện thi đây đều là câu cửa miệng của giáo viên đối với học sinh lớp 12, mà bắt đầu từ giờ trở đi thì gần như là mỗi ngày đều nói, nói đến muốn thuộc lâu.

“... Các em hãy tự hỏi mình xem muốn trở thành người như thế nào, bác sĩ, kĩ sư,... sau đó lựa chọn khối thi cho phù hợp, tập trung vào những môn học chính, cố gắng vì ước mơ của mình. Các em đã rõ chưa?”

“Rõ ạ!”

“Còn một việc nữa, kì này lớp chúng ta có thêm một thành viên, các em hãy chào đón bạn... Vào đi em!”

Ngoài cửa liền có một bạn nam đi vào, đứng giữa lớp tươi cười sán lại.

“Chào tất cả các bạn, mình tên Hoàng Nam, là học sinh chuyển tới từ tỉnh khác, mong các bạn giúp đỡ.”

Lập tức tiếng vỗ tay rào rào, mà chủ yếu là của các bạn nữ, cũng bởi Hoàng Nam là chàng trai tuấn tú, cao cao dong dong, khi cười lộ lên lộ ra một chiếc răng khênh, cả người cậu toát ra một loại thân thiện dễ gần.

Hân Doanh quay sang hỏi cô Vân: “Em ngồi chỗ nào ạ?”

“Bàn cuối cùng, hàng trong cùng.” Không ít bạn nữ nuối tiếc, nhưng cũng chỉ có thể ngậm ngùi nhìn theo cậu, ai bảo chỉ còn chỗ đó trống đâu.

Từ lúc cô chủ nhiệm vừa bắt đầu thuyết giảng về kì thi đại học gì gì đó thì Minh Châu đã đeo tai nghe ngủ gật rồi, nên khi có người đột nhiên cô cũng không biết.

Hoàng Nam thấy bạn nữ ngồi bên cạnh ngủ gật liền tốt bụng gọi dậy: “Này bạn!”

Người kia chỉ động dậy một chút rồi lại ngủ tiếp.

“Này, này dậy đi, đã vào giờ học rồi.”

Minh Châu bị đánh thức bực bội quát: “Gọi gọi cái gì, ngủ cũng không yên.” Giọng Minh Châu không nhỏ, nhất thời cả lớp đều quay xuống nhìn hai người.

Hoàng Nam ngượng ngùng ngượng cô một cái, còn Minh Châu thì đã sớm quen rồi, chỉ là ngạc nhiên vì bỗng lòi ra một người lạ hoặc lại còn ngồi ở ‘lãnh thổ’ của mình.

Nguyệt xong lại thấy ngờ ngợ, không nhìn được nhìn kĩ lại, kinh ngạc hô lên: “Minh Châu?”

Minh Châu ngạc nhiên, cũng nhìn lại đối phương: “Cậu là ai, tôi không biết, cậu đi ra đi.”

Hoàng Nam cười hi hi: “Chỗ tôi tôi ngồi, không đi đâu hết.”

Cô Vân ở trên bục giảng gõ thước: “Hai em trật tự, học bài.” Phải vậy hai người mới chịu im lặng.

Vừa ra chơi, các bạn nữ đã chạy thẳng xuống bàn cuối, tươi cười làm quen các kiểu, Hoàng Nam mỉm cười trả lời mọi câu hỏi nhưng Minh Châu ở bên cạnh lại nghe không nổi, tức giận quát: “Hỏi gì mà hỏi lăm vạy, có phải hỏi cung tội phạm đâu, đi đi, về chỗ hết đi cho tôi nhờ.”

Hoàng Nam cười, đưa tay xoa loạn trên đầu Minh Châu: “Cậu vẫn giống trước, không thay đổi chút nào.”

“Còn cậu thì thay đổi nhiều quá rồi đấy, từ khi nào lại sát gái đến vậy?”

Hoàng Nam mắt sáng lên: “Cậu cũng thấy mình rất đẹp trai?”

“Thôi đi, xấu chết đi được.”

Hoàng Nam xì một tiếng khinh thường: “Tôi mà xấu thì cậu là gì, ma lem à?” Cậu vừa dứt câu lập tức ăn một cước đau điếng. “Sao cái tính bạo lực của cậu mãi chẳng bỏ được thế hả?”

Có người ngồi gần đó nghe được hai người nói chuyện liền hỏi: “Hai cậu quen nhau từ trước à?”

Hoàng Nam gật đầu: “Hồi tiểu học là bạn cùng bàn.”

Minh Châu lại nói: “Là cái đuôi nhỏ của tôi đó mà.”

“Chúc mừng nhóm chúng ta tụ hội!”

“Chúc mừng.”

Ngọc Yến, Tổ Văn, Minh Châu, còn có cả Hoàng Nam lại tụ tập ở quán ăn vặt ruột gần trước vui vẻ nói chuyện.

“Hoàng Nam, mới mấy năm không gặp mà cậu đẹp trai hẳn ra đó nha.”

“Tôi lúc nào cũng đẹp trai ngồi ngồi, là tại các cậu không nhận ra thôi.”

Minh Châu trề môi: “Tự ki!”

Ngọc Yến cười cười hích vai Minh Châu: “Đợt này bà có lộc rồi nhé, tha hồ chép bài.”

Tổ Văn cũng gật gù: “Kể ra thì hai người cũng có duyên nhì, vừa gặp liền trở thành bạn, cùng, bàn.”

Minh Châu nhét một miếng xoài vào miệng Tổ Văn: “Tôi thấy hai người mới có duyên đó. Tôi đi vệ sinh một lát.”

Ngọc Yến vẫy tay: “Đi thông thả, tốt nhất là đi lâu một chút.”

Minh Châu quay lại lườm một cái sắc lẹm.

Minh Châu vừa đi khuất, Hoàng Nam liền nhỏ giọng hỏi: “Mấy năm nay mấy cậu vẫn chơi thân với nhau đó hả?”

“Đương nhiên rồi!” Tổ Văn và Ngọc Yến đồng thanh đáp.

“Vậy, chuyện Minh Châu có bạn trai chưa chắc hai cậu cũng biết rõ đúng không?”

Tổ Văn nhướn mày nhìn Ngọc Yến, Ngọc Yến cũng nhướn mày: Có mùi mờ ám.

Tổ Văn nói: “Muốn bọn tôi nói thì cũng dễ thôi.” Sau đó gờ hai ngón tay: “Hai ly kem dâu 3 tầng.”

Ngọc Yến: “Tôi cũng hai ly, vị nho.”

“Không thành vấn đề.”

Ngọc Yến lập tức cười: “Bạn trai thì không có nhưng mà cậu có một đối thủ nặng kí đấy...”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Quyết tâm

Ngày có kết quả thi học kì 1, Minh Châu không thêm đề ý vo bảng điểm ném thẳng vô thùng rác, còn Hoàng Nam thì tròn tròn mắt, kinh hãi: “Đây là thành tích của cậu? Không thể nào, có nhầm vậy?”

“Không nhằm đâu.”

“Tôi không biết là cậu lại học ‘giỏi’ thế đấy. Có khi cậu đại học luôn chứ đùa.”

“Hở? Đại học gì?”

“Chổng lầy, ha ha.”

“!!!”

“Bốp!” Minh Châu không khách khí đập vào đầu Hoàng Nam một cái thật mạnh. “Bớt nhảm đi, muốn ăn đòn à.”

“Không, no rồi.”

Hoàng Nam mới chuyển đến không lâu nhưng đã thể hiện rõ khả năng học tập xuất sắc của mình, khiến thầy cô và bạn bè yêu thích, có không ít nữ sinh yêu thích cậu, đến lớp học thật sớm để gặp cậu. Nhưng mà, Minh Châu thì hoàn toàn ngược lại, chẳng thể nào ưa nổi cậu bạn cũ này.

Hoàng Nam học tập rất bận rộn nhưng lại có thừa hơi sức để phá đám ‘chuyện tốt’ của cô, phá đám giấc ngủ, phá đám chơi game,... Chuyện gì cũng nghe lời cô nhưng riêng chuyện học hành thì luôn kiên quyết làm theo ý mình.

Từ cuối lớp thường xuyên vang lên những âm thanh kiểu như: ‘Câm miệng’, ‘cút đi’ hoặc là ‘trả điện thoại đây’, tần suất vang lên ngày càng nhiều, đến mức ai trong lớp cũng đạt đến trình độ ‘không nghe thấy gì hết’.

Trong không khí sôi nổi đó thì cuộc họp phụ huynh định kì cũng tới.

Ban đầu, cô chủ nhiệm phân Minh Châu và Hoàng Nam trực nhân họp phụ huynh nhưng hôm đó Hoàng Nam có việc bận không thể đến trường, nên cô giao lại cho Nguyễn Khôi. Cho dù không tình nguyện đến mấy thì Minh Châu vẫn phải thực hiện, dù thế nào thì cũng không thể hư hỏng trước mặt phụ huynh được.

Sáng chủ nhật, Minh Châu dậy sớm đến trường, khi cô đến nơi thì Nguyễn Khôi đã ở đó rồi đang cầm khăn lau bảng. Minh Châu cũng không thèm để ý đến cậu, cầm chổi bắt đầu quét lớp.

Nguyễn Khôi cũng chỉ liếc mắt nhìn Minh Châu một cái sau đó tiếp tục làm việc của mình, lau xong bảng chuyển qua lau bàn. Đột nhiên cả hai cùng dừng lại.

Minh Châu: “.... Này, nhắc chân lên một chút.” Thì ra là Nguyễn Khôi vô tình dẫm lên chổi của cô nhưng chờ mãi cũng không thấy cậu có ý định nhắc chân lên, Minh Châu buộc phải lên tiếng.

“Minh Châu!”

“Cái gì?”

Nguyễn Khôi định nói lại thôi, nhắc chân, tránh qua một bên.

“Không có gì.”

Minh Châu trừng mắt, lại quét lớp còn cố ý hát chổi thật mạnh khiến cả phòng đều bụi mù mịt cuối cùng tự hại mình bị sặc ho sù sụ.

Nguyễn Khôi lắc đầu cười: “Thật ngốc!”

Cuối cùng thì cũng xong Minh Châu vừa bước khỏi lớp thì nghe thấy Nguyễn Khôi nói: “Minh Châu, tôi thật sự hi vọng cậu có thể thi vào một trường đại học, tôi không muốn sau này cậu phải hối hận.”

Ba Minh Châu từ cuộc họp phụ huynh trở về liền mang theo khuôn mặt nghiêm túc đi thẳng vào phòng cùng với mẹ cô nói chuyện gì đó hồi lâu, đến tận bữa tối mới trở ra.

B cô vừa ngồi xuống bàn đã hỏi ngay: “Con biết kết quả của thi của con như thế nào chứ?”

Thật ra thì thành tích học tập hồi tiểu học của cô rất khá, năm lớp 3 cô từng giành giải nhì cuộc thi học sinh giỏi môn toán cấp tỉnh. Ba mẹ cô còn cảm giấy khen đi khoe khắp xóm. Thế nhưng từ khi lên trung học cơ sở, thành tích học tập của ngày càng thụt lụt.

Ba mẹ Minh Châu chỉ nghĩ là trẻ con ham chơi, đến một lúc nào đó sẽ tự động hiểu được ý nghĩa củ việc học tập, muốn để con mình tự giác, thế nhưng chỉ còn một kì học nữa là đến kì thi đại học rồi, mà thành tích của Minh Châu vẫn lẹt đẹt ở vị trí cuối lớp. Hai người thảo luận với nhau và quyết định phải ‘răn đe’ một chút.

Đã lâu rồi Minh Châu không thấy cha mẹ cùng nhau mang vẻ mặt nghiêm túc như thế này, bất giác cũng căng thẳng theo.

“...Con biết.”

“Minh Châu, ba mẹ không hi vọng con phải thức khuya dậy sớm, không cần con cả ngày phải cầm đầu vào sách vở nhưng con gái, cái gì cũng có mức độ của nó.”

Bà Tú từ trong bếp đi ra tiếp lời: “Con xem, con trai bác Lan học đại học y, năm tới đây là ra trường rồi, là bác sĩ tương lai, con co Hòa ngày nào cũng ôm quyển sách dày nói là phải học kinh tế. Còn con, con đã bao giờ nghĩ xem mình muốn trở thành cái gì chưa?”

“Con thử nghĩ xem, trong khi các bạn con đều xách vali to, vali nhỏ đi học, còn con không thể đậu vào một trường đại học, liệu con có cảm thấy thua kém các bạn hay không, các cô các bạn hỏi con tại sao sao không đi học thì con trả lời thế nào?”

Ba Minh Châu thở dài: “Tuy nhà ta không phải gia đình khá giả, nhưng thời ba mẹ đã quá vất vả, không được học hành từ tế rồi, nên ba muốn con gái của ba mẹ được học hành từ tế, không thua bất cứ ai. Vậy nên con hãy tự nghĩ cho kĩ đi.”

Lời của ba mẹ khiến cho Minh Châu không thể nói được lời nào, bởi vì đó đều là những điều mà cô chưa từng nghĩ tới. Cho đến tận khi nằm trên giường, trong đầu Minh Châu vẫn là những lời ấy cùng với câu nói: Tôi không muốn sau này cậu phải hối hận.”

Cô nhớ lại, trong một buổi sinh hoạt, cô Vân đã hỏi các bạn trong lớp về ngành nghề yêu thích và trường đại học sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông, hầu như các bạn đều đã có mục tiêu của riêng mình. Ngay cả Tổ Vân, Ngọc Yến cũng muốn thi vào đại học bách khoa. Cô nhớ mang máng là Nguyên Khôi nói muốn trở thành bác sĩ, cậu còn muốn đi du học nữa.

Cô không hề nghĩ rằng bản thân mình lại là người kém cỏi như vậy, ngay cả một trường đại học cũng không thi đậu? Sao có thể chứ, cô phải chứng minh cho Nguyên Khôi thấy, cô không thua kém Hà Thanh chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cậu cầm ngược rồi!

Từ sau cuộc họp phụ huynh, Minh Châu giống như một người hoàn toàn khác, không chỉ ngày ngày chăm chú nghe giảng, mà còn chủ động yêu cầu Hoàng Nam giảng bài, hai người bọn họ lúc nào cũng dính lấy nhau như hình với bóng, dần dần xuất hiện những tin đồn kiểu như: Minh Châu và Hoàng Nam đang hẹn hò, Minh Châu mặt dày đeo bám Hoàng Nam, vân vân và vân vân, tóm lại là Minh Châu và Hoàng Nam ở cùng một chỗ. Không phải Minh Châu không muốn giải thích mà là trong trường hợp này thì ‘thanh minh là thú tội’, Minh Châu nhún vai chẳng để ý: “Kệ bọn họ đi, có muốn cầm cũng chẳng được.”

Hoàng Nam cười: “Có phải dạo này học hành nhiều quá tẩu hỏa nhập ma rồi không mà hiền lạ vậy?”

“Ha... ha...” Minh Châu cười khan “Cũng đâu thể lòi học sinh cả trường ra đánh một trận được.”

Hoàng Nam nhìn mái tóc dài ngang vai của cô, trên môi vẫn là nụ cười như mọi ngày nhưng ánh mắt lại ẩn chứa một chút gì đó khó diễn tả.

“Cậu thay đổi rồi.”

“Tóc cũng dài ra rồi.” Không đợi Minh Châu phản ứng, Hoàng Nam lại chỉ vào một bài tập hóa học: “Bài này không phải làm như vậy.”

“Hà? Minh đã đổi chiều kết quả rồi mà.”

“Có thể là trùng hợp thôi, đối với dạng bài này thì cậu phải cân bằng phương trình phản ứng trước sau đó...”

Nguyên Khôi đứng và Hà Thanh đi ngang qua, Nguyên Khôi vô thức dừng chân nhìn hai người ngồi cùng nhau dưới gốc cây, chỉ Hoàng Nam không ngừng giảng bài mà Minh Châu cũng rất chăm chú lắng nghe. Đột nhiên Nguyên Khôi cảm thấy lòng man mác buồn mà chẳng hiểu tại sao.

Hoàng Nam vừa nói vừa chỉ vào sách mà Minh Châu dường như không hiểu lắm nhăn mũi nhíu mày. Hoàng Nam thấy thế thì đưa tay xoa loạn trên đầu cô, trong nháy mắt, đầu cô đã trở thành ô chìm chính hiệu. Nhìn cô vừa vuốt lại mái tóc vừa đuổi theo ‘trả đũa’ Hoàng Nam Nguyên Khôi mới sững sờ phát hiện thì ra tóc cô đã dài như vậy, hơn nữa nhìn cũng rất thuận mắt.

Nguyên Khôi cứ thế ngẩn ngơ dõi theo bóng lưng của Minh Châu cho đến khi cảm thấy có người đang kéo tay mình cậu mới nhận ra là bản thân đang thất thần.

Hà Thanh đương nhiên biết Nguyên Khôi đang nhìn cái gì nhưng lại làm như không thấy, đưa cho cậu một chai sting nói: “Chúng ta về lớp thôi, có bài toán mình không hiểu lắm, cậu giảng cho mình nhé!”

Nguyên Khôi không nhận, quay người đi về lớp, bước chân không nhanh không chậm nhưng vẫn đủ để bỏ lại Hà Thanh lại phía sau.

Hà Thanh là kiểu người thích sĩ diện cho dù không đuổi kịp cũng sẽ không mất hình tượng mà lon ton chạy theo sau, cố gắng bước thật nhanh nhưng vẫn không thể bắt kịp bước chân cậu, yếu ớt lên tiếng: “Khôi à, đi chậm một chút được không?”

Nguyên Khôi nghe được nhưng cũng không có ý định chờ cô ta. Trong đầu lại hiện lên một ý nghĩ.

Cậu đi nhanh như vậy, mà có một cô gái luôn luôn đuổi kịp bước chân cậu.

Vừa bước vào lớp, Minh Châu đã bị Tổ Văn với Ngọc Yến kéo lại bàn. Ngọc Yến ra vẻ hờn dỗi: “Bà thì lắm rồi, có ‘zai’ liền bỏ quên bạn bè.”

Minh Châu cười khan: “Đạo này học hành bận rộn lu bu quá quên là tôi còn có hai đứa bà.” Nói xong liền nhanh chân nhảy ra say một bước nếu không thì nhất định là ăn một đồng giấy trắng rồi.

Nhưng cũng vì vậy mà tập giấy trong tay Ngọc Yến rơi xuống đất lộn xộn.

Minh Châu cầm một bài lên xem

“Đây là... bài kiểm tra một tiết hóa!”

Cả lớp lặng im như tờ.

Một giây sau...

“Bài kiểm tra aaaaa.”

“Bài kiểm tra của tôi đâu rồi?”

“...” Mọi người đều xông đến với tốc độ nhanh nhất, chớp mắt Minh Châu đã bị đẩy ra khỏi ‘cuộc chiến’, trán Minh Châu chảy xuống ba vạch đen, còn trán Tổ Văn, Ngọc Yến thì không ngừng giật giật.

Đội đám đông tản đi hết thì trên đất còn lại bốn bài, hai bài là của Nguyên Khôi và Hoàng Nam đều đạt điểm tối đa, một bài của Hà Thanh 7 điểm. Minh Châu tìm bài mình, nhìn số 6 to đùng trong ô điểm thì tròn mắt, vẻ hết xanh rồi trắng, trắng rồi lại xanh.

Hoàng Nam thấy cô là lạ ngó qua, nhất thời sững sốt, sau đó hai vai run run với tần suất răng dần đều. Minh Châu nghĩ là cậu cười nhạo mình nên tức đỏ cả mặt.

Đột nhiên, một bàn tay vươn tới giật lấy bài kiểm tra, đảo ngược lại rồi nhét lại vào tay cô.

“Cậu cầm ngược rồi.” Giọng nói trầm ấm vang lên trên đầu, Minh Châu quay người nhìn Nguyên Khôi, lại nhìn bài kiểm tra trong tay mình.

Đảo ngược, nhìn nhìn, lại đảo ngược lại.

“..... Ohhhh yehhhh. Thực sự được 9 điểm này!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết

“..... Ohhhh yehhhh. Thực sự được 9 điểm này!!!”

Minh Châu mừng như điên, con số 6 ngược đời này quả thật chẳng phụ công cô chăm chỉ học hành bấy lâu nay, mà quan trọng hơn là Hà Thanh thấp điểm hơn cô.

Minh Châu vỗ vai người đối diện, cười như nhật được vàng.

“Cậu phải khao tôi một chầu đấy nhá, đừng hòng thoát.”

“Được. Cậu muốn ăn gì tôi mời.”

“Tôi muốn ăn gà... r..á..n...” Minh Châu còn định kể một loạt đồ ăn ngon nữa thế nhưng lại im bật, tại vì cô nhìn thấy Hoàng Nam đang đứng đối diện mặt đen hết một nửa mà tay cô vẫn còn đang vất trên vai cái người nào đó. Không nói cũng biết cái người này là ai. Minh Châu thu tay, đưa che miệng ho khan hai tiếng.

“Khụ.. khụ.. Ngại quá, nhầm người rồi.”

Minh Châu bước ba bước thật dài đến bên cạnh Hoàng Nam kéo cậu đi như bay về chỗ của mình, nếu nhìn kĩ thì có thể thấy mặt cô có chút đỏ.

Nguyên Khôi nhìn chỗ hai người nắm tay, nụ cười hiếm có vụt tắt, cậu quay người ngồi vào chỗ.

Còn Hoàng Nam thì ngược lại, ngoan ngoãn để cô kéo đi, về mặt không giấu được vui vẻ, âm thầm nắm lại tay Minh Châu.

Hết giờ, Minh Châu đang thu dọn sách vở chuẩn bị về nhà thì nghe Hoàng Nam nói: “Cậu muốn ăn gì nói đi, tôi dắt cậu đi ăn. Đã hứa thì đâu thể nuốt lời được.”

Đúng là Hoàng Nam hứa với Minh Châu nếu như bài kiểm tra hóa cô được trên 8 điểm thì cậu sẽ mời một bữa ra trò. Được ăn chùa trở thành động lực không nhỏ của cô đương nhiên là nhận lời ngay. Nhưng cũng vì vậy mà mới có sự cố nhẹ lúc giữa buổi.

Nói đến vụ này Minh Châu lại nhớ đến sự cố đó, con sâu ham ăn trong người cô liên lẩn mất tăm, còn chưa kịp nói từ chối thì giọng Nguyên Khôi đã vang trên đầu.

“Không phải nói tôi mời sao?”

Minh Châu nhìn Nguyên Khôi mặt thản nhiên đột nhiên cảm thấy người có trí nhớ tốt thật chẳng đáng yêu chút nào.

“À, đột nhiên nhớ ra ở nhà còn có chuyện phải làm, cho nên...”

“Rất quan trọng sao?”

Minh Châu miễn cưỡng gật đầu đáp: “Rất quan trọng.”

“Quan trọng đến mức không có thời gian ăn cơm luôn sao?”

“Đương nhiên là phải ăn cơm, nhưng mà...”

“Thế thì đi thôi.” Nguyên Khôi dứt khoát túm lấy Minh Châu kéo đi, chẳng để cô kịp nói thêm lời nào.

Đúng là... chẳng đáng yêu chút nào!

Nguyên Khôi cầm tay Minh Châu đến tận cổng trường, lúc ngang qua sân trường có không ít người ngoái lại nhìn, Minh Châu ngại đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Cô thử giật tay ra mấy lần mà không được, không nghĩ tới Nguyên Khôi lại nắm chắc vậy.

“Này, cậu bỏ tay ra đi.”

Nguyên Khôi vốn định chêu chọc Minh Châu thêm lúc nữa, nhưng là liếc thấy cô đã xấu hổ đến đỏ bừng mặt, tâm trạng bỗng nhiên tốt lạ nên buông tay.

Minh Châu nhìn cổ tay đã hằn lên hình năm ngón tay của mình nhỏ giọng mắng: “Đồ điên.”

Nguyên Khôi nghe được cũng không giận, nhìn thấy Hoàng Nam đang tức tối đuổi theo phía sau, nghĩ sao lại ném ra một quả bom hạng nặng.

“Có ai mắng người mình thích như cậu không hả.”

Minh Châu cảm thấy nhất định là tai mình có vấn đề, nếu không thì đường đường là lớp trưởng đại nhân lạnh lùng nghiêm túc một cõi sao lại có thể nói ra một lời khiến người ta muốn đâm đầu xuống đất như vậy cơ chứ.

Nếu như đã không thể thoát vậy cũng chỉ còn cách kêu thêm cứu viện. Minh Châu nói muốn Tổ Vân, Ngọc Yến đi cùng, Nguyên Khôi không phản đối coi như là đồng ý, trong điện thoại, hai thím ấy vừa nghe có ăn liền vui như được mùa, tức tốc tới liền.

Địa điểm là một quán KFC không lớn không nhỏ, ấy mà lúc hai người đến thì không khí có chút kì quặc.

Minh Châu ngồi giữa, Hoàng Nam ngồi bên trái, Nguyên Khôi ngồi bên phải. Hai tên con trai nói chuyện với nhau hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của người ngồi giữa. Nhìn qua thì có vẻ thân thiết nhưng nhìn kĩ mới biết là không phải. Nguyên Khôi hơi cười nhưng mắt không cười, Hoàng Nam thì có thể thấy rõ là đang nghiền răng kèn kẹt. Chỉ tội nghiệp Minh Châu, làm một con ruồi kẹt giữa hai con trâu nước bự chẳng. Không biết là tình trạng này đã kéo dài bao lâu mà Minh Châu vừa nhìn thấy họ thì mừng đến phát khóc, đứng bật dậy.

Tổ Vân cười tít mắt: “Ngồi đi, ngồi đi, đừng khách sáo.”

Minh Châu lại nói: “Để tôi qua bên đó ngồi với hai bà.” Chưa dứt lời, hai nguồn lực từ hai bên ấn xuống ngồi lại trên ghế.

Hoàng Nam nói: “Ngồi đâu chẳng giống nhau, tôi có giành ăn với cậu đâu mà sợ.”

Nguyễn Khôi thì ném qua một ánh mắt đe dọa: “Ngồi im.”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hoàng Khang

Học kì II mới bắt đầu được không lâu thì kì nghỉ tết bắt đầu, khoảnh khắc được mong chờ nhất trong năm. Minh Châu cảm thấy, chưa bao giờ cô lại yêu cái tết truyền thống của Việt Nam mình đến vậy.

Bài tập thì không thể tránh khỏi bởi vì hiện tại là cuối cấp rồi, cách tháng bảy không còn xa nữa, Đối với học sinh đúng chất ‘lãng tử quay đầu’ thì thời gian càng là vàng bạc.

Mà điều khiến Minh Châu vui vẻ nhất là không đến lớp thì sẽ không cần phải gặp Nguyễn Khôi.

Tại sao à? Bạn cứ thử tưởng tượng, con cho bạn nuôi cho dù bạn hỏi nó cái gì có cũng chỉ gật đầu hoặc là lắc đầu, cho đến khi bạn chấp nhận rằng nó bị cảm bầm sinh thì nó đột nhiên nói với bạn rằng: “Cô có muốn ăn thịt chó không? Cầm cái đuôi của tôi đi mà hầm canh!” thì sẽ thế nào?

Quá khủng khiếp!!!

Nguyễn Khôi chính là kiểu người ‘bị động’ như vậy, chỉ cần bạn lên tiếng, cậu ấy nhất định sẽ giảng bài cho bạn, còn nếu bạn im lặng thì cho bạn có vật lộn với đồng bài tập thành cái dạng gì đi chăng nữa thì cậu ấy cũng không quan tâm.

Ấy thế mà từ cái hôm ở KFC huyền thoại trở đi, cậu ấy bỗng nhiên đổi tính, nhiệt tình đến lạ.

Đầu buổi thì hỏi: “Có bài nào cậu không làm được?”

Ra chơi hỏi: “Có muốn uống gì không?”

Cuối buổi lại hỏi: “Có môn nào không hiểu?”

Minh Châu tự cho mình là giáo viên cũng không sợ cũng cảm thấy áp lực vô cùng, lắm khi còn toát mồ hôi đầy đầu.

“Châu ơi!”

Sáng sớm, Minh Châu còn đang lười biếng nằm trên giường, dưới nhà chọt vang lên giọng nói quen thuộc. Lập tức, cô bật dậy, chạy bình bịch xuống dưới nhà.

Trước cửa, một chàng trai cao lớn, vẻ ngoài tuấn tú đang đứng, nở cụ cười.

Minh Châu phi thẳng vào lòng người nọ, vẻ mặt sáng ngời.

“Anh hai! Anh về rồi!”

Đúng vậy. Chàng trai vừa rồi chính là anh trai yêu quý của Minh Châu nhà ta. Tên Hoàng Khang, sinh viên năm hai, xa nhà nửa năm mới trở về.

“Thật là,... vẫn chẳng nữ tính chút nào.” Hoàng Khang cung chiêu xoa đầu em gái, ngạc nhiên. “Châu nhà ta nay tóc dài rồi, trông cũng ra dáng thiếu nữ quá ha.”

Minh Châu được khen, cười không thấy tổ quốc, còn chưa kịp vui xong lại nghe Hoàng Khang nói tiếp “Người đẹp, giúp anh xách vali lên lầu đi nào.”

Trán Minh Châu chảy xuống ba vạch đen.

“Có ai giống anh không hả, mai mốt anh cũng bắt bạn gái xách đồ thế hả?”

Hoàng Khang thân nhiên đáp: “Đương nhiên là không, bạn gái và em gái làm sao giống nhau được... Á, sao lại đá anh?”

“Đáng lắm.”

Bà Tú đứng một bên thấy hai đứa con của mình đùa giỡn vui vẻ cũng bật cười.

“Thôi nào Minh Châu, anh hai con đi xe môtô rồi, giúp anh con môtô chút đi.”

“Em nghe mẹ nói rồi đấy, ngoan đi. Con lên lầu nghỉ một lát nha mẹ.” Hoàng Khang nói rồi phăng phăng đi lên tầng hai, chẳng có chút vẻ gì giống như đang mệt. Minh Châu trẻ mồ đi theo sau.

Vừa vào tới phòng Hoàng Khang, Minh Châu liền quăng vali cho anh, chìa tay hỏi: “Quà em đâu?”

Hoàng Khang lấy ra một cái hộp màu hồng đưa cho cô.

“Em chờ anh về chỉ vì cái này thôi à?”

Minh Châu cười hi hi ôm lấy quà: “Anh muốn đi đâu chơi em đưa đi, coi như huê.”

“Cần đấy, anh chơi với gấu của anh, không cần một con kì đà nhá.”

“Cái gì?” Minh Châu nghe thế thì ra vẻ ngạc nhiên lắm “Cô gái nào xui xẻo nhìn ông anh này của em vậy?” rồi nhìn về mặt như muốn giết người của Hoàng Khang mà cười ha hả.

Hoàng Khang vô cùng có đạo đức mà chờ cô cười xong mới nói: “Nếu em đã cảm thấy con mắt của em tốt như vậy thì buổi chiều đi mua quà với anh.”

“Quà gì cơ?”

“Valentine. Đừng nói là em không nhớ nhé, không định mua quà cho người ấy à?” Lần này đến Hoàng Khang cười nhạo Minh Châu. “Nếu mà thấy khó khăn quà thì nói một câu anh bày kế cho, anh đây mà đã ra tay thì chắc chắn xong nhá.”

Minh Châu lắc đầu: “Thôi, anh, em thuê không nổi.”

Hoàng Khang bật cười: “Đạo này khôn ra đấy nhì!”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tớ thích cậu!

Minh Châu đi theo Hoàng Khang muốn mơn đôi dép trong trung tâm mua sắm suốt hai tiếng đồng hồ.

“Rốt cuộc là anh muốn mua cái gì? Anh mà còn đi lòng vòng nữa em bắt đền đôi dép của em đấy nhá.”

“Thế em nói xem, con gái các em thích cái gì?”

Câu này Hoàng Khang đã hỏi cô đến cả chục lần rồi, khổ nỗi anh có thèm nghe lời cô đâu, lúc nào cũng ‘không hợp’, ‘không đủ thành ý’, xét thấy câu trả lời ngửa gan của ông anh mình, Minh Châu dứt khoát trả lời: “Tiền!”

Dứt lời liền bị Hoàng Khang búng một cái vào trán.

“Em làm như ai cũng như em vậy đó.”

Minh Châu ảm ức ôm trán.

“Chứ còn gì nữa, con gái ai mà chẳng thích tiền, nếu không anh tự đóng gói bản thân chuyển phát nhanh đến nhà chị ấy đi, đảm bảo không đòi trả luôn.”

Hoàng Khang nghe thế thì sùng sốt, suýt nữa thì há miệng cười to.

“Đúng là phong cách của em không nhằm đi đâu được.”

Minh Châu lại làm bầm: “Nhận được có một gói quà mà đau chân, mòn dép, giờ còn sưng trán nữa, đúng là lố nặng mà. Haizz, thôi đòi...”

Hoàng Khang phì cười, xoa đầu Minh Châu: “Được rồi, bà cụ non, một lát tòi dẫn đi ăn, được chưa?”

Minh Châu lập tức đổi sang vẻ mặt cao hứng, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

“Được, em muốn ăn kem ly.”

“Thật là, trời lạnh mà cứ thích ăn kem là thế nào.”

“Tại sao một ngày lãng mạn như valentine lại có thể rơi vào một mùa lạnh như thế này cơ chứ, còn gì là lễ tình nhân nữa chứ, cậu nói phải không?” Đức Anh vừa đi vừa nói chuyện với Nguyên Khôi, quay đầu lại thì đã thấy cậu đứng lại.

“Sao thế?” Đức Anh nhìn theo hướng cậu nhìn chỉ thấy một cô gái tóc ngắn mà một anh chàng đẹp trai đang đùa giỡn, nhìn có vẻ thân thiết. Cậu nhận ra cô gái kia, là Minh Châu. Cũng bởi gần đây, tảng băng Nguyên Khôi bỗng thân thiết với một cô gái đến lạ. Cậu phải tra hỏi ghê gớm lắm cũng chỉ nhận được hai chữ ‘bạn bè’.

“Bạn thân cậu phải không? Cậu ấy đi cùng với ai thế nhỉ?” Đức Anh vẫn tiếp tục độc thoại, chẳng màng tới khuôn mặt càng ngày càng đen.

“Cậu nói bọn họ là gì?” Lần này, Nguyên Khôi cũng chịu mở miệng.

Đức Anh suy nghĩ: “Chắc chắn không phải bạn bè rồi, thân mật thế kia cơ mà?”

“Như vậy,... là người yêu sao?”

Đức Anh thấy hình như Nguyên Khôi hơi lạ.

“Cậu sao đấy?”

“Này, này...”

Tết cái gì cũng tốt, chỉ có điều là có quá nhiều việc, không chừa một ngày nào kể cả va, len, tìe.

Trong khi Minh Châu đang vật lộn với đồng chén cao như núi thì sáng sớm Hoàng Khang đã tung tăng đi chơi với gấu. Đúng là cuộc đời bất công nên cọng lông không bao giờ thắng!

“Sao lại phải rửa hết cái đồng chén đĩa này cơ chứ, bốn người có thể dùng bao nhiêu cơ chứ!”

“Ngoan ngoan rửa đi, đừng có phàn nàn.” Bà Tú đang tát bật ở bên cạnh nói.

“Chờ bao lâu mà anh chẳng nói điều gì, để em ngồi nơi đây nhìn bóng đêm vây buồn cay khóe mắt...”

Nhạc chuông đậm chất lãng mạn thế này thì chỉ có thể là của ai đó thôi.

“A lô!” Minh Châu bắt máy, bên kia vang lên giọng nói Hoàng Nam.

“Minh Châu, rảnh chứ?”

“À, không rảnh nhưng cũng không bận lắm, có chuyện gì sao?”

“Đi chơi cùng tớ được chứ?”

“Bài tập rất khó sao? Cậu cũng nghĩ không thông à? Mặc dù bây giờ không phải lúc lắm nhưng mà việc học vẫn là quan trọng nhất mà đúng không? Mẹ?”

Bà Tú không phản ứng kịp, thẩn thờ gật đầu.

“Vây hẹn gặp cậu sau nhé!”

“Cậu nói dối mẹ không sợ bị phát hiện sao?”

Nơi mà hai người hẹn gặp là bên bờ suối nhỏ ở ngoại ô thành phố, không khí vô cùng trong lành, dễ chịu.

Minh Châu nghe cậu hỏi, tham lam hít hà tận hưởng không khí ngoài trời, trả lời: “Không sao đâu, về sớm một chút là được, mấy ngày nay ở trong nhà đến mốc meo rồi.”

“Thật lâu mới lại tới nơi này, vậy mà chẳng hề thay đổi chút nào nhỉ?”

Hoàng Nam cũng hít sâu một hơi, nhớ lại những ngày tháng xa xưa.

“Hồi đấy lúc nào cũng dính lấy nhau, thật vui biết mấy, lúc Nam theo bố mẹ đi xa, còn buồn đến mấy ngày.”

Minh Châu bật cười: “Đúng vậy, lúc đấy tôi còn nghĩ nếu cậu mà khóc to hơn chút nữa, tôi sẽ thử xin bố mẹ cho cậu ở lại với tôi đấy.”

“Nếu vậy,... nếu vậy,...” Hoàng Nam đột nhiên lại lắp bắp, nói mãi không thành câu.

Minh Châu chỉ thấy mặt cậu đỏ lựng lên bất thường.

“Làm sao?”

“Bây giờ, Nam muốn ở bên Châu... có còn kịp không?”

Minh Châu giống như không hiểu ý Hoàng Nam, cười xòa: “Thì chúng ta vẫn ở bên nhau đấy thôi, không lẽ cậu lại muốn đi đâu à?”

“Không phải, ý Nam là Nam muốn ở bên Châu, yêu thương, chiều chuộng Châu không phải với tư cách bạn bè, mà là người yêu của nhau, Châu có đồng ý không?”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cho cậu

Tối hôm đó, sau khi trở về, Minh Châu đã mơ thấy ác mộng. Trong mơ cô mình đang ở công viên, đối diện với cô là Nguyên Khôi, cô nghe thấy chính mình nói: “Tớ thích cậu.”

Cậu nói: “Tôi không thích cậu.”

Cô còn chưa kịp hỏi tại sao thì khung cảnh trước mắt lại đổi thành ở bên bờ sông, Nguyên Khôi cũng đổi thành Hoàng Nam, cậu nhìn cô bằng ánh mắt tha thiết: “Tôi thích cậu, thích cậu rất, rất lâu rồi.”

“Nhưng tôi chỉ coi cậu là bạn.” Hoàng Nam cúi đầu ủ rũ nhưng một giây sau đã ngẩng lên với khuôn mặt dữ tợn.

“Tôi không muốn làm bạn cậu!” cậu hét lớn, tiếng hét như muốn nuốt chửng cả cô vào trong.

Cô cũng sợ hãi hét lên: “Không phải tôi muốn nói như vậy!!!....Á, ui da!”

Phía đối diện cũng đồng thời “Á”.

Hoàng Khang bị cô em đang ngủ say bỗng bật dậy đập mạnh vào đầu mình một cái đa diêng, trừng mắt: “Thật tình, mới sáng sớm đã bị cái gì thế hả?”

Minh Châu còn chưa tỉnh ngủ ngơ ngác nói: “Ồ, anh, sao nửa đêm nửa hôm lại vào phòng em?”

Hoàng Khang ngã ngửa, giơ tay chỉ ra ngoài cửa sổ: “Mặt trời đã lên đến mông rồi...!”

Đến khi ngồi trên bàn ăn, Hoàng Khang mới trưng cái vẻ mặt bà tám: “Anh hỏi này, mơ cái gì mà... đặc mùi gian tình thế hả?”

“Suyt... mẹ nghe thấy bây giờ.”

“Ba mẹ chẳng dất nhau đi sắm đồ tết rồi.”

Minh Châu nghe vậy thì yên tâm: “Anh nhớ Hoàng Nam, ngày trước hay chơi với chúng ta chứ?”

“À, cái thằng nhóc trắng nõn đấy à, nhớ, sao?”

Minh Châu kể sơ lược chuyện Hoàng Nam chuyển đến cùng lớp, rồi chuyện tỏ tình tối qua, lại thờ dài.

Hoàng Khang trưng vẻ mặt bà tám.

“Rồi sao?”

“Thì từ chối chứ sao. Mặc dù cậu ấy nói sau này vẫn là bạn, nhưng nghĩ đến việc gặp cậu ấy là lại có chút không tự nhiên. Chẳng lẽ giữa con trai với con gái không thể thân như bình thường được hay sao?”

“Cũng khó nói lắm, nếu bình thường thì nó đã chẳng phải con trai. Mà anh thấy nó cũng tốt, sao em không thích?”

Minh Châu mặt không cảm xúc: “Em đi chơi với kun kun.” Kun kun là con gấu bông trên giường Minh Châu..

Kì nghỉ tết dành cho sinh viên lúc nào cũng dài hơn, Minh Châu thật chẳng thích cái cảm giác mà bản thân phải đi học trong nghỉ ông anh mình lại tung tăng đi chơi với gấu một xiu nào. Chỉ có duy nhất một điều được đưa đến trường bằng chiếc exciter 150 khiến cô gỡ gác lại được chút xiu.

Hoàng Khang cầm lấy mũ bảo hiểm, tiện tay xoa đầu em gái: “Nhớ học cho ngoan, buổi chiều anh đến đón.”

Hoàng Khang đều đặn đưa đón cho đến tận ngày trở lại trường mới thôi, thời gian này những người quen biết Minh Châu đều biết cô có một anh chàng đi xe exciter đưa đón mỗi ngày, trước lúc rời đi đều yêu chiều xoa đầu cô một cái. Tuy nhiên không ai biết, sau khi anh chàng đó rời đi thì điểm đến tiếp theo là gặp mặt một cô gái xinh đẹp khác. Và một chàng trai khác lặng lẽ nhìn những cử chỉ thân thiết của hai người nọ mỗi ngày.

Buổi chiều đầu tiên Hoàng Khang về trường. Minh Châu còn đang bận cảm thán vì mất mát một tay xe ôm, lại phải trở về với cái xe đẹp cộc cạch thì Nguyên Khôi lù lù xuất hiện.

“Cậu hôm nay có vẻ buồn nhỉ?”

Minh Châu cảm thấy dùng từ buồn để miêu tả tâm trạng lúc này của cô cũng không sai, thật thà đáp: “Rất buồn.”

“Bởi vì anh ta không đến đón sao?”

Minh Châu đột nhiên cảm thấy Nguyên Khôi lại có thể đạt tới cảnh giới thấu hiểu người khác như vậy, thật sự là chuyện lạ chưa từng thấy, không khỏi ngạc nhiên gật đầu.

Mà Nguyên Khôi thấy cái gật đầu đó, con tức lại trào lên một cách không kiểm soát. Có ai mà ngờ được, một người cách đây không lâu còn nói thích cậu, mà bây giờ lại thân nhiên qua lại với người khác như thế, bảo cậu làm sao không tức cho được.

“Cậu... sao cứ phải học đòi yêu đương sớm thế hả?”

Thình lình, Nguyên Khôi lấy từ trong cặp ra một cái hộp, nhét vào tay Minh Châu rồi bỏ đi.

Minh Châu nhìn cái hộp trên tay mình nói vọng theo: “Này, đây là cái gì, sao lại đưa tôi?”

Nguyên Khôi không quay lại trả lời: “Cho cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quà valentine muộn

“Thật sự chỉ là một chiếc hộp bình thường thôi sao?”

Minh Châu ngồi trên giường, nhìn chằm chằm cái hộp mà Nguyên Khôi đã đưa cho cô lúc chiều lằm bằm một mình hết soi dưới ánh đèn, lại nhìn trái nhìn phải cả nửa ngày cũng chưa mở ra.

“Hình trái tim, ruy băng thắt nơ màu hồng... thế quái nào cũng thấy giống quà ngày lễ tình nhân, nhưng mà valentine cũng đã qua nửa tháng rồi.” Hón nữa chẳng giống phong cách của lớp trưởng đại nhân chút nào.

Chẳng lẽ là đưa nhầm? Cô trầm suy đoán, ngay sau đó lại lắc đầu phủ định. Ban ngày ban mặt thế nào lại nhầm người được.

Hay là Hà Thanh không nhận cho nên mới cho mình? Mà cũng không thể, Hà Thanh có lí nào lại không nhận chứ.

Minh Châu nghĩ đến bề đầu cũng không hiểu nổi vì sao. Cuối cùng, lí do hợp lí nhất có thể tạm chấp nhận là cậu ta bị chap dây thần kinh nào đó cho nên đặc biệt nhớ đến ‘người bạn’ là cô đây.

Người ta đã nói là cho cô thì cứ nhận thôi.

Nghĩ vậy Minh Châu liền mở cái hộp ra, tức thì bên trong phả ra mùi sô cô la thơm phức, chỉ thấy những miếng sô cô la nhỏ đủ hình dạng được xếp ngay ngắn. Cô đột nhiên cảm thấy bản thân thờ phào, nếu như cũng có hình trái tim hoặc là xếp thành hình trái tim chắc cô sẽ ngất mất.

Xưa nay cô không thích nhưng cũng không ghét ăn sô cô la, liền lấy một miếng ăn thử nhưng còn chưa thực hiện được thì cái hộp đã bị một bàn tay khác lấy đi.

“Ồ, thì ra em gái anh cũng có thể nhận được thứ này sao?” Hoàng Khang ra vẻ ngạc nhiên lắm. “Nhưng mà anh nhớ đã qua lễ tình nhân rất lâu rồi thì phải?” Hoàng Khang nhìn cười trêu chọc em gái, nhưng vừa nhìn thấy Minh Châu đỏ mặt giận dữ thì phá lên cười. Không quên lấy một miếng bánh bỏ vô miệng.

“Mùi vị cũng không tệ đâu.”

Minh Châu tức đến giậm chân, hét lên một tiếng rồi phi qua, hồng giành lại, nhưng Hoàng Khang lại nhanh hơn, ôm cái hộp chạy lòng vòng, khiến Minh Châu không tới gần được.

Hai anh em đuổi nhau trong căn phòng nhỏ hẹp, bất ngờ Hoàng Khang vấp trúng vật gì đó mất thăng bằng, cái hộp trên tay anh theo quán tính bay khỏi tay, rớt xuống đất, những miếng sô cô la ở bên trong cũng văng ra ngoài theo.

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, Hoàng Khang nhìn thấy cảnh mỗi thứ một nơi thế thì đỡ người, cảm thấy mình trêu hơi quá đà rồi. Chủ động nhặt hết tất cả, bỏ lại như cũ, liên tục suy nghĩ phải dỗ cô em mình thế nào thì thấy một mảnh giấy nhỏ.

“Nguyễn Minh Châu!

Tôi thế nhưng lại thích cậu!!!

Nguyễn Khôi.”

Hoàng Khang đọc lên những gì viết trên tờ giấy, thế nhưng Minh Châu lại không tin.

“Anh đừng có mà bịa chuyện, từng hồng thoát tội, nhé!”

“Ai lừa em, không tin thì tự xem đi.” Nói rồi gờ mảnh giấy đó ra trước mặt cô.

Cô cẩn thận nhìn, đúng là chữ của Nguyễn Khôi, hơn nữa Hoàng Khang cũng không thể biết được Nguyễn Khôi, mà khoan...”

“Sao anh còn ở nhà? Không phải đi học rồi sao?”

“À, có việc gấp nên hủy rồi. Mà không vậy làm sao bắt được quả tang có người yêu sớm, anh phải mách mẹ, ha ha.” Hoàng Khang nói rồi chạy biến, Minh Châu đuổi theo, thế là hai người lại tiếp tục quá trình đuổi bắt giang hồ...

Đến khi xác định cả nhà đều đã ngủ say, Minh Châu mới lén lút bật đèn bàn, cẩn thận lấy sách vở ra ngụy trang như đang học bài, sau đó mới nhìn mảnh giấy nhỏ ngăn người.

Cậu nói thích cô! Là chữ của cậu, là tên của cô, không thể sai được.

Minh Châu điện thoại hồi lâu, muốn hỏi cậu rất nhiều điều, thế nhưng cuối cùng gửi đi cũng chỉ một chữ: “Này!”

Rất nhanh có hồi âm: “Cái gì?” Minh Châu có chút bất ngờ bởi vì hiện tại cũng đã khuya rồi mà cậu lại chưa ngủ.

“Lời cậu nói là thật sao?” Minh Châu gửi đi một câu hỏi không có đầu đuôi tuy nhiên Nguyễn Khôi vẫn hiểu cô đang muốn hỏi cái gì.

“Là thật.”

Nhận được lời xác nhận này, Minh Châu vui sướng suốt chút nữa thì hét to, may mà kịp thời kìm nén. Ngay sau đó, một tin nhắn nữa lại tới. Cô cứ nghĩ Nguyễn Khôi sẽ nói rằng làm bạn gái cậu nha hay đại loại vậy, nhưng mà cậu lại hỏi:

“Dù vậy cậu cũng không cần để ý đâu, cậu chỉ cần vui vẻ với bạn trai thì tôi cũng vui rồi.”

“Bạn trai? Tôi có bạn trai á?” Tại sao bản thân cô cũng không hề biết nhỉ.

“Nếu không thì cái người đưa đón cậu mỗi ngày đó là ai?”

“Anh trai, anh trai cùng cha, cùng mẹ có được không!!!”

“Nếu đã như vậy, cậu có đồng ý làm bạn gái tôi?”

Minh Châu thật sự rất muốn đồng ý, cô thực sự đã gật đầu lia lịa rồi, nhưng mà như thế có phải quá mất giá rồi hay không?

Nghĩ là vậy, nhưng lí trí vẫn không thắng nổi con tim, não bộ còn phân vân thì bàn tay đã tự động soạn tin nhắn gửi đi rồi.

“Tôi đồng ý!”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Tôi đã trở lại

Đúng là chẳng ai đoán được chữ ngờ, cứ ngỡ cả đời này sẽ là người xa lạ. Thế mà dùng một cái đã trở thành bạn trai, bạn gái của nhau rồi, cứ như là đang mơ ấy.

Minh Châu tự cấu vào đùi mình một cái thật mạnh, đau đến chảy nước mắt, sau đó mới chắc chắn rằng, là sự thật, cô thật sự đã đem lớp trưởng đại nhân bắt về tay rồi.

Nghĩ vậy, trong lòng liền dâng lên một cỗ hạnh phúc không nói nên lời.

Lúc ra cửa bị ông anh trên chộc một phen cũng không thêm đề ý, khiến Hoàng Khang kinh ngạc làm rơi hộp sữa.

Minh Châu cũng chẳng thèm quay đầu lại, hiện giờ cô chỉ muốn mau chóng đến trường, nhanh chóng được gặp cậu thôi. Nhưng mà đến rồi thì cô lại do dự, gặp rồi thì thế nào, giả vờ lơ cậu như trước hay là khách sáo chào một tiếng? Thế nào mới giống như bạn bình thường nhỉ, lỡ mà ‘diễn’ lố quá để đám bạn ‘tốt’ kia biết được thì hơi gay à.

Minh Châu đang mải nghĩ, bỗng có một bàn tay đập vào vai cô khiến cô giật nảy mình.

“Bà làm cái gì mà đứng ngăn ra đó thế hả?” Tổ Văn với Ngọc Yến đã đứng ở sau lưng Minh Châu từ hồi nào, hỏi.

Minh Châu chợt dạ cười khan: “Có gì đâu, đang đứng đợi hai bà đó mà.”

Tổ Văn nhìn Minh Châu bằng ánh mắt nghi ngờ, thế nhưng hiếm khi tốt bụng mà không vạch trần cô, chỉ kéo cô cùng lớp.

“Bà thù người ít thôi, tóc bạc là không ai yêu đâu à?”

“Bà nói ai già đó hả, tôi còn xinh đẹp xuân xanh thế này cơ mà!”

Minh Châu vừa đầu khẩu với Tổ Văn, không quên liếc mắt tới chỗ ngồi của Nguyên Khôi, vừa hay đụng phải ánh mắt đen nháy của cậu.

Minh Châu chỉ nhìn cậu một giây rồi quay phắt đi. Không hiểu sao cô bỗng thấy ngượng ngùng kinh khủng. Cảm giác được cả khuôn mặt mình đều đang nóng lên.

“Oh... Từ khi nào mà Minh Châu của chúng ta lại được gắn với hai chữ xinh đẹp vậy...” Ngọc Yến cũng hòa vào, cố ý kéo dài từ cuối cùng, rõ là giọng điệu ‘không cho là vậy’.

Minh Châu nhất thời không tìm ra được lời nào phản bác, lại ngại Nguyên Khôi nghe thấy hết mấy lời ngông cuồng của mình lúc này, chuẩn lẹ về chỗ ngồi.

Hoàng Nam thấy cô, nở nụ cười.

Lại nói đến Hoàng Nam, từ sau vụ valentine tới giờ, cậu vẫn đối với cô như vậy, chỉ bài cho cô, thi thoảng mua cho cô vài món ăn vặt, hộp sữa. Nhưng mà Minh Châu không thể nào cứ như trước kia, vô tâm vô tính cười đùa với cậu được. bây giờ mà chuyển chỗ nữa thì cũng không hay cho lắm. Minh Châu không khỏi thăm thở dài trong lòng.

Thế nào mới tốt đây!

Minh Châu còn đang than ngắn thở dài, Nguyên Khôi đã đến trước bàn cô, mặt không biểu cảm.

“Đi.”

Minh Châu không hiểu: “Đi.. đi đâu, đã vào lớp rồi.”

Nguyên Khôi nhướn mày, nói như lẽ dĩ nhiên. “Về chỗ.” nói rồi trực tiếp cầm ba lô của cô xách đến bàn Tổ Văn, Ngọc Yến, một lời đã đuổi bạn nam nào đó đi, sau đó mới đặt ba lô lên, hất cầm ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Minh Châu đơ toàn tập!

Cả lớp đều há hốc miệng!

Phải mấy giây sau, Minh Châu mới hiểu, Nguyên Khôi đây là đang muốn cô đổi về chỗ ngồi trước đây, ngồi sau lưng cậu?! Chắc là thế rồi.

Cô nhìn Hoàng Nam, ánh mắt buồn bã của cậu nhìn cô khiến cô áy náy không thôi, cô hiểu cảm giác bị người mình thích từ chối như thế nào, nên luôn cảm thấy phải đối xử với cậu tốt một chút. Định từ chối nhưng mà Nguyên Khôi hoàn toàn không cho cô cơ hội.

Cậu đã ngồi vào chỗ của mình, làm như không có chuyện gì. Cậu bạn kia cũng đã ngồi vào chỗ của cô ở bàn cuối rồi, Minh Châu thần xin lỗi Hoàng Nam rồi cũng ngồi xuống.

Haizz, cô không biết rằng cậu lại bá đạo, không nói lí lẽ như vậy đấy...

Ngọc Yến thấy cô ‘trở lại’ thì vui vẻ, thấy cô nhét ba lô vào ngăn bàn. Tổ Văn cười nói: “Chúc mừng cậu trở về.”

“Thật là, ngồi với tên gốc kia bức mình chết đi được.”

Minh Châu mím môi cười. Nhìn bóng lưng quen thuộc của cậu, thầm nói: “Xin chào, tôi đã trở lại rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tôi chỉ nói đùa với cậu!

Cô lại ngồi phía sau Nguyên Khôi, còn cậu thì vẫn im lặng ngồi đó, nghiêm túc học bài, còn cô thì mãi mê ngắm bóng lưng của cậu đến quên cả giờ giấc. Mọi thứ phẳng phai như trở về thời điểm trước đây vậy. Dĩ nhiên nếu như không có tiếng nói ‘ngọt ngào’ của Hà Thanh thì thoáng lại vang lên thì mọi thứ càng tuyệt vời hơn.

Cả buổi học, cả hai đều chẳng nói với nhau lời nào, Nguyên Khôi thậm chí còn chẳng nhìn đến cô, áy thế mà sao trong lòng vẫn cứ thấy ngọt ngào đến lạ.

Thôi xong, cô cảm thấy càng ngày càng không hiểu nổi chính bản thân mình nữa rồi!

Cuối buổi học, mọi người đều lục đục nối đuôi nhau ra về, Minh Châu không biết làm sao để nói chuyện riêng với Nguyên Khôi, không ngờ cậu lại có ý đuổi Hà Thanh về trước, còn mình thì ở lại, chầm chầm chưa chịu về.

Minh Châu thấy thế thì đi đến, mím môi cười, trên mặt phủ một tầng ráng đỏ.

“Chúng mình về chung chứ!”

Nguyên Khôi gật gật đầu, lặng lẽ đi bên cạnh cô.

Giờ này, đa phần mọi người đều đã trở về rồi, cả Tổ Văn, Ngọc Yến cũng bị Minh Châu đuổi về không thương tiếc, nếu không có thể trông thấy một màn kì lạ.

Giữa sân trường, một nữ sinh, một nam sinh sóng vai đi bên cạnh nhau trong ánh chiều tà, hai cái bóng thật dài đổ xuống chồng lên nhau. Kì lạ nhất chính là, cả hai đều cúi đầu, chẳng ai nói lời nào.

Hai người cứ thế đi mãi, cuối cùng, vẫn là Minh Châu không nhịn được mà lên tiếng, đầu vẫn cúi gằm: “Cậu... những lời cậu nói là thật chứ?!”

Nguyên Khôi cao hơn cô một cái đầu, cho nên dễ dàng nhìn thấy đôi tai đỏ ửng của cô, trong mắt từ từ hiện lên chút ý cười.

“Ừ, là thật.”

Trái tim Minh Châu đập thật mạnh, giống như là tiếng trống vậy, không ngừng đập tan lý trí của cô.

“Thế cậu với Hà Thanh là thế nào, mọi người đều nói cậu với cậu ấy rất thân thiết.” Minh Châu vừa nói vừa ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Là bạn.” Ý cười trong mắt Nguyên Khôi càng sâu, cúi đầu, môi cậu gần như chạm vào tai cô, thì thầm: “Cậu ghen đấy à?”

Nhiệt độ vừa mới hạ xuống của Minh Châu lập tức bị câu nói này làm tăng lên nhanh chóng, vội vã cúi đầu, lắp bắp: “Đầu.. đầu có, ai.. ai thêm ghen.”

Rõ là câu nói phủ định, vậy mà vào tai Nguyên Khôi lại cứ như là ngấm thừa nhận vậy.

“Minh Châu!”

“Ừ.”

“Cuối tuần này, cậu có rảnh không?”

“Tôi.. rảnh, sao thế?”

“Gần đây có một bộ phim mới ra, là phim viễn tưởng, tôi thấy cũng được, cậu muốn xem không?”

Minh Châu gật đầu. Thực ra hiện cô cũng không nghe rõ cậu nói cái gì, chỉ biết là cậu hẹn cô đi xem phim, mà xem phim = hẹn hò.

Chính là hẹn hò trong truyền thuyết nha! Có thể không đồng ý sao?

Rất nhanh, cuối tuần đã tới.

5 giờ chiều, Nguyên Khôi đứng giờ có mặt tại trước cửa nhà Minh Châu, mà cô cũng vừa bước từ trong nhà ra.

Vừa nhìn thấy đối phương, cả hai không khỏi bật cười vì sự ẩu ý của cả hai.

Hôm nay Nguyên Khôi mặc một bộ đồ rộng rãi thoải mái, quần jeans đen, áo phông xám trắng, áo khoác jean, đi giày trắng.

Minh Châu chọn đại một bộ không ngờ lại cùng style với Nguyên Khôi, dù là màu sắc hay là kiểu dáng đều có điểm tương tự.

Minh Châu không khỏi cười thâm trong lòng. Đúng là tâm ý tương thông mà!

Nguyên Khôi đeo Minh Châu trên chiếc xe đạp của cậu, chẳng phải xe máy phóng đi với tốc độ cao, cũng chẳng phải ô tô với tên gọi nổi tiếng, thế nhưng Minh Châu lại cảm thấy chiếc xe đơn giản này ẩu đứt mọi thứ, ngay cả chiếc xe exciter của ông anh cũng chẳng thể bằng một góc. Cô có cảm giác, chỉ muốn mãi mãi ngồi sau xe cậu như thế này, mãi mãi!

Minh Châu thoải mái đung đưa hai chân, hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Nguyên Khôi ra vẻ bí ẩu nói: “Bí mật, tới rồi cậu sẽ biết.”

“Xi, lỡ cậu chở tôi đi bán thì tôi phải làm sao bây giờ?”

“Thế thì còn phải nhờ cậu giúp tôi đếm tiền rồi.”

Minh Châu sững người sau đó thì bật cười ha hả.

Cái giọng điệu này...

“Đã có ai nói rằng cậu chẳng hợp nói đùa một chút nào hay chưa?”

“Tôi chỉ nói đùa với cậu!”

Ồi! Con tim của cô, không biết đã nhảy tới nơi nào rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Vùng đất bí mật

Minh Châu nhìn nhà cửa hai bên đường đang dần được thay thế bởi những hàng cây xanh tốt, Minh Châu vẫn không nhận được mà hỏi: “Chúng ta đang đi đâu vậy, bật bí đi mà!”

Nguyên Khôi lặng thinh.

“Sẽ không phải đem tôi lừa bán mất thật đó chứ!”

“Nếu như cậu sợ, có thể tự quay về. Nhiều lắm thì đi bộ 2 tiếng là về đến nhà thôi.” Nguyên Khôi nói nhẹ tênh. Nói rồi còn làm bộ muốn dừng xe, đuổi người.

Minh Châu vội vàng tươi cười nịnh nọt: “Không sợ, cùng lắm thì tôi bám lấy cậu không buông là được.”

Lại đi đường thêm một lúc, lâu đến nỗi Minh Châu còn tưởng sẽ đi đến sáng hôm sau thì cuối cùng cậu cũng dừng xe lại.

“Đến nơi rồi!”

Minh Châu nhìn cảnh tượng trước mắt, lấp bắp kinh hãi.

“Này... này làm sao lại... Oa oa oa, làm sao lại có một nơi đẹp đến như vậy!”

Nguyên Khôi cười nhẹ: “Thích không?”

Minh Châu gật đầu như giả vờ: “Quá tuyệt!”

Hiện tại cô đang đứng trên một thảm cỏ lau kéo dài tới tận chân trời, ánh hoàng hôn đỏ rực càng nhuộm đỏ cả một vùng đất rộng lớn, ở giữa vườn cỏ lau có một cái cây cỏ thụ thật lớn bên cạnh một ngôi nhà gỗ nhỏ. Cả ngôi nhà được bao phủ bởi màu xanh của lá thì thoảng điểm xuyến màu hồng nhạt của hoa giấy.

Minh Châu có cảm giác như mình đang bước đi trên vùng đất thần tiên trong những câu chuyện cổ tích vậy.

Lãng mạn không sao tả xiết!

“Làm sao cậu có thể tìm thấy nơi lãng mạn như thế này chứ?”

Nguyên Khôi cầm tay cô dắt đi trên con đường mòn nhỏ xuyên qua những bụi cỏ lau.

“Chỉ là tình cờ thôi, tôi gọi nơi này là vùng đất bí mật. Nếu thích, sau này tôi lại đưa cậu tới!”

Minh Châu hai mắt tỏa sáng.

Nguyên Khôi đưa cô đến ngôi nhà màu xanh đó, càng đến gần càng cảm thấy ngôi nhà đẹp đến không lời nào diễn tả hết.

“Sau này tôi muốn có một ngôi nhà như thế này!” Minh Châu quay sang nhìn Nguyên Khôi đang lấy thứ gì đó từ trong balo. Đôi mắt vừa bắt được hình ảnh ấy liền chẳng có cách nào rời đi được.

Những tia nắng cuối ngày còn sót lại vương vấn trên gương mặt nghiêng nghiêng của cậu, làm gương mặt vốn lạnh lùng ấy trở nên nhu hòa.

Cô bỗng thấy trái tim mình đập rộn ràng.

“Tôi thật sự rất, rất thích cậu!”

Nguyên Khôi nhìn cô gái đang quay lưng lại hướng hoàng hôn, khuôn mặt của cô bị bóng tối che phủ, chỉ có mấy hạt nắng nhẹ nhàng trên tóc cô, làm câu không thể nhìn rõ khuôn mặt của ấy. Giống như buổi tối nào đó, cô ngồi lẳng lặng ngồi bên hồ phun nước. Ánh mắt chứa chan không biết là bao nhiêu tình cảm, nói với anh: “Tôi thích cậu, rất, rất thích!” khiến trái tim cậu không khỏi run lên nhẹ nhàng.

Chỉ khác là ngày ấy, đôi mắt cô còn có thêm cả sự kìm nén và sự tuyệt vọng, còn hiện tại, trong đó là sự hạnh phúc.

Nguyên Khôi không tự chủ mà đáp lại: “Tôi cũng thích cậu!”

Sau đó là một khoảng im lặng thật lâu, Minh Châu thật ngạc nhiên, không ngờ cậu có thể nói ra câu nói đó, mà nhiều hơn là xúc động, cho nên không biết phải nên nói gì cho phải.

Xúc động qua đi, cả hai chợt nhận ra, mình đã thất thần này giờ, mà mặt trời đã sớm lặn mất tăm, xung quanh tối đến không nhìn rõ vật gì.

Minh Châu ngượng ngùng quay mặt đi, Nguyên Khôi cũng ho hai tiếng.

“Để tôi đi bật đèn.”

Chỉ cần một bóng đèn chữ u nhỏ cũng đủ để thấp sáng ngôi nhà, trên bàn đã để sẵn hai hộp cơm, cũng không biết là cậu ấy đã lấy từ đâu ra nữa.

Nguyên Khôi thấy Minh Châu ngạc nhiên nhìn hộp cơm thì không khỏi có chút ngượng ngùng, vành tai cũng bắt đầu đỏ lên.

“Chúng ta ăn chút cơm rồi trở về.”

Rất nhanh, Minh Châu phát hiện, bốn bề xung quanh đều là cánh đồng cỏ lau, vào lúc tối không thấy đầu ngón tay thế này, thật sự là chẳng thể phân biệt được phương hướng.

Nguyên Khôi lại rất bình tĩnh, chỉ vừa nghe cách một tiếng thì con đường mòn phía trước đã dần được thấp sáng bởi những bóng đèn nho nhỏ, trải dài đến tận đường lớn.

Còn đường này vào ban đêm vậy mà còn đẹp hơn cả khi ban ngày. Minh Châu được Nguyên Khôi dắt trên xe đạp, mãi mê ngắm cảnh.

“À!”

Tiếng hét bất ngờ làm Nguyên Khôi giật mình: “Có chuyện gì vậy?”

“Làm sao mình có thể quên được cơ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cậu thật sự rất đẹp

Nguyên Khôi nhìn cô giống như đã bỏ quên thứ gì đó rất quan trọng, định đưa cô quay lại tìm, thế nhưng câu nói của Minh Châu lại khiến cậu dở khóc dở cười.

Cô nói: “Mình đã quên chụp lại rồi.” Cậu lúc đó thật sự rất đẹp!

Tại sao cô có thể mãi ngắm trai đến mức bỏ quên một việc quan trọng như vậy, thật là chẳng ra làm sao.

Nguyên Khôi chỉ nghĩ cô muốn chụp lại cảnh hoàng hôn, mà cảnh ấy ngày nào chẳng giống nhau.

“.... Hôm khác lại đưa cậu đến là được.”

Minh Châu lòng còn tiếc hận, nhưng vẫn vui vẻ cười, giờ tay đòi móc ghêo.

Nguyên Khôi vốn chẳng thèm để ý tới hành động đậm chất trẻ con này, nhưng mà Minh Châu có gió mãi, ngón tay nhỏ nhắn cứ lắc lư trước mặt cậu.

“Nhanh lên đi, tay tôi muốn rụng rồi rồi.”

Nguyên Khôi miễn cưỡng móc tay.

“Trẻ con!”

Đi khỏi con đường hoa cỏ lau, Minh Châu nhìn con phố sáng rực và những cột đèn giao thông không ngừng nhấp nháy nói: “Cứ như là bước qua cánh cửa thần kì của Doraemon vậy!”

Nguyên Khôi bật cười.

Minh Châu dấm nhẹ vào lưng cậu: “Có gì đáng cười chứ?”

“Không đáng cười chút nào.” Tuy miệng nói thế nhưng nụ cười lại càng rực rỡ hơn trước.

Minh Châu lại dấm thêm hai cái vào người cậu, chợt cô nín áo cậu, bắt cậu dừng xe lại.

“Sao thế?”

Minh Châu hất cằm chỉ vào tiệm kem, đáng vẻ đại gia nói: “Gia đang bị tổn thương, cần có một ly kem mát lạnh để xoa dịu vết thương lòng.”

Nguyên Khôi sững sờ một lát rồi bật cười ha hả.

Cũng không biết là đã bao lâu cậu mới có thể cười sáng khoái đến vậy.

Minh Châu thấy cậu cười thì cũng ngây ngốc cười theo, buột miệng nói: “Cậu cười như thế... rất đẹp.”

“Ừ”

Nguyên Khôi vừa bước vào cửa tiệm thì lập tức trở lại với khuôn mặt vạn năm không đổi đứng bên cạnh Minh Châu đang vui vẻ lựa kem đủ màu sắc. Nhưng nhìn kĩ thì sẽ phát hiện ánh mắt cậu vẫn luôn dừng trên người cô không rời... Một nóng một lạnh ở cạnh nhau lại hài hòa đến lạ.

Ở một góc xa xa, có một cặp mắt đang nhìn họ, trong mắt là sự ngạc nhiên khó diễn tả mà càng nhiều hơn là sự phẫn nộ và ghen tị.

Kì thi cuối năm đến gần, đây là thời điểm mà mọi học sinh đều bận rộn, riêng với học sinh lớp mười hai thì đặc biệt bận rộn. Thi cuối kì, ôn thi tốt nghiệp cùng đại học, rồi thi thi thử, đề ôn tập chất đống làm mãi không hết. Chi hận không thể kéo dài thời gian một ngày từ 24 tiếng thành 8 tiếng. Ai ai cũng mang vẻ đôi mắt gấu trúc mờ màng, có thể ngủ gật bất cứ lúc nào.

Đương nhiên, cái gì cũng có ngoại lệ.

Chẳng hạn như Nguyên Khôi, vẫn ung dung tự tại, ngủ sớm dậy muộn chẳng khác gì ngày thường.

Hay như Hoàng Nam, số đề toán, giấy nháp nhiều gấp đôi ngày thường, nhưng vẫn đẹp trai hào nhoáng, tóc vẫn vuốt keo bóng nhẫy.

Lạ như Minh Châu, đôi khi đầu muốn nổ tung, nhưng khuôn mặt luôn luôn ẩn hiện nụ cười, còn chăm học gấp mấy lần, đề toán giải sai thì giải lại, giải đến khi nào đúng thì thôi.

Đơn giản là vì có Nguyên Khôi học cùng.

Nguyên Khôi vừa giải xong một đề toán dài, buông bút thì cũng vừa lúc Minh Châu làm xong, vui vẻ đưa bài giải cho cậu xem.

Về mặt như chú chó nhỏ chờ được khen, nếu sau lưng cô có một cái đuôi, thì nhất định là đang ngoe ngoáy.

Nguyên Khôi nhìn về mặt này của cô thì tí nữa phì cười. Thế nhưng tay vừa cầm bút đã không chút khách khí mà gõ vô đầu cô hai cái.

“Chỉ đúng được một nửa.”

Minh Châu không cho là đúng chu mô: “Đã có thể đuổi kịp tốc độ của cậu đã rất tốt rồi... Á!” Nguyên Khôi lại gõ thêm hai cái.

“Chậm mà đúng là được, nhanh mà sai thì có tác dụng gì.”

Nói thế nhưng Nguyên Khôi vẫn gọi thêm một ly kem dâu, thương cho ai đó mới bị gõ đầu bốn cái.

Minh Châu vui vẻ cười tít mắt.

Cà phê books, quán ruột của hai người trong thời gian này, mỗi ngày, chỉ cần không có tiết học, hoặc là không có việc bận, cô và cậu đều ngồi tại quán này, chiếc bàn này, cùng nhau giải đề, cùng nhau... ăn kem. Được rồi, thật ra thì chỉ có cô ăn thôi, còn Nguyên Khôi nhìn cô ăn.

Cũng đâu thể trách cô được, đây là do cậu không ăn đó chứ!

“Nguyên Khôi, cậu đã nghĩ sẽ thi vào trường nào chưa?”

Nguyên Khôi không trả lời mà ngược lại.

“Cậu thì sao?”

“Cậu chọn trường nào, mình sẽ chọn trường đó. Thế nên cậu đừng chọn trường cao quá đó, tôi mà không thi đậu thì chỉ có nước bỏ học bám theo cậu thôi.”

“Đại học A.” Nguyên Khôi cốc đầu Minh Châu đến quen tay. “Cho nên cậu hãy cố gắng đi!”

“Đại học A làm sao mà được cơ chứ?”

“Cho nên mới nói cậu phải cố gắng. Quan trọng là chất lượng.”

“Hai người thật thân thiết nha!” Hà Thanh chẳng biết từ khi nào đã đứng trước bàn của hai người, mỉm cười nói: “Mình ngồi cùng được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ngoại truyện: Ngày cá tháng tư

Ngày 1/4 của một năm nào đó...

Buổi sáng Nguyên Khôi thức dậy, im lặng nhìn tờ lịch trên tường lâu hơn một giây so với mọi ngày, sau đó mặt không biểu cảm đi làm.

Ở nhà, Minh Châu cùng lúc thức dậy, nhắm mắt nghĩ thì phát hiện, anh chồng yêu dấu của cô đã đi công tác được 2 tuần rồi, hôm nay chính là ngày anh trở về.

Cô ngáp một cái thật dài, 2 tuần, thật là lâu a!

Minh Châu nhìn tờ lịch trên tường, trong đầu bỗng nảy ra một ý định.

Cô tìm gắp lại tờ lịch của ngày hôm qua, sau đó bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Nấu một bữa cơm thật ngon, hơn phân nửa trên bàn đều là món mà Nguyên Khôi thích ăn.

Cô hài lòng lấy điện thoại nhắn tin cho Nguyên Khôi: “Buổi tối có thể về sớm một chút không, em có chuyện muốn nói với anh!!!”

Nguyên Khôi đáp: “Có thể.”

Buổi tối, Nguyên Khôi quả nhiên về sớm, nhìn thấy một bàn thức ăn thịnh soạn thì tỏ ra ngạc nhiên: “Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?” sau đó nhìn về phía lịch tường. Trên mặt khắc rõ hai chữ ‘khó hiểu’.

Minh Châu lại ngập ngừng: “Cũng không phải ngày gì, chỉ là chuyện em muốn nói với anh có hơi đặc biệt!”

Nguyên Khôi thu lại vẻ ngạc nhiên: “Ừ, em nói đi.”

“Ăn cơm trước rồi nói.”

Nguyên Khôi gạt đầu, ngồi vào bàn. Minh Châu lại ngồi chỗ đối diện.

Mọi lần, anh công tác về, Minh Châu sẽ nói lý thuyết đủ điều, nhất định sẽ đòi anh đưa ra ngoài ăn cơm. Nhưng hôm nay có chút lạ.

Đầu chỉ một chút!

Thấy cô cứ im lặng mãi, anh nói: “Em có chuyện gì muốn nói với anh?”

Minh Châu ngập ngừng: “Em... Chúng ta.... chia tay đi. Em thích người khác rồi!”

Minh Châu nín cười đến nội thương, cúi đầu để che đi vẻ không nhận được mà nâng lên, và để chờ đợi con thịnh nộ từ Nguyên Khôi.

Nhưng đợi một lúc lâu mới nghe thấy giọng nói bình tĩnh của anh.

“Anh biết rồi. Thật ra lần này về đây cũng là để nói với em chuyện này, nếu như em đã có ý như vậy, vậy thì chúng ta chia tay đi!”

Minh Châu ngẩng phắt đầu lên: “Anh nói cái gì?”

Nguyên Khôi thở dài, nhắc lại: “Chúng ta chia tay đi, em cũng đã nói vậy mà.”

Minh Châu chẳng thể ngờ anh có thể nói như vậy, sững sờ một hồi, con tức mới xông lên tận não.

“Anh... anh ở ngoài lén phét với con nào? Ai?”

Nguyên Khôi lại thở dài: “Anh biết là em còn yêu anh lắm, nhưng mà... anh có vợ rồi. Không biết cô ấy lại đang bày trò gì để đợi anh về nữa.”

Minh Châu nghệt mặt ra, giọng run run: “Vợ... anh?”

“Ừ, người vợ được anh rước vào từ cửa chính.”

“Cô ấy tên là Nguyễn Minh Châu.”

Minh Châu cảm thấy não mình bị quá tải, ngừng hoạt động rồi.

Nguyên Khôi cũng không chờ cô hiểu đã kéo cô vào lòng. Hôn đến quên trời đất.

“Vợ ngọc, dám lừa anh, phải phạt!”

Sáng hôm sau, Minh Châu mềm nhũn nằm trên giường, mới hiểu được.

Cô thế nhưng lại bị tên chồng mặt lạnh thối tha kia lừa rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tạm biệt

Nhưng một ngày, hai ngày, năm ngày, cô vẫn chẳng thể liên lạc được với cậu.

Những tin nhắn, cuộc gọi chỉ như một hòn sỏi chìm xuống biển sâu, không có hồi âm.

Trái tim cô hoảng hốt nhưng lại chẳng biết phải làm sao.

Một ngày, âm thanh ‘tút tut’ nhằm chán cũng chuyển thành giọng nói ngọt ngào nhưng máy móc của cô nhân viên.

“Thuê bao quý khách đang gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Minh Châu cuối cùng không kìm được mà bật khóc. Ai có thể nói cho cô biết, lần sau là khi nào? Bao lâu nữa thanh âm lạnh lùng của cậu lại vang lên ở đầu bên kia?

Hôm có kết quả thi, trời lại mưa, mưa phùn lất phất cũng đủ để làm ướt áo cô, nhưng cô cũng không quan tâm, vẫn một mực chờ đợi, dù Tổ Văn, Ngọc Yến có khuyên thế nào cũng không chịu đi.

Cô hi vọng cậu sẽ nhớ đến lời hẹn trước kì thi mà đến gặp cô, bởi vì cậu trước giờ vẫn luôn luôn giữ lời mà.

Cũng không biết là đợi chờ quá lâu, hay là do nước mưa đã cuốn trôi đi hết kiên nhẫn của cô. Minh Châu chỉ cảm thấy không thể nào đợi chờ thêm nữa, cũng không muốn đợi chờ thêm nữa, thì một cây dù bung ra, che đi những giọt mưa lạnh giá bên ngoài.

Minh Châu vui mừng ngẩng đầu lên, nhưng khi nhìn rõ người trước mặt, nụ cười vụt tắt.

“Sao lại là cậu?”

Minh Châu dầm bao lâu thì Hoàng Nam cũng dầm mưa bấy lâu, cây dù vẫn khép lại, hiện tại chỉ vì cô mà mở ra.

Những thay đổi biểu cảm trên gương mặt cô, Hoàng Nam đều nhìn thấy rõ ràng, thậm chí còn có suy nghĩ điên rồ rằng, nếu bây giờ người đứng trước mặt cô là cậu ta thì thật tốt. Ít nhất, cô sẽ không phải thất vọng..

“Đừng chờ nữa, nếu thật sự muốn đến, thì cậu ta đã đến rồi. Nghe lời tôi, về đi.”

“Hoàng Nam, cậu có biết cậu ấy ở đâu không?” Minh Châu hỏi.

Hoàng Nam im lặng, cô còn tưởng cậu sẽ không trả lời, thì cậu mới nói, thanh âm tan vào trong mưa.

“Hà Thanh nói cậu ấy xuất ngoại rồi.”

“Khi nào?”

“Ngay ngày thi cuối cùng.”

Lần này đến lượt Minh Châu cúi đầu, im lặng thật lâu.

Cậu luôn nói rằng cậu và Hà Thanh chỉ là bạn, nhưng ngay cả khi cô không thể liên lạc với cậu, không biết cậu ở đâu, thì cô ấy vẫn biết.

“25 điểm. Nguyên Khôi từng nói, chỉ cần có thể thi được 25 điểm, thì khả năng đậu vào đại học A là 70% rồi. Bao nhiêu ngày cô gắng, bây giờ chỉ cảm thấy thật buồn cười.”

Có rất nhiều điều muốn nói, nhiều điều còn chưa kịp nói với cậu, còn nhiều việc muốn làm cùng cậu, đôi cò lau ấy còn chưa quay lại lần nào, mà cậu đã cách muôn trùng xa...

Điểm thi cũng đã có rồi, chẳng bao lâu sau thì giấy báo trúng tuyển cũng được gửi về nhà. Ba mẹ vô cùng vui vẻ, luôn miệng gọi cô là sinh viên, đem chuyện của cô đi khoe khắp xóm. Chỉ trong một ngày, cả khu đều biết cô là sinh viên ngành y, thi đậu đại học A với 25 điểm.

Minh Châu chỉ cười, cũng không phản đối, tự hào về con cái là niềm vui lớn nhất của ba mẹ mà.

Nghe Tổ Văn lớp của cô chỉ một số bạn lựa chọn trường nghề, một số khác lại lựa chọn trực tiếp học nghề, đa số đề đã thi đậu vào một trường đại học, đều đang chuẩn bị để bắt đầu cuộc sống sinh viên.

Tổ Văn và Ngọc Yến không vào được đại học A còn oán trách cô một thời gian. Hoàng Nam thi được số điểm khá cao, còn cao hơn cô vài điểm. Tổ Văn cũng có nhắc tới cậu, nhưng lại không nói cậu học trường nào, Minh Châu cũng không hỏi.

Để mặc cho ba mẹ tùy ý sắp xếp những thứ cần thiết cho năm học mới, còn mình thì một mình đi đến ‘vùng đất bí mật’.

Cảnh vật vẫn thế, giàn hoa giấy vẫn xanh tươi, nhưng có lẽ vì lâu không có người chăm sóc nên có vẻ hơi héo úa.

Minh Châu đi lấy nước tưới cho cây, lại tia hết là già, là úa, mới cảm thấy nó tươi tắn hơn một chút. Sau đó, Minh Châu lại quét dọn ngôi nhà một lượt, nhìn thấy trên bàn có lịch để bàn và cây bút đỏ bên cạnh, cô liền cầm bút khoanh tròn ngày hôm nay lại.

Ngày 28/8...

Xong xuôi cũng là lúc mặt trời lặn, cảnh hoàng hôn lại một lần nữa phủ khắp cánh đồng cỏ lau. Nhưng lần này chỉ có một mình Minh Châu ở nơi này, lặng lẽ ghi lại khoảnh khắc cuối cùng của một ngày...

Tạm biệt!

Sau này, có lẽ cô sẽ không trở lại đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Còn tôi thì sao?

Châu Lộ Lộ vừa từ phòng bệnh đi ra, trên người khoác áo blue trắng, mái tóc đen dài ngang vai, dáng người dong dong cao.

Một anh chàng mặc áo blue đã khiến các cô nàng say đắm, một cô nàng mặc áo blue càng khiến người ta không thể cưỡng lại được.

Một đồng nghiệp nam đi ngang qua, thấy cô liền cười tí mắt trêu chọc: “Ôi bác sĩ Châu xinh đẹp của chúng ta thật chăm chỉ.”

Minh Châu chỉ cười không nói.

Cô cũng không biết từ khi nào mà bản thân gắn liền với hai chữ ‘xinh đẹp’ mà Minh Châu cũng có thể thản nhiên chấp nhận. Hình bóng cô nàng nam tính ngày nào đã chẳng còn chút dấu vết.

Minh Châu hiện đang là thực tập sinh tại một bệnh viện số 1, bệnh viện có tiếng tại thành phố A, cách trường đại học A không xa, thành tích học tập của cô rất tốt, thầy cô và người hướng dẫn đều rất hài lòng về cô. Nếu thuận lợi, ra trường liền có thể ở lại bệnh viện số 1 làm việc.

Trong mắt những thực tập sinh khác, đây là việc gần như chắc chắn.

Minh Châu kết thúc công việc, vừa ra tới cổng bệnh viện đã gặp Hoàng Nam đứng chờ.

Minh Châu nói đùa: “Cậu không có việc gì cũng đứng suốt ngày chạy đến bệnh viện, người ta còn tưởng cậu có bệnh gì khó trị.”

Hoàng Nam nhún vai.

“Chịu thôi, ai bảo mình có một cô bạn làm bác sĩ, vừa xinh đẹp lại tài giỏi.”

Minh Châu bật cười.

“Lên xe đi, mình mời cậu đi ăn.”

Minh Châu cũng không khách sáo, leo lên xe hơi đắt tiền của cậu.

Hoàng Nam gọi một bàn đầy món ngon ngon, đều là món Minh Châu thích ăn.

“Cuối tuần này, lớp mình tổ chức họp lớp, cậu có đi không?”

Minh Châu lắc đầu: “Khó nói lắm.”

“Rất bận sao? Bây giờ chỉ là thực tập đã bận tới như vậy, sau này chính thức làm bác sĩ rồi, không phải sẽ rất bận rộn sao?”

Minh Châu chỉ cười nhẹ.

“Bận rộn cũng tốt mà.”

“Cậu lo lắng cho các bệnh nhân, vậy còn cuộc sống của cậu thì sao? Còn mình thì sao?” Hoàng Nam thở dài, “Nhiều lúc mình chỉ muốn làm bệnh nhân của cậu, chắc cậu sẽ chịu chăm sóc cho mình một chút.”

Minh Châu rũ mắt: “Xin lỗi!”

“Sao cậu không thử tiếp nhận mình, dù chỉ một lần?”

Mi mắt cô rung rung, hồi lâu cũng chỉ có thể thốt lên hai tiếng: “Xin lỗi.”

Từ khi cô từ chối cậu ngày valentine năm đó, vốn nghĩ cậu sẽ từ bỏ. Chỉ không ngờ, sau đó cậu lại đăng kí cùng một trường đại học với cô, không cùng khoa nhưng gặp nhau cũng chẳng phải chuyện gì khó. Lúc đầu cô cũng không biết, sau khi khai giảng năm nhất một thời gian, cô mới biết, cậu là cố ý.

Thành tích của cậu rất tốt, giành được một suất đi du học nhưng lại từ bỏ. Chỉ vì cô.

Cậu tốt với cô thế nào, cô đều biết, chỉ là, trong tim đã chẳng còn đủ chỗ chứa thêm một người nữa.

Hôm nay, Minh Châu cùng hai người khác trong nhóm của mình lại theo Bác sĩ hướng dẫn của mình đi thăm một lượt các bệnh nhân khoa ngoại. Lúc trở về, bà ấy đột nhiên nói: “Các em rất may mắn đấy nhé! Một hôm nữa, có một vị bác sĩ sẽ chuyển đến bệnh viện của chúng ta.”

“Vâng, nhưng sao lại nói bọn em may mắn ạ!”

Cô bác sĩ cười tủm tỉm.

“Cô nghe nói, anh ta tuổi trẻ tài cao, khả năng phẫu thuật rất tốt, bọn em có thể học hỏi thêm, cùng một thể hệ, trao đổi cũng dễ hơn nhiều.”

“Vậy sao ạ, bọn em sẽ học hỏi ạ.”

Cô bác sĩ mỉm cười: “Có tinh thần học hỏi như vậy là tốt.”

Càng nghe nói Minh Châu càng cảm thấy tò mò về vị bác sĩ trẻ kia, không biết là ai lại có thể được các bác sĩ lâu năm tán thưởng như vậy. Cô cũng muốn gặp một lần cho biết.

Nhưng hôm đó, Minh Châu sốt cao, gắng gượng thế nào cũng không dậy nổi, chỉ đành xin nghỉ một hôm.

Ngủ mê man cả ngày mới cảm thấy khá hơn một chút thì chuông điện thoại reo lên.

Đầu bên kia vang lên tiếng nói quen thuộc của Ngọc Yến: “Minh Châu, bà đang ở đâu đó?”

“Tôi đang ở kí túc xá.”

“Nghe giọng bà là lạ, không khoẻ à?”

“Ừ, bị sốt thôi.”

“Buổi họp lớp ngày mai, bà đi không?”

Minh Châu quả quyết: “Không đi!”

Ngọc Yến cũng không hỏi tại sao, chỉ im lặng.

Cách một cái điện thoại, Minh Châu cũng cảm nhận được Ngọc Yến đang ngập ngừng, dường như còn muốn nói gì đó, cô hỏi: “Bà có chuyện gì à?”

“Minh Châu, bà biết chuyện gì chưa?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện này... tôi nghĩ là bà nên biết, nhưng lại sợ bà không vui...”

Minh Châu chịu hết nổi với cái kiểu nói chuyện này.

“Bà không nói làm sao biết tôi buồn với không buồn.”

Ngọc Yến lại im lặng hồi lâu mới nói: “Nguyên Khôi về rồi, lần họp lớp này là cậu ấy tổ chức, nói là muốn gặp lại những người bạn cũ.”

“Thế thì càng không đi. Mình đau đầu quá, không nói chuyện với cậu nữa. Bye bye.”

Minh Châu cúp điện thoại, chỉ cảm thấy đầu mình ong lên.

Cái tên đã lâu không nhắc đến, vừa nghe đã khiến người ta đau buốt tâm can.

Dù cậu đi hay về, cô mãi mãi là người biết cuối cùng.

Ngày cậu đi không một lời từ biệt, vậy thì có trở về cũng chẳng liên quan đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hộp lớp

Minh Châu sốt một mạch mấy ngày liền, buổi sáng ngày họp lớp Tổ Văn lại gọi điện cho cô, hỏi: “Bà thật sự không đi hả?”

“Không đi, tôi bây còn chưa dậy nổi đây này.”

“Ừ, một lát nữa tôi với Ngọc Yến sẽ đi, có chuyện gì sẽ nói lại cho bà sau.”

“Ừ, đi đi.”

“Vậy, tôi ngắt máy đây.” Tổ Văn nói ngắt máy nhưng chân chừ mãi vẫn chưa thấy gì.

Gân trên trán Minh Châu giật giật.

“Hai chị em nhà bà học đâu cái thối, lè mề, cái gì cũng không chịu nói thế hả?”

“Tôi cũng biết tình cảm không phải nói không cần thì sẽ không cần, nhưng từ ngày đó đến giờ cũng đã 5 năm rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ để quên một người. Cậu cũng nên học cách mở trái tim, cho người khác cũng là cho chính mình một cơ hội...”

Minh Châu không chịu nổi cái vẻ già đời của cô bạn, ngắt lời: “Tôi biết là bà muốn tốt cho tôi, nhưng mà hiện tại tôi chỉ học tập thật tốt, trở thành một vị bác sĩ giỏi mà thôi. Còn về người đó, tôi đã sớm bỏ xuống rồi.” Không bỏ thì có thể làm gì khác đâu, từ đầu đến cuối chỉ có mình cô coi trọng mối tình ngắn ngủi đó mà thôi.

“Bà nói thật chứ?”

“Thật, thật hơn cả chuyện trái đất hình cầu nữa đó.”

“Nếu vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Minh Châu đặt điện thoại xuống, cảm thấy bụng có chút đói, nhưng lại lười đứng dậy, thế là lại ngủ tiếp một giấc.

“Nghe bà ấy nói thì có vẻ thật lắm nhưng cũng chẳng biết thế nào.”

Ngọc Yến thờ dãi: “Sao chúng ta toàn gặp những con người cố chấp vậy nhỉ? Minh Châu cố chấp, Hoàng Nam cũng cố chấp. Chẳng ai chịu thua ai.”

Tổ Văn cũng thờ dãi.

Đúng 11 giờ tại nhà hàng Galaxy, buổi tiệc sẽ bắt đầu.

Tổ Văn, Ngọc Yến đi cùng bạn trai mình.

Tổ Văn cùng Hữu Tường, Ngọc Yến cùng Minh Tuấn. Bốn người sánh vai đi vào khiến bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ đều chiếu đến.

Nhất là hai cô gái xinh đẹp đi bên cạnh hai chàng trai có khuôn mặt giống nhau như đúc.

Nhân viên khách sạn đưa họ đến căn phòng đã được đặt trước.

Lúc bọn họ tiến vào thì các thành viên đã đến đông đủ.

Hà Thanh vô cùng có dáng vẻ ‘chủ nhà’ tiếp đón: “Mấy năm không gặp, hai người đều đã tìm được nửa kia của mình rồi.”

Tổ Văn cười tí mắt: “Cám ơn! Cũng đâu thể dễ thua kém người khác được.”

“Hai người nhìn giống nhau như vậy, hai anh đây sẽ không nhận lầm chứ?”

Hữu Tường ôm vai người yêu, cũng cười: “Sẽ không đâu, liếc mắt một cái là nhận ra ngay mà.”

Minh Tuấn cũng đồng dạng ôm lấy Ngọc Yến, bộ dạng tình tứ có thừa.

Hà Thanh chỉ hơi nhú mồm rồi lại nhanh chóng cười hiền: “Mình Châu không đi cùng hai người sao? Còn cả Hoàng Nam nữa.”

“À bọn họ đều rất bận rộn, nếu như có thời gian thì cũng nên đi chơi riêng, chỉ có những người rảnh rỗi như bọn mình mới chạy tới đây thôi.” Ngọc Yến nói rồi nhìn Minh Tuấn, “đúng không anh?”

“Người yêu anh nói gì cũng đúng?”

Nguyên Khôi từ xa đi tới, vừa hay nghe thấy đoạn Hà Thanh hỏi đến Minh Châu và Hoàng Nam, sắc mặt bỗng tái đi.

“Nếu như mọi người đều đã đến đủ, vậy thì bắt đầu dùng tiệc thôi.”

Mọi người nghe thấy lời này, đều tìm chỗ của mình ngồi xuống, cự ban cán sự lớp ngồi cùng một bàn, Tổ Văn, Ngọc Yến lúc trước là cán sự bộ môn, cũng tính là ban cán sự.

Tổ Văn vừa ngồi xuống đã mở miệng châm chọc: “Lớp trưởng của chúng ta vẫn lạnh lùng như ngày nào, thật khiến người ta hoài niệm. Lạnh lùng như vậy, không biết dùng cách gì cửa đồ mỹ nhân Hà Thanh của chúng ta đây?”

Hà Thanh tươi cười, cúi đầu ngượng ngùng.

Nguyên Khôi biểu cảm không đổi nói: “Không phải!”

Cả Tổ Văn, Ngọc Yến đều bất ngờ, nhưng trong khi ăn vẫn không quên buông vài câu mỉa mai.

Nhìn Hà Thanh tức đến nghiến răng mà vẫn phải cười giả lả, tâm trạng thoải mái không ít.

Giữa buổi, Ngọc Yến đi vệ sinh. Vừa quay trở ra đã nhìn thấy Nguyên Khôi đứng một bên, dựa lưng vào tường. Không hiểu lúc này cô lại cảm thấy cả người Nguyên Khôi bị một vẻ cô đơn, âm đảm bao trùm.

Một bên khác, Minh Tuấn đang đứng, trông Nguyên Khôi không chớp mắt, thấy Ngọc Yến đi ra liền kéo cô ra sau lưng mình. Cái vẻ gà mái bảo vệ con này khiến Ngọc Yến buồn cười.

“Anh làm gì vậy?”

“Anh ta đi theo em”

Nguyên Khôi cũng không để ý đến Minh Tuấn, nhàn nhạt nói: “Tôi chỉ muốn hỏi cậu vài câu thôi.”

“Cậu muốn hỏi Minh Châu à?”

Nguyên Khôi gật đầu.

“Cô ấy, vẫn tốt chứ?”

“Tốt, đương nhiên là tốt rồi, sao có thể không tốt được.”

Nguyên Khôi nghe vậy chỉ im lặng.

Ngọc Yến bị Minh Tuấn kéo đi xa rồi, vẫn thấy cậu đứng im đó, không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Lớp trưởng, đã lâu không gặp

Tiệc tàn, trời cũng đã choạng vạng tối, Nguyên Khôi tiễn các bạn trở về. Hà Thanh từ đầu đến cuối đều đi bên cạnh Nguyên Khôi, nụ cười tươi tắn thường trực trên môi.

“Ở đây là đâu, có gì tôi buồn rầu. Chờ ai thật lâu, có gì sai từ đầu...”

Nghe thấy tiếng nhạc quen thuộc, Nguyên Khôi theo thói quen lấy điện thoại ra. Thế nhưng, màn hình tối đen, không hề có cuộc gọi đến.

Cùng lúc đó, tiếng nhạc dừng lại: “A lô, Cô à, con tới rồi, cô đang ở đâu?”

Giọng nói lạnh lạnh vang lên trong không gian, nghe rất rõ ràng.

Nguyên Khôi bỗng sững sốt. Bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc ở phía đối diện khiến cả người anh trái tim anh đập mạnh, tay anh run lên, chiếc điện thoại màu đen rớt xuống sàn tạo thành âm thanh chói tai.

Ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về hướng âm thanh phát ra. Minh Châu cũng không ngoại lệ.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, Minh Châu bỗng quay đầu chạy như bay ra khỏi khách sạn.

Nguyên Khôi cũng lập tức đuổi theo.

Minh Châu cũng không hiểu sao mình lại bỏ chạy, phản ứng đầu tiên của cô khi nhìn thấy đôi mắt ấy, khuôn mặt ấy. Phản ứng đầu tiên của cô chính là: Cô phải chạy trốn.

Khi đã chạy được một đoạn, trong lòng cô hối hận mà không kịp, nhưng cũng chỉ đành dốc sức mà chạy.

Băng qua mấy con phố, sức lực cuối cùng cũng không còn được bao nhiêu, mắt thấy Nguyên Khôi cách mình ngày càng gần, cuối cùng bị anh đẩy vào tường, không còn cách nào chạy được nữa. Cô ruột cục cũng an phận, dựa lưng vào tường mà thở.

Cô cảm thấy anh muốn nói gì đó, nhưng thật lâu vẫn là im lặng.

Cố gắng bỏ qua ánh mắt tò mò của những người đi đường. Cô nói:

“Lớp trưởng, đã lâu không gặp.”

Cô vốn đang lười biếng nằm trên giường không muốn động dậy, chờ bạn cùng phòng trở về đem cho cô ít thức ăn. Không ngờ lại nhận được một cuộc điện thoại người một người bạn của mẹ, nói mẹ cô gửi cho cô ít đồ. Bảo cô đến khách sạn Galaxy.

Minh Châu không thể từ chối đành lết thân ra đường.

Có ai ngờ tuy tiện đi ra đường cũng gặp phải người mà cô không muốn gặp nhất.

Những ngày đầu mới tới đại học A, nói không nhớ anh chắc chắn là nói dối, tưởng tượng đến cảnh bất ngờ gặp anh ở nơi nào đó trong trường. Nhưng mà...

Một năm rồi lại một năm qua đi, anh cũng chưa một lần xuất hiện. Vậy mà bây giờ khi cô quyết tâm muốn quên đi thì anh lại xuất hiện. Dựa vào cái gì mà muốn đến thì đến muốn đi thì đi, cũng không thêm hỏi ý kiến cô đến một lần?

Cộng thêm ánh mắt người đi đường

Hiện tại cô chỉ cảm thấy rất tức giận, rất phẫn nộ.

Nguyên Khôi cũng cảm thấy được cô không vui, giọng buồn bã: “Em không muốn gặp tôi sao?”

“Tại sao tôi phải muốn?”

Câu nói này thành công khiến Nguyên Khôi một lần nữa rơi vào im lặng. Cô không hề nhìn thấy, trong mắt anh hiện tại đều là thương tâm, hồi lâu cũng chỉ thốt ra được hai từ “Xin lỗi.”

Minh Châu cười lạnh: “Được. Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh. Cho nên sau này, đừng ai người ấy đi, nếu có vô tình gặp nhau thì coi như người xa lạ đi!”

Minh Châu dùng sức gạt tay Nguyên Khôi đang chống trên tường, bỏ đi. Khoảnh khắc quay người đi, có một giọt nước trong suốt, không tiếng động mà rơi xuống.

Nguyên Khôi giữ lấy tay cô từ phía sau, “Em đừng như vậy, hãy nghe tôi giải thích.”

Minh Châu không quay đầu, chỉ nói:

“Giải thích vì sao anh lại ra đi không một lời từ biệt à?”

Có lẽ mấy năm nay cô sống quá yên bình, cho nên số lần bị bất ngờ của cô gần đây đều tập hợp lại trong mấy năm qua. Cô nghĩ bất ngờ nhất chính là gặp phải anh rồi. Thế nhưng, còn có thể bất ngờ hơn cả bất ngờ nhất nữa vẫn còn chờ cô ở phía sau.

Bởi vì cô đã nghĩ mấy ngày, bỏ lỡ cơ hội gặp vị bác sĩ tài ba nọ, nên hiện tại, bác sĩ hướng dẫn của cô tính dẫn cô đến gặp anh ta chào hỏi, thuận tiện cho

việc học tập.

Lúc mới đến đều nghe các nữ y tá, bác sĩ bàn luận tới vị này, trong lòng cô đã sớm tò mò lắm rồi.

Tò mò đến mức, gặp được rồi chỉ muốn ngắt đi ngay lập tức. Tiếc là không thể. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Nguyên Khôi đứng đó, cất cái giọng trầm ấm mà nói: “Xin chào, tôi là Trần Nguyên Khôi, là bác sĩ khoa ngoại em có thể gọi tôi là Nguyên Khôi.”

Minh Châu thật muốn đâm hai cái vào cái mặt tươi cười kia. Nhưng nghĩ đến vị bác sĩ hướng dẫn đáng kính của cô còn đang đứng ở bên cạnh đây, chẳng thể làm gì khác hơn là mỉm cười: “Xin chào, tôi là Minh Châu, bác sĩ thực tập khoa ngoại.”

Hai chữ ‘thực tập’ cô dường như dùng răng để nói ra, kèm theo thanh âm kèn kẹt.

Có lý do gì mà hai người cùng tuổi, một người là bác sĩ tài năng được thăng bốc lên tới trời, một người còn đeo thêm hai chữ ‘thực tập’ cơ chứ, thật khiến người ta không ưa nói.

Cô hiện giờ đã hiểu thế nào gọi là ‘cộng lòng không bao giờ thắng’!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bác sĩ cũng phải lấy vợ

Bây giờ, bác sĩ hướng dẫn của Minh Châu mới nói: “Tuy là thầy của Minh Châu nhưng cô lại bận quá, sau này nhờ cháu để ý đến nó một chút nhé, cùng là người trẻ tuổi với nhau, nói chuyện gì cũng dễ dàng hơn người già chúng ta.”

“Cô ơi, không cần phiền bác sĩ Nguyên đâu ạ! Em theo cô là được rồi.” Cô đang tránh còn không kịp đó nha.

Nguyên Khôi cười: “Em đừng quá khách sáo. Cháu sẽ để ý ạ.”

Cuộc sống yên ổn ở bệnh viện của Minh Châu chính thức chấm dứt từ đây.

Minh Châu ngồi ăn tại căn tin, nghe hai bạn cùng nhóm là Hoan và Phuong không hết lời ca ngợi vị bác sĩ trẻ tuổi tài năng Nguyên Khôi.

Minh Châu bĩu môi.

“Các cậu làm như anh ta là thần thánh ấy, không phải cũng chỉ có 23 tuổi thôi sao?”

Phuong ngạc nhiên: “Cậu không biết à, mình nghe nói anh ấy trong vòng ba năm đã hoàn thành chương trình đại học cộng thêm một tấm bằng thạc sĩ rồi đấy, hai năm nay lại thực hiện không ít ca phẫu thuật, kinh nghiệm phải nói là đầy mình luôn. Hai năm trước không biết bọn mình đã học được những gì đâu.”

Phuong nói liền một tràng, Hoan thì ở bên gật đầu như gãi gao.

“Mình còn nghe người ta nói bên Mỹ họ giữ lại ghế lắm, mà anh ấy không chịu cứ đòi về nước cơ, có khi là cô nào đấy không biết chừng.”

Phuong còn đang mãi chém gió chặt đông, nhân vật chính trong cậu chuyện đã xuất hiện.

Nguyên Khôi tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Minh Châu. Gật đầu với Hoan, Phuong xem như chào hỏi, phong thái đĩnh đạc của bậc tiền bối.

Hai người lập tức cúi đầu chào riu rít, hai mắt phát sáng.

Minh Châu phũ phàng đuổi người: “Bàn trông còn nhiều, phiền anh ra chỗ khác.”

Nguyên Khôi không giận, mỉm cười: “Tôi chỉ muốn làm quen với các em một chút. Em cho tôi số điện thoại được không?”

Cô chẳng ngờ anh sẽ nói như thế, sững người một lát rồi đáp: “Bác sĩ Nguyên, đây là bệnh viện không phải công viên.”

“Có sao đâu, tôi chỉ xin số để tiện liên lạc thôi mà.”

“Ngại quá, tôi không nhớ số, điện thoại tôi lại không mang theo bên mình.”

Nguyên Khôi không vạch trần lời nói dối của cô, chỉ cười:

“Để lần khác vậy.”

Trưa hôm sau, rồi trưa hôm sau nữa, Nguyên Khôi đều ăn cơm cùng cô, đều xin cô một dãy số.

Minh Châu đương nhiên không cho, cơ mà chỉ nghĩ lý do ‘quên số’ thôi cũng khiến cô đau đầu.

Ông trời dường như còn chê cô chưa đủ nhàm chán, hôm nay bệnh viện cắt cử một số bác sĩ có kinh nghiệm đến một vùng nông thôn nghèo khám chữa bệnh miễn phí. Mà bác sĩ hướng dẫn của cô lại nằm trong số đó. Bỏ cô cùng hai người trong nhóm vợ không nơi nương tựa.

Hoan nhét một miếng thịt vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Ba tuần nữa là bọn mình kết thúc tập rồi, bây giờ mà đi cứu trợ đến khi nào mới về?”

Minh Châu chọc chọc phần cơm của mình.

“Có thể là hai tuần, cũng có thể là hai tháng cũng không biết chừng.”

Như mọi ngày Nguyên Khôi lại đến, vừa hay nghe thấy câu chuyện của các cô, cười nói: “Vấn đề này thì các em không phải lo, trước khi đi, cô đã giao lại hồ sơ thực tập của các em cho tôi rồi.”

Bạn học Phương ngạc nhiên không kìm được vui sướng: “Thật sao ạ? Anh không đùa bọn em đấy chứ?”

Hoan tiếp lời: “Nói vậy thì anh cũng coi như một nửa bác sĩ hướng dẫn của bọn em rồi!”

Hai cô nàng thấy trai đẹp liền quên mất thế nào là buồn rầu, than thở khi này rồi. Chỉ có Minh Châu là không biết phải làm sao.

Thế rồi Nguyên Khôi lại tiếp tục cái vấn đề muôn thuở trong bữa cơm.

“Em cho tôi số điện thoại được chứ?”

Minh Châu đặt đũa xuống bàn.

“Đây là bệnh viện, mong bác sĩ nghiêm túc.”

“Tôi đang rất nghiêm túc, bác sĩ thì cũng cần yêu đương, lấy vợ mà. Hôn nữa bây giờ thì cần thật, Phương, Hoan cũng cho tôi số luôn nhé.”

Hai người được xin số thì vui lắm, tự động lưu vào điện thoại anh, xong xuôi còn nói: “Xong rồi, em lưu luôn số Minh Châu cho anh rồi nhé, đỡ phải xin mãi, bọn em cũng thấy mệt thay.” Nói rồi còn cười khúc khích.

Minh Châu cạn lời.

Nguyên Khôi thì cười: “Cảm ơn em!”

Thật sự thì bạn học Hoan nói cũng có cái đúng, Nguyên Khôi bây giờ cũng coi như là bác sĩ hướng dẫn của cô, mà mật độ tiếp xúc giữa thực tập sinh và người hướng dẫn là vô cùng cao. Mỗi ngày, mỗi giờ đều gặp. Cái suy nghĩ muốn làm việc tại bệnh viện này của cô sắp theo đó mà bay đi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Người lạ ơi, cho anh hôn một cái

Một tuần lảng vảng theo anh, cô thấy được kinh nghiệm khám chữa bệnh của anh thật sự phong phú, dù không muốn nhưng cô cũng phải thừa nhận, hai chữ tài năng gắn trên người anh tuyệt không ngoa chút nào.

Một tuần này, anh cũng không ít lần khiến cô khốn đốn.

Chỉ cần không có việc gì, anh sẽ kè kè bên người cô, ăn cơm, giải lao, thăm bệnh,... có hôm còn ‘biến’ đâu ra một bó hoa hồng thật lớn tặng cô làm cô chẳng biết dấu mặt đi đâu.

Trong vòng mấy ngày, đến con muỗi vô tình đi ngang qua cũng biết bác sĩ Nguyên đẹp trai, tài giỏi theo đuổi một bác sĩ thực tập là cô đây.

Minh Châu rút cuộc cũng chịu không nổi nữa. Kéo Nguyên Khôi đến góc vắng người, ném lại bó lên người anh, gằn giọng: “Anh muốn gì hả? Không phải nói xem nhau như người xa lạ rồi sao?”

Nguyên Khôi thôi cười, nghiêm túc nói: “Tôi vốn coi em như người xa lạ mà theo đuổi. Có gì không được?”

“Nguyên Khôi, cũng đã 5 năm rồi, anh không nghĩ rằng tôi sẽ có người khác sao?”

Nguyên Khôi mím môi, đôi mày xoắn lại một chỗ, giọng trầm đục hơn mấy phần: “Có nghĩ. Ở bên kia đại dương, tôi đã nghĩ tôi sẽ làm thế nào nếu như em đã có người khác, yêu thương người khác mà quên đi tôi, quên đi chuyện chúng ta, thậm chí là em có chồng, có con. Mặc dù mỗi khi nghĩ tới điều đó tim tôi lại nhói lên. Nhưng mà, có lẽ em không biết, đôi mắt của em rất thành thật, nó nói với tôi rằng, em còn chờ tôi!”

Nguyên Khôi nắm lấy đôi vai của cô. Ánh mắt mườì phần chân tình.

“Đừng tự lừa dối nữa, nếu em không muốn nghe tôi giải thích thì hãy cho tôi một cơ hội dùng hành động để chứng minh tình cảm của tôi. Được không?”

Minh Châu nhìn sâu vào đôi mắt của Nguyên Khôi. Sâu trong đôi mắt ấy đã voi đi sự lạnh lùng, xa cách, thêm đôi chút sự chín chắn, trải đời, và có một phần nào đó giống như nhu tình cùng ấm áp...

Minh Châu gật đầu trong vô thức. Lúc nhận ra thì đã bị anh ôm chặt trong lòng, không ngừng nói cảm ơn.

Đêm nay Nguyên Khôi và Minh Châu cùng trực một ca. Minh Châu đang ngủ gà ngủ gật trong phòng trực thì tiếng còi vang lên réo rắt. Bệnh viện tiếp nhận một bệnh nhân gặp tai nạn xe cộ, bị thương rất nặng.

Nguyên Khôi đương nhiên tham gia phẫu thuật.

Thời gian kéo từ 11 giờ đêm hôm trước đến 10 sáng ngày hôm sau.

Minh Châu cùng người nhà bệnh nhân chờ đợi bên ngoài, cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm chạp.

Khoảnh khắc nhìn thấy anh từ phòng cấp cứu bước ra, thần sắc mệt mỏi nhưng không giấu được niềm vui khi cứu về một sinh mệnh.

Nguyên Khôi vừa trở ra là kéo cô về phòng trực, đẩy cô ngồi xuống ghế, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy một tay của cô, ngả đầu tựa vào vai cô. Một loạt động tác liền mạch như nước chảy mây trôi.

“Người lạ ơi, cho anh mượn bờ vai nhé, anh mệt quá rồi!”

Minh Châu suy tính đẩy anh ra nhưng rồi lại thôi. Cảm nhận hơi thở đều đặn của anh trên vai mình. Trái tim cô cũng đập thành thịch. Bàn tay được anh nắm lấy cũng nóng lên.

Rất lâu rồi, hai người chưa gần nhau như vậy, rất rất lâu rồi, bàn tay cô chưa cảm nhận được sự ấm áp như vậy!

Lúc cô tưởng anh đã ngủ rồi thì anh bất ngờ nói: “Người lạ ơi, cho anh hôn một cái nhé!”

Minh Châu không khách khí mà hất cái đầu trên vai mình xuống, lại đá cho anh một cái rồi co giò chạy mất.

Đằng sau vang lên tiếng cười giòn giã.

Thời gian thật đáng sợ, biến một con người lạnh lùng thành một kẻ lưu manh!!!

Có lẽ là sau khi cô đi, Nguyên Khôi ở lại ngủ thêm nên buổi trưa, cô ăn cơm gần xong anh mới xuất hiện.

Cô không thèm để ý đến anh, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Cô nghe thấy tiếng anh nói chuyện với Hoan và Phuong, sau đó là một giọng nữ không hề xa lạ.

“Khôi, anh ăn cơm với em nha, thật lâu rồi chưa được ăn cơm cùng anh đó!” Giọng nói ngọt ngào khiến bao nam sinh chết mê chết mệt lại như một chiếc gai nhọn đâm một nhát khiến tim cô rỉ máu, đau nhói.

Không khí bỗng nhiên im lặng đến lạ thường.

Hà Thanh chẳng quan tâm đây là nơi nào, cô ta thân mật khoác tay Nguyên Khôi, trong tay còn cầm theo một hộp giữ nhiệt.

Nếu không phải gần phải gần đây ai cũng biết bác sĩ Khôi theo đuổi bác sĩ Châu nhiệt tình thế nào thì chắc chắn họ sẽ nghĩ bọn họ là một đôi tình nhân.

Minh Châu cười khẩy: “Hóa ra đây là cách mà anh chứng minh bằng hành động à. Được rồi, tôi ghi nhận!” nói rồi cô bụng phần cơm của mình quay đi.

Phía sau vang lên tiếng Nguyên Khôi: “Minh Châu, không phải như em nghĩ đâu.”

Minh Châu vẫn không dừng bước, tiếng Hà Thanh vẫn ngọt ngào như vậy nhưng cô đã chẳng còn nghe thấy cô ta nói gì nữa.

Chỉ còn âm thanh của gió rít bên tai.

Chương 38: Anh đã thích một cô gái

Nguyên Khôi nhìn bóng Minh Châu càng ngày càng xa, ánh mắt dần dần rét buốt. Khi ánh mắt ấy rơi đến trên người Hà Thanh thì đã không còn chút độ ấm nào.

Giọng Nguyên Khôi lạnh lùng: “Cô nháo đủ chưa?”

Đây là ánh mắt cậu, giọng nói của cậu mấy năm trước. Đáng vẻ này của anh, Hà Thanh sớm đã quen thuộc, nhưng giờ phút này vẫn bị anh dọa không nhẹ.

Không chỉ Hà Thanh mà những người có mặt tại căn tin đều không khỏi khiếp sợ.

Chẳng ai ngờ được, vị bác sĩ ngày thường ôn hòa cũng sẽ toát ra cái khí thế dọa người này.

“Em không có nháo, em thật sự đến đưa com cho anh. Em.. em không biết cô ấy ở đây.”

Nguyên Khôi cười lạnh: “Cô lấy tư cách gì để đưa com? Bạn gái? Thật ngại quá, tôi chưa bao giờ chấp nhận cô.”

“Tôi nói lại một lần cuối cùng, người tôi yêu chỉ có một người, mãi mãi không phải là cô. Cô tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa. Nếu không tôi cũng không đảm bảo mình sẽ không làm gì cô đâu.”

Nguyên Khôi nói rồi dứt khoát quay người đi.

Hà Thanh không cam tâm lớn tiếng nói: “Tại sao? Tại sao anh không để ý tới em?”

“Bởi vì cô không phải là cô ấy.”

Chỉ đơn giản là cô ấy, không cần phải là thứ gì to tát. Tôi chỉ cần là cô ấy mà thôi...!

Minh Châu đi thật nhanh, cô đi tới một góc vắng vẻ. Tìm một gốc cây lớn ngồi xuống.

Năm năm, tưởng như đã đủ để quên một người, hóa ra chỉ cần anh nói mấy câu ngọt ngào, cô đã dễ dàng tin tưởng như vậy. Anh thậm chí còn chưa từng nói đến thích cô, yêu cô.

Cô một lần lại một lần cô chìm xuống vũng bùn mang tên Nguyên Khôi.

Anh không thích cô, sao vẫn dây dưa không dứt.

Minh Châu liên tục suy nghĩ. Không biết có người tiến tới gần mình.

Giọng nói trầm áp của Nguyên Khôi vang lên từ phía sau lưng cô.

“Minh Châu, anh xin lỗi anh không nên giấu em.” Nguyên Khôi cũng dựa lưng vào gốc cây mà cô đang ngồi. “Anh thật ra đã thích một cô gái từ rất lâu rồi.”

Minh Châu nghe thế thì trái tim lại nhói lên như một cây kim sắc nhọn chọc vào.

Hai người ngồi quay lưng lại với nhau. Minh Châu im lặng, chỉ có giọng nói chậm rãi mà chan chứa tình cảm của Nguyên Khôi vang lên trong không trung.

“Cô gái mà anh thích ăn mặc như con trai. Có lần cô ấy mặc váy, vừa xinh đẹp, khiến anh phải nhìn trộm mấy lần.”

“Cô ấy không ít lần chọc anh tức điên, cô ấy nghịch ngợm, thích quậy phá, biết bao lần thay cô ấy ‘dọn dẹp’.”

“Cô ấy còn thích ăn kem ngay cả khi trời lạnh, nói là như vậy mới cảm nhận được vị ngon của cây kem.”

“Cô ấy học không giỏi, nhưng vì anh mà cố gắng thi vào đại học A.”

“Những ngày tháng buồn tẻ của anh đều nhớ có cô ấy mà trở nên thú vị. Nhưng cho đến bây giờ anh vẫn nợ cô ấy ba từ. Minh Châu, em có thể giúp anh chuyển đến cho cô ấy được không?”

Bên kia vẫn là một mảnh im lặng.

Minh Châu vẫn đang chìm sâu trong sự đau lòng của mình, đau vì nhiều năm trôi qua, vẫn chẳng thể quên được anh, buồn vì bỏ ra bao nhiêu tình cảm cuối cùng người anh yêu vẫn là một cô gái khác.

Cô im lặng nghe anh kể về cô ấy, dù biết sẽ chỉ là tự chuốc đau khổ, nhưng vẫn không nhịn được mà nghe anh nói. Cô rất muốn biết, là cô gái nào khiến anh yêu đến như vậy, có thể khiến anh nhắc đến bằng giọng nói mềm mại mà dịu dàng đến như vậy.

Ánh mắt anh lúc này hẳn là rất ôn nhu đi.

Nghĩ vậy, không khỏi lại cười khổ một tiếng.

Nhưng càng nghe càng cảm thấy rất quen thuộc, cô dường như thấy lại chính mình của năm năm trước....

Cho đến khi anh hỏi, có thể giúp anh chuyển đến cho cô ấy được không?, cô vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác, không thể tin được vào tai mình.

“Em, có quen cô ấy sao?” Minh Châu nói đứt quãng.

“Quen chứ, em rất thân với cô ấy mà.”

“Vậy,... anh muốn gửi cái gì?”

Nguyễn Khôi dứt khoát đáp: “Anh yêu em.”

Rất lâu sau đó, mới có tiếng đáp lại: “Được.”

Tham âm vừa dứt, Nguyễn Khôi đã ngồi ở trước mặt cô, vui vẻ nói:

“Em nói cô ấy đừng giận anh nữa được không?”

Lần này Minh Châu trả lời rất nhanh: “Cái này thì không được.”

Lập tức, khuôn mặt Nguyễn Khôi ảm đạm đi mấy phần: “Tại sao?”

“Cô ấy nói cô ấy không thích Hà Thanh.”

“Anh cam đoan, cô ta sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.”

Minh Châu đứng dậy, khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống Nguyễn Khôi.

“Em đã cho anh cơ hội một lần, lần này không dễ dàng như thế nữa đâu.”

“Vậy,... em muốn thế nào?”

“Đỡ cho em vui vẻ, em sẽ suy nghĩ.”

Nguyễn Khôi: “...” Cái này không phải làm khó anh quá rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lễ tốt nghiệp

Rất nhanh kì thực tập kết thúc, trong đoàn thực tập, thành tích của Minh Châu là tốt nhất, viện trưởng đích thân mời cô ở lại sau khi tốt nghiệp nhưng cô chỉ nói cần phải suy nghĩ thêm khiến bao nhiêu người ghen tị đến đỏ mắt.

Nguyễn Khôi cũng không hỏi cô lý do, chỉ là anh rất kiên trì, mỗi ngày nhắn tin nhắc cô ăn uống đúng bữa, nhắc cô nghỉ ngơi.

Thi thoảng cũng sẽ có mấy tin nhắn kiểu như:

“Anh nhớ em!”

“Anh phải làm sao để đỡ em vui về?”

“Đến khi nào em mới chấp nhận anh?”

Đối với những tin nhắn thế này, Minh Châu chỉ cười mà không trả lời.

Thi thoảng anh cũng tự mình đến trường đưa cho cô đồ ăn khuya, khiến bạn cùng phòng của cô mỗi lần nhìn thấy anh đều là một bộ dạng ôm ngực đau đớn.

Ngày diễn ra lễ tốt nghiệp, ai ai cũng áo cử nhân thướt tha, thanh âm điện thoại, máy chụp hình tách tách liên tục, chỉ cần không cẩn thận một chút liền có thể dính vào hình của người khác. Bởi ai cũng muốn ghi lại khoảnh khắc quan trọng và duy nhất của đời người này cùng với những người bạn và người thân của mình.

Minh Châu cũng đang chụp hình với Hoan và Phương, bỗng Hoan nhìn chăm chăm về một phía, một tay chỉ về phía đó, một tay thì kéo tay cô không ngừng.

“Minh Châu, cậu nhìn kia!”

Minh Châu khó hiểu nhìn theo hướng Hoan chỉ. Chỉ thấy ở đó có một chàng trai mặc một bộ âu phục đen sang trọng, khuôn mặt đẹp trai ngời ngời, trong lòng ôm một bó hoa hồng lớn, dù đứng im một chỗ cũng đủ để tim các nàng rơi đầy đất.

Chàng trai đó mỉm cười, bước về phía cô: “Tặng cậu, chúc mừng cậu.”

Minh Châu sững sờ một lát rồi nhận lấy bó hoa: “Cảm ơn cậu.”

Hoàng Nam nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Hôm nay là ngày quan trọng của cậu, chụp chung một bức được chứ?”

“À, ừ, được.”

Hoàng Nam nhờ một bạn nữ chụp cho hai người, nhưng còn chưa kịp làm gì, xa xa đã vang lên một tiếng nói gấp gáp: “Khoan đã.”

Tất cả mọi người cùng lúc hướng về phía giọng nói, nếu như sự xuất hiện của Hoàng Nam khiến các nữ sinh một phen ngỡ ngàng, tim rớt xuống chính mình nhất lên là được. Còn sự xuất hiện của Nguyên Khôi khiến không ít nữ sinh choáng váng, bản tính nhiệt tình chẳng cần biết người ta có chịu nhận hay không.

Minh Châu cũng sắp xui đến nơi rồi.

Nguyên Khôi mặc một bộ âu phục trắng muốt, ôm một con gấu lớn. Chẳng cần biết cô có đồng ý không, anh dứt khoát đem bó hoa trong ngực cô đưa cho người bên cạnh, sau đó cường ngạnh nhét con gấu đó cho cô. Con gấu cũng màu trắng, so với người cô còn to gấp đôi, ôm vô liền chẳng thấy người đâu.

Hoàng Nam ở một bên thấy vậy thì cau mày, đẩy Nguyên Khôi ra chắn trước mặt Minh Châu: “Cậu đang làm gì vậy?”

Nguyên Khôi nhún vai: “Cậu cũng nhìn thấy rồi mà.” Sau đó nhanh tay kéo tay phải của Minh Châu. Hoàng Nam cũng không kém cạnh, túm lấy tay trái của cô. trong chớp mắt, Minh Châu đã bị kéo đến giữa hai người. Mỗi người một bên, chủ gấu nào đó sớm bị bỏ rơi rồi.

Chẳng ai để ý đến người ở giữa là cô, mỗi người một câu, cãi nhau:

Hoàng Nam: “Cậu làm vậy là có ý gì? Hai người sớm đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

Nguyên Khôi: “Còn cậu thì có quan hệ gì với cô ấy?”

Hoàng Nam: “Tôi là bạn thân của cô ấy.”

Nguyên Khôi: “Tôi là người theo đuổi cô ấy. Một người bạn như cậu chỉ nên làm tròn bổn phận của một người bạn thôi.”

Hai người vốn đã nổi bật, lại đứng ở đây giằng co khiến bao nhiêu người chú ý. Chỉ khổ cho Minh Châu, mấy lần giằng tay ra mà chẳng được, hết bị kéo cô sang bên trái lại kéo sang bên phải.

Minh Châu trong lòng thầm mắng một tiếng. Cô cũng không phải nữ chính phim Hàn nha!!!

“Hai người đều buông tay tôi ra.”

Hoàng Nam: “Cô ấy bảo cậu buông tay kia.”

Nguyên Khôi: “Cô ấy rõ ràng nói cậu.”

“Nói cậu.”

“Cậu mới đúng.”

Minh Châu: “...” Cái tình huống gì thế này.

Minh Châu bị nghe cãi nhau đến phiên rồi, tức giận hét lớn: “Tôi nói hai người buông tay, ngay, lập tức.”

Hai người thấy cô tức giận, lập tức thả tay ra, không quên lờ mắt nhìn đối phương một cái.

Khó khăn lắm mới giải quyết được vấn đề ngoan ngoãn một chút, đến vấn đề chụp hình, hai người lại bắt đầu một cuộc tranh cãi mới.

Ai cũng muốn cô chụp hình với mình mà không chụp với người kia, muốn cô nhận quà của mình mà không nhận quà của người kia. Nếu cô chỉ chụp với một người thì chắc chắn người kia sẽ kiện cô, tại sao chụp với người nọ mà không chụp với mình.

Cô thật muốn kéo hai người đó lại, chụp cho cả hai một bức thật chói lóa. Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ của cô thôi, thực chất là cô để hai người đứng hai bên, ai cầm quà của người này, chụp duy nhất một bức hình sau đó liền quay đầu đi thẳng.

Tuyệt vời lắm, nhờ công lao của ai đó mà buổi lễ tốt nghiệp trang trọng của cô có một kỉ niệm khó quên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây cô ấy đều ở trong đầu tôi, trong tim tôi

Nguyên Khôi, Hoàng Nam một đường theo Minh Châu về kí túc xá, thấy cô đã vào phòng, Hoàng Nam mới quay sáng nói với Nguyên Khôi: “Chúng ta nói chuyện một chút được chứ?”

“Được.”

Ít phút sau, hai người đã ngồi trong một quán bar, tiếng nhạc sập sình không ngớt nhưng khi hai anh chàng điên trai, mặc âu phục giày da sáng bóng đi vào vẫn khiến không ít người chú ý. Hai người, một đen một trắng, một lạnh lùng một ôn hòa đi cùng nhau vô cùng nổi bật mà cũng dễ khiến người ta hiểu lầm.

Hoàng Nam nhấp một ngụm rượu: “Nguyên Khôi, nếu như năm năm trước cậu đã lựa chọn từ bỏ Minh Châu thì năm năm sau cậu cũng nên như thế, cậu đừng mãi xen vào cuộc sống của cô ấy nữa.”

“Tôi cũng muốn như vậy, nhưng là cô ấy không buông tha cho tôi.”

Hoàng Nam nhiu đôi mày: “Có ý gì?”

“Mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây cô ấy đều ở trong đầu tôi, trong tim tôi, chưa một phút giây nào thôi xen vào cuộc sống của tôi, tại sao tôi lại không thể?”

Một anh chàng đẹp trai lại nói ra lời lăng mạn này, hỏi có cô gái nào chịu được. Những cô gái ở xung quanh nghe thấy lời này đều là mặt đỏ, tim đập thình thịch, và có một suy nghĩ chung, không biết cô gái nào lại có phúc như vậy.

Nhưng người đối diện anh chàng đó bây giờ, khuôn mặt tức giận.

“Cậu còn có không biết xấu hổ, lúc trước là ai không từ mà biệt, cậu có biết cậu khiến cô ấy tổn thương thế nào hay không, hả?”

“Tôi biết, nhưng tôi có lý do của mình.” Đáy mắt Nguyên Khôi hiện lên một tia đau xót, cùng một tia kiên định. “Tôi đã về rồi thì sẽ không khiến cô ấy đau lòng thêm nữa.”

Hoàng Nam rất tức giận muốn đập bàn, nhưng anh không đập mà túm lấy cổ áo Nguyên Khôi: “Nghe cho rõ, tôi muốn cậu tránh xa cô ấy ra.”

“Trừ phi là chính miệng cô ấy nói không thích tôi nữa, nếu không tôi sẽ không đi đâu hết.”

“Cậu...”

“Cô ấy có quyền lựa chọn, chúng ta cạnh tranh công bằng.”

Hoàng Nam không ưa gì Nguyên Khôi, nhưng cũng biết lời cậu ta nói có lý, anh cũng không muốn ép buộc Minh Châu, dù có thế nào anh cũng sẽ tôn

trọng quyết định của cô.

“Được. Chúng ta cạnh tranh công bằng.”

Minh Châu đã tốt nghiệp nhưng lần lửa chưa dọn ra khỏi kí túc xá. Cô đang phân vân giữa ở lại thành phố này, hay là trở về nhà. Cô còn chưa cho viện trưởng bệnh viện số 1 một câu trả lời.

Cũng may, trường cô cũng không quá nghiêm khắc chuyện này, cô còn có thể ở lại thêm một thời gian nữa.

Một ngày, cô đang nằm trong phòng buồn chán bấm điện thoại, suy nghĩ xem hôm nay sẽ làm gì. Bỗng điện thoại đổ chuông, người gọi là Nguyên Khôi.

Bên kia điện thoại vang lên thanh âm quen thuộc: “Em có thể dành cho anh một ngày hôm nay không?”

“Bác sĩ Khôi thì ra rảnh rồi như vậy!”

“Anh chỉ rảnh vì em thôi, anh đang ở dưới kí túc, em xuống đây nhé!”

“Anh nói tôi xuống thì tôi phải xuống sao?”

Nguyên Khôi cười: “Em chẳng nói muốn anh dỗ em vui vẻ còn gì, muốn vậy thì em phải cho anh cơ hội chứ?”

“Vậy được rồi, anh đợi một lát.”

“Ừ.”

Nguyên Khôi không lái xe mà bắt một chiếc taxi đi tới bến xe. Minh Châu thấy lạ, đang yên đang lành tới bến xe làm gì. Cô hỏi, nhưng Nguyên Khôi chỉ cười: “Em chỉ cần đi theo anh là được.”

“Anh không định đem tôi đi bán đấy chứ?”

Nguyên Khôi cười rộ lên: “Anh sẽ không dại dột bán mất trái tim mình.”

Tìm Minh Châu đánh thịch một cái, hai má nổi lên một tầng hồng. Cô làm như không nghe thấy, chống tay nhìn ra đường.

Tới bến xe, Nguyên Khôi nắm tay Minh Châu đến một xe khách, xe chuyển bánh, càng đi càng rời xa thành phố A.

Dần dần cảnh vật ngoài đường trở nên quen thuộc, Minh Châu kinh ngạc không nói nên lời, Nguyên Khôi lại đưa cô trở về thành phố H, nơi cô sinh ra và lớn lên, anh định làm gì đây?

Đến bây giờ, cô đã không hiểu nổi anh muốn làm gì nữa.

Nguyên Khôi nhìn ra sự khó hiểu của cô anh chỉ nhìn cô cười tí mắt.

Khi chuyển xe kết thúc thì đã gần trưa, Nguyên Khôi đưa cô đi ăn, sau đó đưa cô về trường cấp ba.

Anh dắt tay cô, đi qua từng nơi quen thuộc. Sân trường, lớp học, căn tin, sân thể dục, từng nơi giống lưu giữ hình bóng hai người những năm tháng xa xôi.

Ra khỏi trường, anh lại dắt cô đi qua từng quán ăn vặt, quán cà phê mà hai người từng đặt chân đến, dù là một lần hay nhiều lần.

Anh đều nhớ hết sao?

Cuối cùng, Nguyên Khôi đưa cô đến công viên trò chơi, tại hồ phun nước, Nguyên Khôi kéo cô ngồi xuống vị trí mà một buổi tối của năm năm trước hai người đã ngồi. Anh nói: “Tại nơi này em đã nói thích anh, em nhớ chứ?”

Minh Châu cười khỏ, làm sao có thể quên được cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Gả cho anh!

Anh lại nói: “Thực ra lúc đó anh vui lắm, nhưng không hiểu sao anh lại từ chối em. Nếu cho anh được chọn lại, anh nhất định sẽ là người tỏ tình với em.”

“Anh biết em còn giận chuyện anh đi du học, nhưng anh thật là bất đắc dĩ, khoảng cách một đại dương cũng không làm anh thôi nhớ đến em.”

Minh Châu nhìn về phía xa xa hỏi: “Nếu đã như vậy, tại sao ban đầu lại lựa chọn du học?”

Nguyên Khôi thở dài: “Là ba mẹ anh muốn tách chúng ta ra, cha mẹ Hà Thanh có ơn với nhà anh, họ muốn anh lấy cô ấy, nhưng từ đầu đến cuối người anh yêu chỉ có em thôi.”

“Tha thứ cho anh được không?”

“Em nói rồi, anh phải dỗ cho em vui về mới được!”

“Nếu vậy cùng anh đến một nơi nhé!” Nguyên Khôi lấy ra một tấm vải đen dài, cười cười: “Nhưng em phải bịt mắt lại mới được.”

Nhưng nơi hai người từng đến chỉ còn một nơi duy nhất mà thôi, trong lòng cô có chút hồi hộp, lại có chút lo lắng. Nhiều năm không có ai chăm sóc, nơi đó có còn như ngày ấy hay không? Vùng đất bí mật ấy?

Không biết Nguyên Khôi kiếm đâu một chiếc xe đạp, đeo cô chậm chậm trên đường giống ngày ấy của năm năm trước, chỉ là bây giờ cô chẳng thấy gì cả. Chốc chốc Nguyên Khôi lại nói: “Em không được gỡ ra đâu đấy!”

Cô chỉ thấy buồn cười, con người này nhiều thêm mấy tuổi mà lại trẻ con ra mấy lần là thế nào nhỉ?

Đến nơi, Nguyên Khôi nhẹ nhàng tháo tấm bịt mắt ra, nói: “Em có thể mở mắt ra rồi.”

Bởi vì ‘chìm trong bóng tối’ khá lâu, phải mất một lúc cô mới quen với ánh sáng mới có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh, nhìn rõ rồi lại bị nó làm cho choáng váng một trận.

Vẫn là cánh đồng cỏ lau ấy, vẫn là căn nhà gỗ và cây đại thụ ấy, nhưng không phải hoàng hôn mà đêm đen.

Mặt trời đã lặn từ khi nào, mọi vật đều bao phủ bởi màn đêm tĩnh mịch. Chỉ có nơi cô đang đứng, ngàn bóng đèn nhỏ bé cùng nhau phát ra những ánh sáng đủ màu sắc, xua tan bóng tối.

Không phải là cảnh tượng mà cô nhìn thấy lần trước, cô nhớ khi đó chỉ có ngôi nhà là ‘phát sáng’, những bóng đèn lura lura phát ra ánh sáng yếu ớt. Mà hiện tại, đến cái cây bên cạnh ngôi nhà cũng ‘phát sáng’ ánh sáng màu đỏ vẽ ra một trái tim thật lớn trên tán cây.

Minh Châu còn chưa hết ngạc nhiên thì hình dạng của ánh sáng bắt đầu thay đổi. Bên trong trái tim thật lớn đó bắt đầu hiện lên những chữ cái, ban đầu là NK, rồi YÊU, MC. Những bóng đèn neon nhấp nháy, đổi màu rồi lặp lại một lần nữa.

Minh Châu ngơ ngác nhìn những con chữ khổng lồ ấy, rồi nhìn Nguyên Khôi. Anh vẫn đứng bên cạnh cô, mỉm cười.

“Minh Châu, anh yêu em. Đồng ý gả cho anh nhé!” Nguyên Khôi lấy ra một hộp nhẫn nhỏ màu đỏ, quỳ một gối, chân thành nói.

Ánh sáng của những bóng đèn thay đổi, chiếu lên khuôn mặt anh cũng thay đổi, hết xanh rồi đỏ giống như tắc kè hoa. Dáng vẻ buồn cười như thế nhưng cô lại không cười nổi.

Trong lòng cô bây giờ là một mớ cảm xúc hỗn độn, mà chiếm nhiều tỉ lệ nhất là cảm động.

Mặc dù cô tự nói với lòng rằng mấy bóng đèn ấy thật giống như là biển quảng cáo của mấy cửa hàng điện tử, không ngừng nhấp nháy tên cửa hàng mình. Nhưng là hốc mắt vẫn không kim được mà đỏ lên.

“Gả cho anh, nhé!” Nguyên Khôi nhắc lại một lần nữa.

Trong giọng nói êm ái dịu dàng, như muốn thôi miên người khác ấy, Minh Châu gật đầu.

Nguyên Khôi vui sướng đứng dậy, lấy ra chiếc nhẫn xinh đẹp trong hộp đeo vào tay cô. Thoạt nhìn anh có vẻ bình tĩnh, nhưng những ngón tay run rẩy của anh tiết lộ rằng chủ nhân của nó cũng đang rất xúc động.

Chiếc nhẫn nho nhỏ trên mặt có đính một viên kim cương lấp lánh, nằm trên ngón tay của Minh Châu lại có cảm giác như nó là vật đè lên bàn tay trắng trẻo xinh xắn của cô vậy.

Nguyên Khôi một tay đeo vào tay đeo nhẫn của Minh Châu, một tay nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng. Thì thầm bên tai cô:

“Chúng mình sẽ mãi bên nhau, cho dù gặp phải khó khăn thế nào, cũng không rời xa nhau nữa nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ngoại truyện 2: Tâm sự của Nguyên Khôi

Tôi là Nguyên Khôi, là một người lạnh lùng. Tôi nghĩ vậy, bởi ngay cả mẹ tôi cũng nói tôi như thế.

Từ nhỏ tôi đã đảm nhiệm vị trí lớp trưởng, các bạn học trong lớp đều kính sợ tôi, không ai dám cãi lời tôi, chỉ có duy nhất một người là khác.

Cô ấy là Minh Châu, ấn tượng đầu tiên của tôi chính là: nam không ra nam, nữ không ra nữ, mà người cũng như tên.

Cả ngày cùng với nam sinh, nữ sinh quây phá cười đùa. Tôi thật không hiểu nổi, có gì mà vui vẻ đến vậy?

Cũng không biết từ khi nào, cô ấy bắt đầu nhằm vào tôi, không có việc gì cũng gạt chân, hoặc là đánh vào vai tôi sau đó lại cười hi hi đến là vô tội.

Ba mẹ tôi nói gia đình tôi có ơn với ba mẹ Hà Thanh, muốn hai nhà kết thành thông gia, muốn tôi ở lớp quan tâm hơn đến Hà Thanh. Tôi ngầm đồng ý, cô gái nào cũng giống nhau thôi, vậy thì lấy cô gái mà ba mẹ tôi thích chẳng có gì là không tốt. Lúc đó tôi đã nghĩ như vậy, nên khi có tin đồn tôi và Hà Thanh quen nhau, tôi mặc kệ. Trước giờ tôi không quan tâm đến suy nghĩ của người khác.

Thời gian ấy cảm thấy Minh Châu có vẻ buồn buồn, không hay gây chuyện với tôi nữa, tôi lại thấy không quen, bất giác để ý đến cô, đương nhiên là cô không biết rồi.

Có một hôm Minh Châu mặc váy đến lớp khiến cả lớp hết cả hồn, thú thực là tôi cũng hoảng sợ. Cái dáng vẻ thùy mị, nhẹ nhàng ấy chẳng hợp với cô chút nào, tôi cảm thấy đáng về tự do phóng khoáng, đậm chất nam nhi kia vẫn hợp với cô hơn, giống như sinh ra đã là như vậy rồi.

“Phong cách này không hợp với cậu đâu.” Tôi hoàn toàn cảm thấy câu nói này không có vấn đề gì. Thế nhưng có lần Minh Châu hỏi tôi, tại sao tôi lại nói thế, làm cô ấy buồn mất mấy ngày, tôi mới vỡ lẽ, chắc là tôi nói ngắn gọn quá khiến cô ấy hiểu lầm rồi.

Qua cuộc thi đấu bóng đá, hai chúng tôi cũng đã thân hơn trước một chút. Trong lòng tôi có chút hâm mộ cô gái này, lúc nào cũng tự do thoải mái, không gò bó, bao nhiêu cảm xúc đều thể hiện ở trên mặt. Mỗi khi cười khuôn mặt như sáng bừng lên.

Cảm thấy cô ấy ngoại trừ nói hơi nhiều thì con người không tệ, lại có một thời gian tiếp xúc, tôi liền coi cô là một người bạn. Nên khi cô ấy rủ tôi đi công viên, tôi đồng ý. Đang chuẩn bị tới chỗ hẹn thì gặp Hà Thanh. Hà Thanh nói cô ấy muốn đi cùng, tôi cũng đồng ý, người ta chẳng nói càng đồng càng vui đó sao.

Tôi chỉ không ngờ được Hà Thanh lại làm tôi chậm trễ nhiều như vậy, cũng không ngờ được Minh Châu sẽ nói với tôi rằng: “Tớ thích cậu!”

Thời điểm đó, tôi hoàn toàn không hiểu được, thích là gì.

Nhưng ánh mắt ấy, rất nhiều năm sau tôi cũng không thể quên.

Có chút thương tâm, có chút hi vọng, hai gò má thoáng ửng hồng ngại ngùng rồi trở thành đau khổ tuyệt đối khi tôi nói lời từ chối.

Tôi đã nghĩ, thì ra cô ấy cũng có thể dịu dàng như vậy, một từ mà gần như chẳng liên quan gì đến cô, nhưng giây phút ấy tôi đã thấy cô ấy thật sự dịu dàng, thẹn thùng giống như những cô gái khác.

Không phải cố ý giả vờ mà xuất phát từ chính con người của mình.

Đời này, việc tôi hối hận chính là khi đó. Tôi đã tổn thương cô thật nhiều. Tôi biết bởi từ ngày đó trở đi, cô đã không còn lớn tiếng cười đùa, không còn bày trò trêu chọc tôi cũng như lấy bút chọc vào lưng tôi trong giờ học. Bởi vì cô chuyển xuống cuối lớp, càng ngày càng thân thiết với bạn học mới- Hoàng Nam.

Cô ấy sẽ cười với cậu ta, học bài cùng cậu ta, trêu chọc cậu ta nhưng vừa nhìn thấy tôi liền trung ra vẻ mặt lạnh lùng hờ hững. Những lúc như vậy, tôi cảm thấy trong lòng mình khó chịu mà sau này tôi hiểu đó là... ghen.

Tôi bất giác đưa ánh mắt theo dõi cô mỗi ngày hiển nhiên là cô không hề hay biết, bởi vì cô chẳng thèm liếc mắt đến tôi một cái.

Tôi bỗng nhớ đến cô gái Minh Châu hoạt bát, năng động của những ngày trước biết bao.

Trái tim hơn mười tám năm nằm im trong lồng ngực cuối cùng cũng hiểu thế nào là đau, là níu giữ một người...

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ngoại truyện 3: Những ngày tuyết rơi

Hiện tại đang là mùa đông, nhiệt độ là một số âm. Trên đường, trên cây, trên nóc nhà,... mọi thứ đều được bao phủ bởi tuyết trắng.

Những ngày lạnh thế này, tôi lại thích ra đường đi dạo, gấp quán kem nào đó thì ghé vào ăn một que kem, cảm nhận cái lạnh thấm từ bên trong. Cái cách mà cô gái ấy vẫn thường làm những ngày đông lạnh giá, dù tay tê cóng cũng chẳng quan tâm. Sau đó lại rúc vào lòng tôi cầu sưởi ấm.

Những ngày lạnh như thế, tôi lại nhớ Minh Châu da diết!

Nhớ từ ánh mắt, nụ cười, nhớ từng khoảnh khắc ngăn ngừi chúng tôi ở bên nhau, dù chính tôi là người đẩy cô ấy ra xa, thậm chí chẳng một lời từ biệt.

Không phải không muốn nói, mà là không thốt nên lời mỗi khi nhìn vào đôi mắt rạng ngời hi vọng của cô ấy. Không nỡ dập tắt ánh sáng ấy!

Ngày trước, khi chuyện tôi yêu đương bị ba mẹ tôi phát hiện, họ đã tạo áp lực ép tôi phải đi du học. Tôi chấp nhận, bởi nếu việc này bị họ làm ồn ào đến ban giám hiệu của trường sẽ ảnh hưởng đến việc học của Minh Châu. Gần đây cô ấy đã cố gắng rất nhiều.

Tôi lại không muốn nói những chuyện này với Minh Châu, tôi không muốn cô ấy áy náy hay ôm hi vọng chờ đợi tôi. Năm năm ai biết sẽ xảy ra những chuyện gì, dành năm năm thanh xuân chờ đợi một tương lai mờ mịt thì thật bất công với cô. Nếu phải chờ, thì hãy để tôi làm việc đó.

Đổi lại, tôi được tự do chọn ngành học. Đó cũng là lý do tôi không học kinh tế mà học y. Lấy việc học cùng chuyên ngành với cô mà an ủi bản thân mình.

Tôi qua đây không lâu thì Hà Thanh cũng tới. Lúc mới gặp còn gặp thấy cô ta không tệ, bây giờ chỉ thấy phiền phức. Không phải tại cô ta ‘mách lẻo’ với ba mẹ tôi thì tôi và Minh Châu đâu đến mức phải chia xa như bây giờ.

Càng nghĩ lại càng tức, cô ta lại cứ như con đĩa đuối chẳng được, tôi đành mặc kệ. Cười với ai cũng không cười với cô ta, nói chuyện với ai cũng thèm nói chuyện với cô ta.

Năm năm trôi qua, cách ngày trở về càng gần, trái tim tôi càng thẳng thốt.

Minh Châu thế nào rồi, có phải rất giận tôi hay không? Tôi không muốn cô ấy giận, nhưng không giận thì dường như lại không ổn. Như thế cô ấy sẽ quên tôi mất.

Hai mươi mấy năm trời, tôi chưa bao giờ thấy rồi rầm như vậy.

Vừa trở về nghe được tin của Minh Châu từ người cô họ. Cô ấy cũng là bác sĩ, đang dẫn dắt một nhóm thực tập sinh, trong đó có một người năng lực rất tốt, chịu khó học hỏi,... Thấy cô tôi khen người đó hết lời, tôi tiện miệng hỏi đó là ai. Không ngờ đáp án lại khiến tôi vui sướng.

Cô tôi nói, người đó tên là Nguyễn Minh Châu, đại học A.

Ngày họp lớp, thật ra tôi đã đoán được rằng cô ấy sẽ không đến, nên cũng không quá thất vọng, chỉ muốn thông qua người khác hỏi thăm một chút về cô mà thôi.

Vẫn là không ngờ được có thể gặp được cô.

Khuôn mặt vẫn in sâu trong tâm trí đó đã khác rất nhiều, tóc cô đã dài hơn trước nhiều, cũng chẳng còn ngông nghênh như trước. Dù vậy, vừa nhìn tôi nhận ra ngay.

Minh Châu cũng nhìn thấy tôi, nhưng chỉ một giây sau cô ấy lập tức quay đầu bỏ chạy. Chỉ một giây cũng đủ để tôi nhìn thấy sự hốt hoảng trong mắt cô, tim tôi đau nhói.

Đuổi qua vài con phố mới bắt kịp được cô, dùng sức đẩy cô vào tường, chặn lại đường chạy trốn của cô, tôi chợt cười khổ, cô vẫn chạy nhanh như ngày nào.

Đợi cho hơi thở của cả hai đều bình ổn trở lại, tôi hé miệng muốn nói nhưng vẫn là im lặng.

Trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, có nhiều điều muốn hỏi cô, vẫn nghĩ đến khi gặp lại cô sẽ phải nói những gì. Nhưng mà, giây phút thực sự gặp được cô rồi, lại chẳng thể thốt lên lời.

Im lặng ngấm nhìn khuôn mặt ấy cho thỏa nỗi nhớ.

Sau một lúc lâu, dường như Minh Châu đã ổn định tâm lý, cô nói: “Lớp trưởng, đã lâu không gặp.”

Trái tim lại co rút một trận, hiển nhiên là cô không hề hoan nghênh sự trở lại của tôi. Cô ấy đang trách tôi, trách tôi xen vào cuộc sống của cô.

Nhưng như thế thì sao chứ, nhớ nhưng mà chẳng thể gặp mặt, tôi đã chịu quá đủ rồi.

Chỉ cần còn một tia hi vọng, tôi sẽ đuổi theo đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Ngoại truyện 4: Hoàng Nam

Hôm nay là ngày thành hôn của cô gái mà tôi thương thầm nhiều năm, Minh Châu. Bởi vì thương thầm, cho nên tôi chỉ đóng vai trò của vị khách.

Từ đầu đến cuối tôi chỉ có thể ở một bên nhìn cô trong chiếc váy cưới rực rỡ cùng người khác bước trên thảm đỏ, cắt bánh, trao nhẫn,... giống như nhiều năm trước đây, ở một bên ngắm nhìn cô lớn lên. Gần ngay trước mắt nhưng chẳng thể nào chạm tới.

Tôi vẫn là một người quan trọng, nhưng không bao giờ là quan trọng nhất. Nụ cười của cô vẫn sẽ rực rỡ như ánh nắng mai nhưng không phải vì tôi.

Trên sân khấu, cô dâu cùng chú rể vừa kết thúc một loạt nghi thức. MC nâng lên ly rượu trong tay, nói: “Chúng ta cùng nâng ly vì hạnh phúc của đôi bạn trẻ nào!”

Các vị khách hưởng ứng, đồng loạt nâng cốc.

Cô dâu, chú rể cười thật hạnh phúc.

Tôi cũng cười, dù thế nào cũng chúc em hạnh phúc. Tôi luôn luôn tôn trọng quyết định của em!

Uống cạn ly này, tôi sẽ thôi thương nhớ em, đặt tình cảm một thời niên thiếu sâu dưới đáy tim. Để một lúc nào đó khi trái tim tôi không còn loạn nhịp vì em, nó sẽ trở thành kỉ niệm mà tôi quý trọng.

Tôi không nhớ nổi mình đã uống bao nhiêu rượu, chỉ thấy đầu choáng váng khó tả, lảo đảo trở về căn phòng nhỏ của mình ở gần trường. Đến cổng lại bất ngờ đụng phải một người, người đó hốt hoảng kêu lên: “Ồi, thầy, sao lại say thế này!”

Giọng nói này hình như là của cô sinh viên thích chạy theo tôi đòi giảng bài tên là Lâm Oanh thì phải.

Tôi chợt tỉnh táo hơn một chút, thế nào lại đi nhầm nơi thế này.

Nhìn thì không sai, cửa phòng tôi ở ngay sau lưng cô gái này.

Theo thói quen, tôi hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Lâm Oanh có vẻ ngượng ngùng: “Em đợi thầy mà.” Sau đó lại ỉu xiu, bĩu môi: “Hôm nay là sinh nhật em, định rủ thầy đi chơi mà, về muộn thì thôi đi, lại còn say nữa.”

Tôi chẳng để ý đến sự bất mãn của Lâm Oanh, nói: “Không muốn đêm nay bị nhốt ở ngoài thì mau về đi.” Nói rồi đi vòng qua cô ấy, mở cửa vô phòng.

“Thầy, thầy phải hứa ngày mai đi chơi bù với em, nếu không là em đứng đây đến sáng luôn.”

Đầu tôi càng ngày càng choáng, chẳng nghĩ nổi xem cô gái đó có đứng thật hay không, vậy là dứt khoát mặc kệ luôn.

Nào ngờ hôm sau vừa mở cửa đã thấy Lâm Oanh đứng ở đó thật.

“Em hẹn giờ chạy đến đây từ sớm đấy à?” Tôi nói nửa đùa nửa thật nói.

“Thầy, sao thầy ác thế.” Lâm Oanh nổi giận, quay người bỏ đi.

Tôi giật mình, không hiểu sao lại bất giác đưa tay giữ lại, giữ rồi lại không biết nói gì.

Thoáng nhìn thấy dưới mắt có quầng thâm, trong lòng áy náy liền nói: “Thôi, để hôm khác thầy bù cho.”

Lâm Oanh vui vẻ chạy về, tôi lại có cảm giác như mình bị lừa.

Lâm Oanh thường ôm một đồng sách vở đến hỏi tôi mấy câu kiểu như: Bài này phải làm thế nào, cái này em không hiểu thầy giảng lại cho em,... Là một người thầy giáo đầy trách nhiệm, tôi đương nhiên tận tình giảng giải. Chỉ là nói được một nửa lại phát hiện cô nàng chẳng hề để tâm, cứ nhìn mặt tôi chăm chăm.

Những lúc như thế, tôi nghiêm mặt trách cô không chú ý. Lâm Oanh lại cười khoái chí, nói: “Thầy đẹp trai quá à. Em thích thầy mất rồi!”

Bận rộn lên lớp, soạn giáo án, đối phó với cô sinh viên nhỏ. Thời gian cứ thế trôi qua trong khi tôi chẳng để ý.

Đến khi Minh Châu nói, tôi mới ngỡ ngàng, đã hai năm rồi. Minh Châu giờ cũng đã ôm một cậu nhóc kháu khỉnh, thường trách tôi độc thân mãi.

Minh Châu có một sở thích kì dị mà có lẽ không bà mẹ nào có. Cô ấy thường chọc cho cậu con trai của mình tức đến phát khóc, sau đó lại đưa đến một cây kẹo mút ngọt ngào dỗ dành.

Lần đầu tôi nhìn thấy cảnh này còn phải giật mình sợ hãi, Nguyên Khôi dường như đã quen, chỉ ôm trán thở dài.

Nhìn Nguyên Khôi như thế, tôi bất giác thấy thông cảm, bởi tôi cũng thường thở dài một cách bất lực như thế với cô sinh viên theo đuổi tôi chẳng tiết chế.

Ngày Lâm Oanh tốt nghiệp, cô đến trước mặt tôi và nói:

“Đã hai năm rồi, thầy đã chấp nhận được em chưa?”

Tôi lắc nhẹ đầu, lúc trước tôi từng nói trong lòng tôi có một người, tên tôi cần thời gian để quên đi người đó.

Và trước khi Lâm Oanh kịp òa lên khóc, tôi đã ôm cô ấy vào lòng, hôn nhẹ một cái trên trán khiến cô tròn mắt vì ngạc nhiên.

Hiện tại thì chưa, nhưng tôi tin sẽ rất nhanh thôi, tôi sẽ đến với em bằng cả tấm lòng..

Bạn đang đọc truyện *Tớ Thích Cậu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.